

Preaiubitul Meu

Adrian Ebens

Preaiubitul Meu

© 2020 Adrian Ebens

adrian@life-matters.org

tatăliubirii.com

Descărcați

<http://fatheroflove.info/book/view/my-beloved> audiobook gratuit

Scanare pentru descărcarea pdf-ului și a cărților audio

Pentru Lorelle

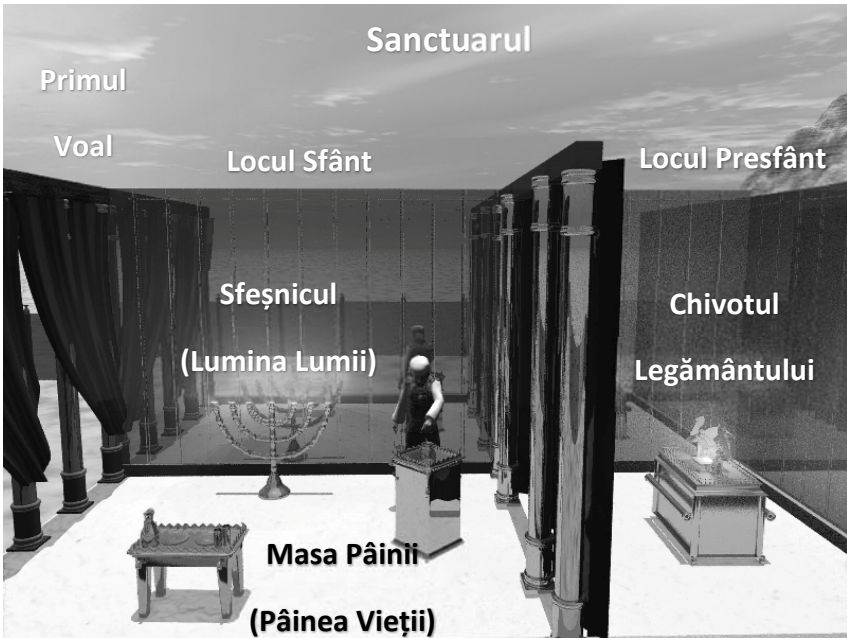
Companion, Ajutor si
cel mai drag prieten pământesc.

Cuprins

Preludiu	8
Secțiunea Unu. Invitația	10
1. Mirele.....	10
2. Ademenirea	14
3. Confuzie	19
4. Ușa	24
5. Altarul din aramă	28
Interludiu I	34
6. Ligheanul de aramă	35
7. Mai multă confuzie	40
Secțiunea 2. Curte	49
8. Primul Voal	49
9. Lumina lumii	56
10. Pâinea vieții	61
Interludiu II	67
Secțiunea 3. Oprirea între două opinii	69
11. Războiul dintre trup și spirit	69
12. Drama identității transformate	75
13. Jocuri Mentale	79
14. O casă de carduri	86
Interludiu III	92
Secțiunea 4. Salvat de iubita mea.....	93
15. Ilie	93
16. Cu totul Minunat	100
17. Focul rafinatorului	106

18. Apollyon	113
19. Mângâietorul	118
Interludiu IV	124
Secțiunea 5. Locul Cel Preasfânt.....	126
20. Logodit de Bătrânul zilelor.....	126
21. Înaintea Chivotului Legământului	131
22. Bucuria Preaiubitului meu	137
Postludiu	144

Călătorie spre Locul Sfânt

Preludiu

Îi aud pașii, pulsul meu se mărește în anticipare.

Îi aud vocea ca sunetul multor ape. Este ca un balsam dulce pentru sufletul meu. Iubitul meu mă cheamă. Aș putea fi eu cea pentru care El cheamă? ar putea fi hrănită o speranță atât de prețioasă la sânul meu? De unde se ivește această noțiune? De ce ar trebui să fiu socotit demn de atenția Sa – acest prinț puternic, Fiul Preaiubit al Tatălui?

Îndrăznesc să sper? Nu va dezvălui aceasta oare nebunia minții mele? Nu se va râde de visele mele copilărești? Acesta este prințul puternic și viteaz, puterea și mândria Tatălui Său maiestuos; ar putea fi posibil ca El să mă cheme?

Asculta! Auzi în liniște? Sună din nou! Vocea Lui, cea mai dulce, pătrunde în aerul rece de noapte, căutând pe iubita Sa. Oh inima mea, nu da drumul la îndoială! Nu te expune săgeților celor disprețuitori! Mă cheamă; Da, El strigă după mine. Îmi aud numele! Cu siguranță, El mă cheamă!

Oh, iubitul meu, eu sunt aici! Fiecare fibră a ființei mele te încântă. Tot ce sunt e al tău. Credința ia aripa și se înalță spre curaj peste munții maiestuoși acoperiți cu trandafiri și în văile parfumate cu crini.

Îl văd! Din locul meu din vârful bradului, Tu-L poți vedea? Preaiubitul meu vine; dorința tuturor veacurilor vine! Oh, dragă Bătrân al Zilelor, dă-mi

putere; inima mea eşuează de bucurie; Sunt copleşit de încântare! I-mi încredinţez cererea mea către tine de mâna lubitului meu.

Oh, fiice ale Ierusalimului, bucuraţi-vă cu mine, căci eu văd în El astfel de farmece fără pereche; O, cât de mult Îl iubesc! Acest prinţ maiestuos parfumat cu smirnă şi tămâie, iese din ceaţă. Îmi întorc capul să-L văd, încruntându-mi ochii pentru a vedea, dacă cu adevărat, El mă caută.

Apoi m-am trezit. Unde sunt? Ce s-a întâmplat? Totul a fost un vis? M-am înşelat cu speranţe copilăreşti? Cu siguranţă, El mă caută! Sunt sigur de asta. Ia curaj inima mea dragă. Ai încredere, oh, da, încredere că El este în căutarea mea.

Secțiunea Unu. Invitația

1. Mirele

Tatăl se ridică de pe tronul Său și într-un car în flăcări merge în Cel Mai Sfânt Loc al Sanctuarului Ceresc. Tronurile sunt așezate, iar Anticul Zilelor este așezat. Profetul Daniel, privind această scenă în viziune, dezvăluie că veșmintele Sale sunt albe ca zăpada, iar părul Său este ca lâna pură. Milioane de îngeri înconjoară tronul; unii sunt direct implicați în proceduri, în timp ce restul privesc spre scena maiestuoasă în anticipare.

Fiul Omului, din momentul în care A părăsit pământul, a fost angajat în lucrarea prețioasă de mijlocire pentru fiii și fiicele căzute ale lui Adam. Rugăciunile sfinților se înalță la Tatăl cu cereri de iertare, har, tărie, curaj, lumină, alinare și bucurie. Isus prezintă cu credință aceste cereri Tatălui Său și pledează sângele Său în numele fraților Săi de pe pământ.

Tatăl vede Spiritul Fiului Său mișcându-se în inimile celor care se roagă; în timp ce El este martor la dragostea lor pentru Fiul Său și are încredere în Cuvântul Său că "oricine crede în El nu trebuie să piară, ci să aibă viață veșnică" (Ioan 3:15), Tatăl luminilor trimite cu milă Spiritul mângâietor al lui Hristos cu vindecare, har, dragoste, putere și bucurie.

Deși lucrarea de mijlocire sacră a lui Hristos a fost obstrucționată de filosofia mistică a puterii cornului mic, milioane de suflete au găsit încă acces la har prin Hristos, Domnul și Mântuitorul lor. De-a lungul

secolelor veacurilor întunecate, sfinții lui Dumnezeu puteau veni cu îndrăzneală la tronul harului, știind că Fiul lui Dumnezeu "trăiește în veci pentru a face mijlocire pentru ei". (Evrei 7:25).

În mai multe locuri din Scripturi, Dumnezeu a lăsat dovezi ale unui moment în care o schimbare semnificativă avea să aibă loc în lucrarea de mijlocire a lui Hristos. Pavel i-a vorbit lui Felix despre "judecata care va veni" (Faptele apostolilor 24:25). Ioan a văzut un mesager zburând în mijlocul cerului proclamând momentul în care "Vine ceasul Judecății Sale" (Apocalipsa 14:6, 7). El a văzut, de asemenea, templul lui Dumnezeu deschis în cer și a văzut chivotul testamentului Său cu fulgere, voci și tunete, printre altele. (Apocalipsa 11:19)

În pregătirea pentru această oră de judecată, pământul a fost luminat cu un mesaj din cer care a indicat că Hristos are să vină. Cadrul profetic a fost pus cu micală de William Miller, printre alții, care a urmărit și descoperit timpul pentru curățarea Sanctuarului în anul 1844. Posturile creștine de misiune din întreaga lume au anunțat vestea că Hristos va veni! Hristos venea într-adevăr, dar nu a fost pe pământ pentru a pretinde mireasa Lui, ci mai degrabă la Tatăl Său pentru a determina cine ar cuprinde mireasa. Nunta nu are loc după a Doua Venire, ci înainte!

Fecioarele înțelepte care au auzit strigătul "Iată că mirele vine" au fost împuternicite pentru a discerne neînțelegerea lor de unde mirele a fost de gând. Așa că citim:

M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un **fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile** și a fost adus înaintea Lui. 14 I S-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-i slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată. Daniel 7:13-14.

În timp ce Isus a fost purtat pe un nor și adus aproape de Bătrânul Zilelor, întregul concept de sfințire pentru creștin a fost transformat. Până în acest moment, cei care au avut încredere în Hristos nu aveau nici o idee

că va veni un timp în care lucrarea iertării pentru păcat va înceta *înainte* de venirea lui Hristos pentru a-și revendica mireasa.

Iată, eu îl voi trimite pe mesagerul meu și El va pregăti calea înaintea Mea: și Domnul, pe care îl căutați, **va veni brusc la templul Său**, chiar și mesagerul legământului, de care vă **bucurați**: iată, el va veni, spune Domnul oștirilor. (2) **Dar cine poate suporta ziua venirii Sale?** căci el este ca focul unui topitor și ca leșia înălbitorului: (3) **Și el va sta ca un topitor și purificator** de argint: și el îi va purifica pe fiii lui Levi și îi va curăța ca pe aur și argint, pentru ca ei să poată oferi Domnului o jertfă în neprihănire. (4) Atunci jertfa lui Iuda și Ierusalim va fi plăcută domnului, ca în vremurile de demult și ca în anii anteriori. (5) **Și mă voi apropia de voi la judecată**; și voi fi un martor rapid împotriva vrăjitorilor, și împotriva adulterilor, și împotriva celor care opresc plata angajaților, văduvei și celor fără tată, și care nedreptătesc pe străin de dreptul Său, și nu se tem de mine, spune Domnul oștirilor. Maleahi 3:1-5.

În timp ce poporul lui Dumnezeu studia cu atenție profețiile Bibliei, ei au descoperit că cei care vor respecta ziua venirii Sale vor trece prin focul topitorului și vor fi purificați ca aurul și argintul. Ei au descoperit că Dumnezeu se va apropia atât de mult de ei în judecată încât vor sta înaintea lui Dumnezeu fără un mijlocitor pentru păcat. (Isaia 59:16).

Experiența Preasfântului Loc ar aduce poporul lui Dumnezeu într-o legătură atât de intimă cu Mântuitorul lor încât se poate spune cu adevărat despre ei:

Preaiubiților, acum suntem fiii lui Dumnezeu și nu apare încă ceea ce vom fi: dar știm că, atunci când El va apărea, vom fi ca El; căci îl vom vedea așa cum este. 1 Ioan 3:2.

În momentul în care Isus a fost adus înaintea Tatălui, majoritatea lumii creștine a refuzat să accepte că Hristos venea în primul rând și, în al doilea rând, că El venea la Bătrânul zilelor pentru a primi o împărăție printr-un proces de Judecată.

Această Judecată îi permite Mirelui să cerceteze inima miresei Sale pentru a vedea dacă ea îl iubește cu adevărat și dacă are încredere în El. Are suficientă încredere în El pentru a o aduce prin Judecată? Crede ea că El o poate duce până în punctul în care ea ar putea trăi fără mediere pentru păcat? Promisiunile Sale către ea vor fi reale și o vor aduce în odihna nepieritoare?

Experiența din locul Preasfânt cere viitoarei mirese să-și examineze îndeaproape viitorul soț, chiar în timp ce El o examinează îndeaproape. Cine este acest Fiu al Omului? De unde a venit? Care sunt acreditările Sale? Care este relația Sa cu Bătrânul Zilelor, Tatăl? De ce are El nevoie de un proces atât de exigent de rafinament? Este posibil ca o persoană să fie intimă cu o altă persoană despre care se știe puțin sau nimic despre originile Sale? Ar fi o astfel de persoană de încredere pentru a transporta un alt prin experiența Locului Preasfânt?

Acest lucru ne aduce la tema acestei cărți, învățând tot ce putem despre Fiul Omului în contextul experienței Din Locul Cel Prea Sfânt. Deși ar fi posibil să enumerăm pur și simplu toate faptele Scripturii cu privire la acest maiestuos Prinț al Vieții, experiența Preasfântului Loc ne invită la o căsătorie și, prin urmare, pregătește terenul pentru a spune o poveste de dragoste. Cred că cei mai mulți dintre noi preferă povești în loc de realitatea crudă a, dacă este dată opțiunea.

În capitolele următoare vă voi împărtăși experiența mea de a-l cunoaște pe Mire și de ce m-am îndrăgostit de El. Vă voi arăta cum mi-a capturat inima și de ce a meritat să renunț la tot pentru a-L avea.

Isus este calea către viață, și ni se spune în Psalmi că:

Calea Ta, Dumnezeule, este în sanctuar: cine este atât de mare
Dumnezeu ca Dumnezeul nostru? Psalmul 77:13.

Această poveste de dragoste va fi construită pe calea Sanctuarului, începând cu ușa și conducând direct în Locul Preasfânt. La această temă principală vor fi adăugate elemente ale poveștii din Progresul Pelerinului, împreună cu temele conținute în Cântarea lui Solomon.

2. Ademenirea

Am stat trans fixat privind în cerul înstelat. Sub un cer fără nori am cercetat măreția și grandoarea Galaxiei Calea Lactee. Este una dintre cele mai vechi amintiri ale mele despre o întâlnire cu Creatorul meu. Aveam patru ani și intensitatea acelei amintiri a rămas cu mine. Ce frumusețe, ce măreție au văzut ochii mei. Am fost învățat de când eram copil că:

Cerurile declară slava lui Dumnezeu; și întinderea lor arată munca lui la măiastră. Psalmul 19:1.

Prin cuvântul Domnului au fost făcute cerurile; și toată oștirea lor prin suflarea gurii sale. Psalmul 33:6.

Mama mea profita de fiecare ocazie să-mi spună că Dumnezeu a făcut această lume și tot ce era în ea. Aceste gânduri au fost îngropate sub multe activități interesante oferite uni copil lipsit de griji crescând în anii 1970. Cea mai mare parte a copilăriei mele a fost centrată pe joaca cu prietenii, mergând la școală și preocuparea cu multe distrați. Îmi scanez memoria căutând momente în care atenția mea a fost captivată pentru a auzi vocea preaiubitului meu.

Multe lucruri am putea presupune au avut loc, dar este ceea ce izvorăște din memorie care leagă punctele poveștii de dragoste. Sunt unele lucruri pe care mi le amintesc prin experiențe negative. Îmi amintesc o noapte când părinții mei au participat la un concert și unul dintre prietenii lor a avut grijă de sora mea și de mine. Îmi amintesc clar anxietatea pe care am simțit-o în timp ce stăteam treaz în pat, ciulindu-mi urechile ascultând sunetul unui motor care intră pe aleea noastră.

Deși nu am recunoscut-o atunci, văd acum că părinții mei au manifestat protecția preaiubitului meu. Am amintiri clare simțindu-mă în siguranță în cunoașterea puterii tatălui meu, mai ales când m-a îmbrățișa și mă ținea aproape. Pentru mine, tatăl meu putea alerga ca vântul, ridica obiecte grele, balansa un topor cu grație și putere, și putea construi tot. Experiența mea confirmă adevărul că:

Copiii sunt coroana bătrânilor; și slava copiilor sunt tații lor.
Proverbe 17:6.

Preaiubitul meu l-a plasat pe tatăl meu în viața mea ca expresie a puterii, harului și capacității Sale de a face orice pentru dragostea și protecția copiilor Săi. Un alt lucru pe care mi-l amintesc este încurajarea, simpatia și îngrijirea mamei mele. Erau prăjituri speciale pe care ea le făcea , tăieturi vânătași și zgârieturi ea le trata, vocea ei încurajatoare atunci când învingeam obstacole sau vocea ei calmă citând din Psalmi când o furtună violentă a trecut peste locuința noastră. Încă o dată am putut auzi vocea Iubitului meu prin grija iubitoare a mamei mele.

Printr-o întâlnire cu un șarpe tigru furios și o scăparea inexplicabilă fără daune dintr-un accident de mașină, am devenit conștient de protecția Preaiubitului meu. Textul preferat al mamei mele din Scriptură m-a impresionat profund:

Îngerul Domnului tabără în jurul lor, care se tem de El, și le izbăvește. Psalmul 34:7.

Îmi amintesc clar o imagine din povestirile biblice pe care mama mi le citea. Acesta arăta un băiețel într-o căruță roșie de jucărie cu o mașină care venea spre el și un înger cu aripi mari care îl proteja pe băiat din mașină. Acesta a fost un mesaj atât de liniștitor trimis de La Preaiubitul meu, dezvăluind modul în care El își trimite îngerii să aibă grijă de noi.

Credința tatălui meu în Dumnezeu a fost simplă și practică. Îmi amintesc două teme de pe buzele sale: țineți poruncile lui Dumnezeu și iubiți-vă semenii. Două dintre textele pe care le-a subliniat au fost:

Să auzim concluzia întregii chestiuni: Temeți-vă de Dumnezeu și țineți poruncile Sale: căci aceasta este întreaga datorie a omului.
Eclesiastul 12:13.

Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta sunt cuprinse Legea și Prorocii . Matei 7:12.

De asemenea, Asigurare

Accentul său pe a face bine și de a fi sincer ma făcut să dezvolt o conștiință sensibilă. Îmi amintesc de mai multe ori când am încălcat legea și conștiința mea a fost lovită de un sentiment de vinovăție. Îmi amintesc o rugăciune în lacrimi către Dumnezeu să mă ierte la vârsta de șase ani. Astăzi, vina este adesea percepută ca o boală teribilă. Totuși, pentru mine, îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru o conștiință atât de blândă. Prin ea, am auzit glasul iubitor, călăuzitor, de avertizare al Preaiubitului meu.

Părinții mei au cumpărat o serie de zece volume numită "Povestea Bibliei". Unele dintre aceste povești le-am avut pe discuri de vinil. Îmi amintesc că ascultam povestea lui Moise și Marea Roșie, Iosua și Ierihon, David și Goliat, Ilie și Elisei. Încă avem această serie în casă și multe dintre imagini aduc înapoi amintiri din copilărie. Aceste povești aduse prin grija protectoare și iubitoare a părinților mei mi-au permis să-l văd pe Iubitul meu. Prin aceste povestiri, El m-a învățat povestea acestei lumi, cum a început, ce a mers greșit, conflictul dintre bine și rău, remediul pentru păcat, cum se va sfârși această lume și care va fi răsplata celor care îl iubesc pe Dumnezeu și țin poruncile Sale, inclusiv Sabatul.

Îmi amintesc că am fost la biserică și la Școala de Sabat, precum și la școala primară a bisericii. Din primii doisprezece ani din viața mea, îmi amintesc puține, dintre evenimentele care au atras atenția mea cu privire la problemele spirituale. Îmi amintesc colorând imagini, cântând cântece și jucând-u-ma cu imagini flanelate, dar nu există nici o amintire de vreun impact spiritual real. Ceea ce mi se pare chiar mai uimitor este că, deși am ascultat multe povești despre Isus în primii mei doisprezece ani, am aproape nici o amintire despre ele. Am una sau două amintiri de apeluri de altar și simțind presiunea multor ochi uitând-u-se la mine și fiind conștient că cei care s-au ridicat au fost văzuți ca fiind buni și cei care nu sau ridicat au fost văzuți ca răi.

Biserica noastră are o organizație de tineret numită Pathfinders în care un tânăr progresează la diferite niveluri prin anumite cursuri și activități realizate. La vârsta de doisprezece ani mi s-a cerut să citesc Biblia ca parte

a lucrărilor mele de curs. Aceasta a fost prima dată când într-adevăr am citit Biblia. Am mai multe amintiri din povestirile din Geneza și Numeri. Mărturisesc că am citit levitic printre alte cărți ale Bibliei! Îmi amintesc unele dintre celelalte povestiri din Vechiul Testament și Evangheliilor. Deși motivația mea a fost în primul rând pentru a obține sarcina finalizată, a existat, de asemenea, un interes care a apărut în inima mea, care a dat loc la întrebări despre anumite povești care mi-au trezit curiozitatea. Acesta a fost primul meu gust real al Cuvântului lui Dumnezeu. O parte din munca mea de curs mi-a cerut să memorez psalmul douăzeci și treilea și Ferișirile din Matei 5. Aceste cuvinte m-au afectat:

Domnul este păștorul meu; Nu voi duce lipsa de nimic. (2) El mă face să mă întind pe pășuni verzi: el mă conduce lângă apele liniștite. (3) El îmi reface sufletul: El mă conduce pe cărările dreptății de dragul numelui său. (4) Da, deși merg prin valea umbrei morții, nu mă voi teme de rău: căci tu ești cu mine; nuiaua ta și toiagul tău mă mângâie. (5) Tu pregătești o masă înaintea mea în prezența dușmanilor mei: tu îmi ungi capul cu ulei; cupa mea curge peste. (6) Cu siguranță bunătaea și mila mă vor urma în toate zilele vieții mele și voi locui în casa Domnului pentru totdeauna. Psalmul 23:1-6.

Din acest pasaj, Preaiubitul meu m-a ademenit mai întâi să meditez despre El. În timp ce citeam cuvintele "Domnul este păștorul meu", m-am gândit la cineva care are grijă de oi, scanând orizontul pentru orice potențial pericol. Am făcut legătura dintre Păștor și Isus. Apoi, o întrebare a apărut în mintea mea, *Ce înseamnă "nu voi vrea"?* Îmi amintesc că am observat că nu mi-ar lipsi nimic, deoarece Păștorul ar furniza tot ce era necesar. Iubitul meu mi-a vorbit prin Cuvântul Său. Vocea era moale și subtilă, dar am simțit liniștea apelor despre care citeam. Cât de mult mi-aș fi dorit să fi putut asculta acea voce netulburată, dar a existat o altă voce pe care o vom discuta în capitolul următor care m-a distras, m-a înșelat, m-a flatat, m-a speriat și m-a descurajat.

În această perioadă am făcut studii biblice împreună cu pastorul Bisericii noastre în pregătirea pentru botez. Nu-mi amintesc prea multe din aceste

De asemenea, Asigurare

lecții, dar am avut sentimentul că Dumnezeu, părinții mei și biserica mea au fost mulțumiți de decizia mea. Nu aveam idei distincte despre Dumnezeu pe care promiteam să-l slujesc. Știam că există Dumnezeu și Isus Fiul Său. Am fost învățat despre Duhul Sfânt, dar nu am avut nici o idee reală a muncii sale. Am crezut că Dumnezeu l-a trimis pe Fiul Său în lume și că, dacă aș crede în Isus, aș avea viață veșnică. A fost o tranzacție simplă făcută cu credință simplă.

În timp ce mă gândesc la anii mei formativi, văd mâna lubitului meu în atâtea locuri. Pietrele de temelie au fost așezate care m-au făcut să cunosc pe Domnul meu. Totuși, în ciuda tuturor acestor avantaje, moștenirea mea de la Adam și mediul în care am crescut au făcut botezul copilăriei mele mult mai puțin semnificativ decât ar fi putut fi. În toți anii de educație pe care i-am primit, încă nu știam suficient despre lubitul meu pentru a face botezul meu cu adevărat semnificativ. De asemenea, au existat mai multe influente importante în biserica mea, care au îndepărtat Preaiubitul meu cât mai departe de mine și dincolo de înțelegerea mea.

Am încredere că Dumnezeu a fost mulțumit de angajamentul meu față de El și fiul Său, dar jurământul meu simplu din copilărie a fost în curând complet subminat de o recoltă de neghină pe care cel rău a reușit să o semene în viața mea.

3. Confuzie

Glasul lubitului meu mi-a uns copilăria prin grija iubitoare a părinților mei, întâlnirile mele cu natura și poveștile Bibliei. Atragerea (seducerea) a fost ușoară și subtilă, dar acum zâmbesc acum când reflectez asupra păcii, liniștei și binecuvântărilor pe care le-am simțit în aceste întâlniri. Cât de mult mi-aș dori ca asta să fie singura voce pe care au auzit-o urechile mele.

A fost dificil să aud glasul lubitului meu pentru că, deși El a fost foarte aproape de mine, El a sunat foarte departe. O altă voce părea să fie mult mai aproape. A fost mai tare, mai asertivă și chiar mai puternică uneori. Această voce poate fi cel mai bine rezumată în aceste versete:

Căci tu ai spus în inima ta, eu mă voi înălța la cer, îmi voi înălța tronul deasupra stelelor lui Dumnezeu: Voi sta, de asemenea, pe muntele congregației, în părțile nordice: (14) Mă voi înălța deasupra înălțimilor norilor; Voi fi cel Prea înalt. Isaia 14:13-14.

Această voce a avut o rezonanță naturală cu mine. Acesta a sugerat că fericirea o poți găsi în divertisment și distracție, în bomboane (lollies în Australia!) și desene animate, în atragerea atenției și admirație. La începutul experienței mele am învățat că captivarea unui public, făcându-le să râdă sau invocarea laudei a adus un nivel ridicat de satisfacție. Emoțiile care s-au revărsat peste sufletul meu s-au simțit asemănătoare

Confuzie

cu cele care au venit din a privi în ceruri sau din îmbrățișarea părinților mei. Amândouă te făcea sa te simți bine; Eu doar nu puteam discerne diferența dintre cele două voci.

Această voce ma ademenit pentru a găsi încântare în prăjituri, lollipop, înghețată și băuturi acidulate. Regulile părinților ma făcut să ma plâng tare și lung până când am simțit bățul corecției. Televiziunea a fost un educator semnificativ. Am privit personaje cu super puteri învingând dușmani periculoși. Am observat familii care arătau similar cu ale mele care rezolvau provocările vieții prin propria lor inteligență, fără a fi nevoie de rugăciune. M-am uitat la filme pentru copii care portretizau fericirea finala fără ca personajele principale sa simtă nevoia de Dumnezeu, o Biblie sau rugăciune.

O parte din învățăturile nerostite la școală a fost că fericirea a venit de la obținerea admirației și atenția celor din jurul meu. Această lege nescrisă mi-a sugerat că, dacă vreau aprobare, trebuie sa studiez din greu. Când eram copil, studiind din greu nu a fost agreabil pentru mine; de aceea am descoperit alte căi de a atrage atenția! Făcând pe clovnul a atras atenția celorlalți studenți, cauzând pe profesor sa oprească clasa doar pentru mine! A fost minunat cât a durat. Cu toate acestea, încă o dată tija de corecție ma informat că au existat costuri pentru a căuta acest tip de atenție.

La reflecție, vocea ispititorului împingea în două direcții. Am fost ademenit să câștig atenția fie prin a juca feste și provocarea autorităților în viața mea sau prin încercarea de a câștiga atenția autorităților și admirația prietenilor prin efort sârguincios de a studia, excela și a fi un copil model. Oricum, această voce a sugerat că fericirea vine de la cel care deține atenția unui public într-o anumită calitate.

Cu cât mă simțeam mai puțin acceptat de părinții mei, cu atât vocea ispititorului mă împingea spre o provocare a autorității și să joc rolul clovnului. Cu cât mă simțeam mai acceptat de părinții mei, cu atât mă străduiam mai mult să mă disting prin note bune la școală. Cu toate

acestea, acest lucru nu a fost tot. De asemenea, aş căuta să arăt familiei şi prietenilor mei că sunt un bun creştin. În acest context, vocea Preaiubitului meu şi vocea ispititorului sunau aproape identic.

Preaiubitul meu a vrut să mă supun părinţilor mei, să citesc Biblia, să mă rog şi să mă descurc bine în studiile mele. Însă atunci când ispititorul a văzut că am dorit aprobarea celor în autoritate asupra mea, el mă încuraja să fac exact aceleaşi lucruri, dar pentru un scop foarte diferit. Ca un copil, nu am avut nici o capacitate de a înţelege şi discerne diferenţa de scop. Un copil înţelege doar că primeşte porunci şi alege să asculte sau să nu asculte. Nu există nici o înţelegere de ce el a ales să se supună sau să nu asculte.

Acum spun, că moştenitorul, atâta timp cât este un copil, nu diferă nimic de un slujitor, deşi el este stăpânul tuturor; (2) Dar este sub tutori şi guvernatori până la momentul numit al tatălui. (3) Chiar şi așa noi, când eram copii, am fost în robie sub elementele lumii: Galateni 4:1-3.

Atragerea de către Preaiubitul meu prin părinţii mei şi poveştile din Biblie m-au convins că căutarea notorietăţii prin rezistenţă la autoritate a fost atât greşită, cât şi dureroasă. Aceste concluzii nu erau cu adevărat conştiente; erau doar observaţii subconştiente. Aşa că am favorizat calea către atenţie prin muncă grea, efort şi realizări acceptabile. Acest lucru nu înseamnă că nu am căzut pe cealaltă cale atunci când autorităţile păreau a fi nedrepte, părtinitoare sau inconsecvente. Am învăţat că, chiar şi după efort greu, scopul de onoare ar putea încă să-mi scape.

Aproape fiecare domeniu al experienţei mele ma informat că scopul vieţii a fost de a căuta atenţia prin realizare. Era o singură voce care încerca să-mi spună ceva diferit. În jurul timpului în care am citit Biblia pentru mine, la doisprezece ani, am devenit interesat de povestea lui Isus murind pe cruce pentru păcătoşi. Am primit destulă disciplină în viaţa mea ca să ştiu că sunt un păcătos, deşi simţeam că nu sunt la fel de rău ca alţii!

Confuzie

Povestea crucii mi-a sugerat că Dumnezeu a acceptat oamenii așa cum sunt, indiferent de realizările lor. Știam că Preaiubitul meu mă chema, dar vocea era atât de blândă în comparație cu cealaltă voce care mi-a sugerat că pun cerul la o foarte mare cheltuială pentru a face față problemei mele cu păcatul și că, din moment ce Dumnezeu s-a chinuit să-L trimită pe Fiul Său să moară pentru mine, atunci chiar aveam nevoie să-L arăt că sunt recunoscător. Am nevoie pentru a demonstra că am fost valoros de tot acest tam-tam și efort

Acest lucru a făcut atât de mult sens pentru mine. Am realizat ca multe dintre întâlnirile mele cu autoritățile umane și timpul implicat în corectarea mea a cauzat iritații și a folosit resurse prețioase care altfel au fost puse la o cauză mai demnă. Așa cum vocea ispitorului a strigat adesea:

În ce scop este această risipă? Matei 26:8

Deci, vedem că, prin corul de bază de a căuta atenție, simbolul cel mai durabil al dragostei unui Tată pentru copiii Săi în a da Fiul Său să moară a fost transformat în cel mai mare motiv pentru a obține aprobarea prin afișarea recunoștinței mele prin aderarea fidelă la disciplinele vieții creștine. Aceste agitații din sufletul meu au fost toate foarte embrionare pentru un copil de doisprezece ani, dar semințele au fost semănate și recolta avea să vină.

După botezul meu, glasul ispitorului mi-a amintit că acum eram decis să fiu băiat bun și, în același timp, mă încuraja să câștig atenția prin metode vechi și familiare. La fel ca Salvatorul meu înaintea mea, el a încercat să mă facă să mă dovedesc transformând *pietrele în pâine* sau *sărind jos de pe templu* pentru a atrage atenția. Sabatul a fost cea mai grea experiență în această stare de minte. Era ca și cum m-aș fi cățărât pe Muntele Sinai în fiecare a șaptea zi. Într-un timp foarte scurt de la botezul meu, am început să disper de a fi capabil să-L fac pe Dumnezeu fericit. Foarte puțin din acest lucru a fost evident pentru mintea mea; s-a manifestat prin declinul treptat al interesului spiritual, fiind înlocuit de activități care să mă ajute să uit ceea ce promiseseam lui Dumnezeu.

Privind înapoi acum, văd intențiile viclene ale ispititorului care mă ademenea într-o dorință de a-L mulțumi pe Dumnezeu condus de o dorință de bază de a câștiga atenție și aprobare. Am căzut în rezultatul previzibil de a mă afunda în divertisment de diversiune. Chiar în anii critici de adolescență, am devenit un vas purtat de curenți de deziluzie, născut pe vânturile de auto-exaltare. În decurs de cinci ani căutam cojile din jgheburile porcilor.

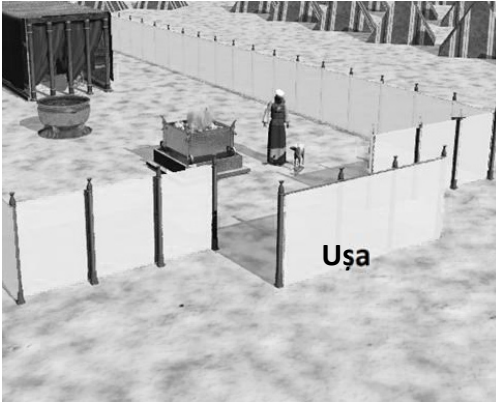
Creșterea din copilărie m-a împiedicat să mă scufund în adâncurile auto-vătămării și abuzului în care mulți adolescenți se găsesc, dar emoțiile au fost de o recoltă similară. Îi mulțumesc atât de mult Preaiubitului meu ca nu am avut cicatricile fizice pe care mulți adolescenți le experimentează.

Îmi pot imagina cât de greu a fost pentru iubita mea să mă privească răspunzând atât de ușor la vocea ispititorului și să-i urmez sugestiile. Cât de greu trebuie să fi fost să mă vezi cum culeg recolta pe care am semănat-o. De multe ori am crezut că vocea care mă îndruma era într-adevăr vocea lubitului meu când, din păcate, era vocea adversarului meu.

Mă cutremur când mă gândesc că știam atât de puține despre Preaiubitul meu încât nu am putut discerne glasul Său de cel al ispititorului. Sentimentul cald care a venit de la primirea unui premiu la școală în fata colegilor mei s-a simțit similar cu îmbrățișarea caldă a tatălui meu. Râsul care a explodat ca răspuns la boroboațele mele s-a simțit foarte similar ca atunci când m-am uitat cu venerație la cerurile înstelate. Citirea Bibliei, rugăciunea și participarea la biserică au fost dorite atât de Preaiubitul meu, cât și de ispititor, dar din motive foarte diferite, care au fost dincolo de înțelegerea minții mele în curs de dezvoltare.

Bătălia pentru a deosebi aceste două voci se va desfășura în capitolele următoare. Mă rog ca, pe măsură ce cugetați la aceste lucruri, să discernați o parte din natura acestei bătălii și din îngustimea drumului spre viață. Gândul că aș putea răspunde atât de ușor ispititorului și răbind Preaiubitul meu este o sursă de rușine și umilință pentru mine, dar am încredere în iertarea Lui milostiva și răbdarea lui fără margini.

4. Ușa

Încâlcind jurământul meu către Dumnezeu prin intermediul divertismentului recreațional a început să producă o recoltă de proporții amețitoare. Experiența mea înainte-si-înapoi părea să se accelereze cu fiecare pas îl făceam. Nevoia de atenție și acceptare mi-a impus o

presiune din ce în ce mai mare asupra mea, în timp ce oportunitățile de a reuși păreau să se diminueze.

Atât de mulți tineri care cer poziția centrală a atenției în diferitele moduri ale culturii mele ar putea fi deținuta doar de câțiva la un moment dat. Visele și aspirațiile sugerate de ispititor, hrănite în inima mea, au început să producă recolta previzibilă a deziluziilor. Deseori mi-am imaginat efectuarea unor realizări mari pentru care toți colegii mei, comunitatea mea și națiunea m-ar felicita. Stăteam hipnotizat uit uitând-u-ma la sportivi eroici din Australia primind medalia de aur pentru domeniul lor ales și ispititorul mi-a șoptit că acesta este drumul spre mântuire.

Justificarea existenței mele prin realizări distinse ale minții și trupului părea a fi soluția perfectă pentru a face față iritațiilor imaginate pe care le-am cauzat lui Dumnezeu, părinților mei și bisericii mele prin eșecurile mele. Această dorință de a-mi justifica existența a fost la fel de naturală și instinctivă ca respirația. Nu am avut nici o idee că am căzut în cultul lui Cain, care caută să ofere ceea ce am produs ca o ofrandă pentru închinarea lui Dumnezeu. Ascultând vocea ispititorului, m-am poziționat fără să vreau pe un curs de coliziune cu legea vieții. Justificarea existenței mele prin realizare în comparație cu alții este diametral opusă relațiilor iubitoare și grijulii cu aceiași oameni. Prietenia adevărată a alunecat fără

să știe din înțelegerea mea, deoarece fiecare individ din jurul meu a fost potențial o amenințare la adresa obiectivelor mele sau invers un aliat pentru a fi utilizat în obținerea acestor obiective. Cu toate acestea, în tot acest timp am dorit să fiu iubit și să am prieteni apropiați.

Aceste forțe de opoziție erupeau în sufletul meu din când în când ca semnale de avertizare a căii pe care o urmam. Îmi amintesc clar un joc de baschet care a cauzat o erupție pentru toți să vadă. Am reușit să recuperez mingea de la un adversar într-un punct critic al jocului, dar profesorul de arbitraj a numit un fault împotriva mea. Spiritul competitiv s-a concentrat pe auto-justificare a imobilizat momentan orice sentiment de respect pentru profesorul meu prin emiterea unui torent de cuvinte furioase cu privire la incorectitudinea deciziei sale. Mi-am pierdut complet orice sentiment al obligației mele de a-i respecta pe cei cu autoritate. Furia m-a cuprins și mi-a sugerat o serie de răspunsuri foarte neplăcute.

Am auzit vocea Preaiubitului meu vorbindu-mi. În liniște au venit întrebările, "Ești bine Adrian? Chiar așa vrei să fii?" În punctul critic în care ispitorul recolta o cultură de rebeliune de la mine, preaiubitul meu a fost capabil să mă întrebe dacă mi-a plăcut gustul sau dacă aș dori ceva mai bun. În adâncurile întunericului mi s-a permis să disting diferența dintre voci. Spiritul întunecat, mohorât și răzbunător care preluase controlul asupra mea era acum în contrast cu vocea blândă, dulce și blândă a preaiubitului meu.

Arbitrul mi-a interzis accesul în competiție. Ispitorul a sugerat represalii; lubitul meu mi-a sugerat să iau în considerare cu atenție calea mea. Nu de puține ori, vocile curajoase stârnesc controverse, sunt blamate sau elogiare. Acesta a fost un punct esențial în viața mea – un moment etern în care s-a luat o decizie care să-mi stabilească cursul căii mele. Preaiubitul meu m-a chemat în așa fel încât să evoce în mine o dorință profundă de a mă schimba. Nu am vrut să fiu urât, agresiv sau violent; Am vrut pace, bucurie și dragoste. O ușă a început să ia formă în mintea mea;

alegerea a început să se concentreze. Această dorință a trebuit să fie întărită de o recoltă mai bună din sugestiile ispititorului.

Tot înțeleptul Bătrân al Zilelor nu a fost batjocorit de prostia mea. Providența a permis ca o serie de evenimente plasate împreună în succesiune rapidă m-a făcut să vreau să părăsesc cotețul de porc și să mă întorc la casa Tatălui. Pe măsură ce plăcile tectonice opuse ale dorințelor mele s-au ciocnit, mi s-au oferit scurte instantanee ale caracterului meu păcătos pe care nu le puteam ascunde. Cu fiecare recoltă pe care ispititorul o câștiga de la mine, cu atât mai mare era chemarea Preaiubitului meu de a-mi întoarce picioarele spre autostrada salvării și de a găsi libertate de tirania sinelui.

Dorința aparent nevinovată de acceptare prin priceperea și efortul meu m-a lăsat cu realitatea că:

Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos, ci numai răni, vânătăi și carne vie, nestoarse, nelegate și nealinate cu untdelemn: Isaia 1:6.

Așa este scris, Nu există nici un drept, nu, nici unul: Nu există nici unul care să înțeleagă, nu există nici unul care caută după Dumnezeu. Toți sunt dați la o parte, ei devin împreună neprofitabili; nu există nici unul care face bine, nu, nici unul. Romani 3:10-12.

Preaiubitul meu a dat dovadă de atâta pricepere și înțelepciune în a comunica cu mine. Știa durerea pe care o voi suferi, dar mi-a permis să aleg calea pe care mi-o doream. El nu a pus nici o restricție asupra mea și a mers cu mine prin recolta dureroasă pe care am cules-o de la ispititor. De fiecare dată când am căzut, El nu m-a certat, El nu m-a condamnat și nu a dat dovadă de un spirit de iritare. Pur și simplu m-a întrebat dacă vreau ceva mai bun; M-a lăsat să gust puțin din dragostea Lui, curtându-mi inima. Ușa era acum complet deschisă în fața mea. Am observat lanțurile din jurul brațelor, picioarelor și gâtului. Am putut vedea acum

am fost destinat pentru o distrugere sigura, dar speranța de la Preaiubitul a pălpâit adânc în sufletul meu.

Apoi a spus Evanghelistul, "De ce nu dorești să mori, deoarece această viață este plină cu atât de multe rele?" Omul a răspuns: "Pentru că, mă tem că această povară care este pe spatele meu mă va scufunda mai jos decât mormântul, și voi cădea în Tophet. Isa. 30:33. Și Domnule, dacă nu sunt apt să merg la închisoare, nu sunt potrivit să merg la judecată, și de acolo până la execuție; și gândurile acestor lucruri mă fac să plâng."

Apoi a spus Evanghelistul: "Dacă aceasta este starea ta, de ce mai stai?" El a răspuns, "Pentru că nu știu să merg." Apoi i-a dat o rolă de pergament, și acolo a fost scris în interior, "Zboară de mânia care va veni." Mat. 3:7.

Omul, prin urmare, a citit-o, și privind la Evanghelist foarte atent, a spus: "Unde trebuie să zbor?" Apoi a spus Evanghelist, (arătând cu degetul peste un câmp foarte larg,) "Vezi în depărtare o poartă?" Mat. 7:13,14. Omul a spus, "Nu." Apoi a spus celălalt, "Vezi acolo strălucind o lumină?" Psalmul 119:105; 2 Petru. 1:19. El a spus, "Cred că da." Apoi a spus Evanghelistul: "Ține lumina în ochii tăi și du-te direct acolo, ca să vezi poarta; la care, atunci când bați, ți se va spune ce vei face. *Progresul Pelerinului*, Etapa 1.

5. Altarul din aramă

Acum știam că am nevoie de un Salvator. Turbulențele din sufletul meu m-au făcut să tânjesc după refugiu. Printr-o gestionare atentă, Preaiubitul meu m-a ajutat să discern mai clar glasul ispitorului. Fugeam acum din orașul distrugerii, dar nu eram sigur încotro să călătoresc.

Inima mea a fost atrasă să-L ia în considerare pe Isus. Pentru prima dată în viața mea am simțit dorința de a-L cunoaște cu adevărat. Am fost învățat că Isus a fost un Mântuitor iubitor de-a lungul celor șaptesprezece ani din viața mea, dar până acum, nu am avut discernământ exact de la ce am nevoie de salvare.

Isus îmi spune: Eu sunt calea, adevărul și viața: nici un om nu vine la Tatăl, ci numai prin Mine. Ioan 14:6.

Calea spre libertate a fost prin Hristos, dar cum? La doisprezece ani, l-am acceptat pe Isus ca Mântuitor al meu, am mărturisit ce păcate am înțeles și am crezut că El va veni din nou pentru mine. Cu toate acestea, ceva lipsea. nu știam de profunzimea sclaviei mele, nu am avut nici o apreciere a darului Mântuitorului meu.

... dar pentru care puțin este iertat, acela iubește puțin. Luca 7:47.

Cartea *Pași către Hristos* mi-a venit în minte și m-am gândit: "Aceasta este exact cartea de care am nevoie." Nu mai citesc cu scopul de a afișa fervoare religioasă și nu mai caut să arăt lui Dumnezeu am fost recunoscător, cuvintele am citit a început să pătrundă sufletul meu.

Natura și revelația deopotrivă depun mărturie despre dragostea lui Dumnezeu. Tatăl nostru din cer este sursa vieții, a înțelepciunii și a bucuriei. *Pași către Hristos*, pagina 9.

Dumnezeu ne-a legat inimile de El prin semne nenumărate în cer și pe pământ. Prin lucrurile naturii și prin cele mai profunde și mai tandre legături pământești pe care inimile pe oamenilor le pot cunoaște, El a căutat să se reveleze nouă. *Ibid*, pagina 10.

Fiul lui Dumnezeu a venit din cer pentru a-L manifesta pe Tatăl. "Nici un om nu l-a văzut pe Dumnezeu în niciun moment; singurul Fiu născut, care este în sânul Tatălui, El L-a declarat." Ioan 1:18. "Nici nu cunoaște vreun om Tatăl, numai Fiul, și celui căruia Fiul i-l va dezvălui." *Ibi*, pagina 11.

Cuvintele au sunat o coardă în sufletul meu. Un pic de bucurie a venit peste mine în timp ce mă gândeam că Isus vine să ne dezvăluie dragostea Tatălui. Apoi a început să-L descrie.

El a făcut bine și a vindecat pe toți cei asupriți de Satana. Erau sate întregi unde nu era nici un gemet de boală în nicio casă, pentru că El trecuse prin ele și vindecase pe toți bolnavii lor. Lucrarea sa a dat dovadă de ungeră divină. Dragostea, mila și compasiunea au fost revelate în fiecare act al vieții Sale; Inima lui a fost în simpatie tandra pentru copiii oamenilor. A luat natura omului, ca să ajungă la dorințele omului. Cei mai săraci și mai umili nu s-au temut să se apropie de El. Chiar și copiii mici au fost atrași de El. Le plăcea să se cațare pe genunchi și să privească în fața Lui gânditoare, plină cu dragoste.

Altarul

Isus nu a suprimat un cuvânt din adevăr, dar l-a rostit mereu cu dragoste. El a exercitat cel mai mare tact și atenție grijulie, în contactul Sau cu oamenii. El nu a fost niciodată nepoliticos, niciodată o vorbă inutilă sau un cuvânt sever, nu a dat durere la un suflet sensibil. Nu a cenzurat slăbiciunea umană. A spus adevărul, dar mereu în dragoste. El a denunțat ipocrizia, necredința și nedreptatea; dar lacrimile erau în glasul Său în timp ce El a rostit muștrările Sale usturătoare. El a plâns peste Ierusalim, orașul pe care l-a iubit, și care a refuzat să-L primească, calea, adevărul și viața. Ibid, pagina 11, 12

Mi-am simțit inima deschisă Preaiubitului meu. El a fost cineva care nu a cenzurat slăbiciunea umană, a fost plin de compasiune, și a exercitat tact. Copiilor mici le plăcea să se cațăre pe genunchii Lui! Când m-am gândit la El în comparație cu mine însumi, am simțit întunericul rușinii în încercarea de a bloca fluxurile de lumină care veneau în sufletul meu. El este atât de sfânt, pur și drept și eu sunt atât de ne sfânt, impur și egoist. "Nu are rost", șoptește ispitorul. "Continuă să citești, Adrian", răspunde Preaiubitul meu.

Fiecare suflet era prețios în ochii Săi. În timp ce El s-a purtat întotdeauna cu demnitate divină, El s-a înclinat cu cel mai afectuos respect față de fiecare membru al familiei lui Dumnezeu. În toți oamenii El a văzut suflete căzute și care era misiunea Sa să le salveze. Acesta este caracterul lui Hristos, așa a fost revelat în viața Sa. Acesta este caracterul lui Dumnezeu. Din inima Tatălui curge în Hristos fluxurile de compasiune divină, care se manifestă în Hristos. Isus, Mântuitorul tandru, compătimitor, a fost Dumnezeu "manifest în trup." 1 Timotei 3:16. Ibid, pagina 12.

Am fost cu adevărat prețios în ochii Lui? Ar putea fi adevărat?

Nu te uita la mine, pentru că sunt neagră, pentru că soarele m-a privit: copiii mamei mele erau furioși pe mine; m-au făcut

păstrătorul viilor; dar podgoria mea nu am păstrat-o. Cântecele
lui Solomon 1:6.

Ispititorul trebuia să fi simțit că speranța creștea în inima mea. Dacă
îndrăznesc să cred că Dumnezeu m-a iubit și l-a trimis pe Fiul Său să mă
salveze, atunci lucrarea Sa de distrugere din viața mea va fi făcută foarte
grea. "Gândește-te la păcatele tale, Adrian!"

De aceea, Christian a fost lăsat să se rostogolească în
Mlaștina de Disperare singur; dar totuși el s-a străduit să lupte
în acea parte a bălții care era cea mai îndepărtată de propria
sa casă și lângă poarta de la intrare; ceea ce a făcut, dar nu a
putut ieși din cauza poverii care era pe spatele lui: dar am
văzut în visul meu, că un om a venit la el, al cărui nume a fost
Ajutor. *Progresul Pelerinului* Etapa Unu

"Continuă să citești Adrian."

"Da, vreau să continui să citesc."

A fost pentru a ne mântui că Isus a trăit și a suferit și a murit. El
a devenit "un om al durerilor", pentru ca noi să fim părtași la
bucuria veșnică. Dumnezeu i-a permis Fiului Său iubit, plin de
har și adevăr, să vină dintr-o lume de slavă de nedescris, într-o
lume marcată și distrusă de păcat, întunecată de umbra morții și
a blestemului. El l-a permis să părăsească sânul iubirii Sale,
adoranța îngerilor, și să sufere rușinea, insulta, umilința, ura și
moartea. "Pedeapsa păcii noastre a fost asupra Lui; și cu rănilor
Sale suntem vindecați." Isaia 53:5. Iată-L în pustie, în
Ghetsimani, pe cruce! Fiul imaculat al lui Dumnezeu a luat
asupra Sa povara păcatului. Cel care a fost una cu Dumnezeu, a
simțit în sufletul Său separarea îngrozitoare pe care păcatul o
face între Dumnezeu și om. Aceasta a smuls de pe buzele Sale
strigătul chinuit: "Dumnezeule, Dumnezeul meu, de ce M-ai
părăsit?" Matei 27:46. A fost povara păcatului, sensul enormității
sale teribile, al separării sufletului de Dumnezeu - aceasta a fost
cea care a frânt inima Fiului lui Dumnezeu. Ibid, pagina 13.

Altarul

M-am așezat transpus. Cu cuvintele "Iată-L pe cruce", mintea mea și-a imaginat scena. Acolo, pe cruce, l-a atârnat pe Fiul lui Dumnezeu, bătut, biciuit și învins și de ce, pentru mine? O mare luptă se bătea în mintea mea.

"Nu merit genul ăsta de dragoste..."

"Hristos a murit pentru păcatele tale, doar crede..."

Apoi am citit cuvintele:

Fiul imaculat al lui Dumnezeu a luat asupra Sa povara păcatului. Cel care a fost una cu Dumnezeu, a simțit în sufletul Său separarea îngrozitoare pe care păcatul o face între Dumnezeu și om. Aceasta a smuls de pe buzele Sale strigătul chinuit: "Dumnezeule, Dumnezeul meu, de ce M-ai părăsit?" Matei 27:46. Ibid, 13.

Nu pot explica cum a venit totul la mine, dar am fost impresionat că Isus a atârnat pe cruce din cauza păcatelor mele și că au fost păcatele mele, împreună cu întregii lumi, care la făcut pe Isus să plângă, Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit. În timp ce îmi imaginam scena, m-am uitat în fața lui Isus și El s-a întors și s-a uitat la mine fără nici o urmă de furie, frustrare sau dezamăgire. Am văzut doar dragoste și acceptare.

"Eu cred. Doamne, te rog să vii în inima mea și să-mi controlezi viața. Îți mulțumesc că m-ai iubit și m-ai salvat..."

Am fost pe deplin mulțumit că moartea lui Hristos a îndeplinit cerințele legii. Mila lui Dumnezeu a întâlnit percepția mea despre dreptate pentru păcat. În acest aliaj de aramă¹ iertarea mea a fost asigurată.

¹ Altarul sacrificiului din sanctuar era un altar de aramă. Sacrificiul mielului a îndeplinit cerințele dreptății percepute, dar Biblia ne spune că Dumnezeu nu a dorit niciodată sacrificiul. Psalmul 40:6. Cu toate acestea, în marea Sa milă,

În acel moment o explozie de pace a venit peste sufletul meu. Am simțit lanțurile din jurul gâtului, picioarelor și mâinilor cazând. Apoi un torent de lacrimi mi-a inundat sufletul. Am îngenuncheat și am plâns.. și am plâns. Toată vina mea, ipocrizia mea, sfidarea mea, cuvintele mele ascuțite și tăioase, gândurile mele impure au fost iertate. Am gustat din dragostea lui Isus.

Chiar și acum, când scriu și îmi amintesc acest eveniment, inima mea se încălzește și ochii mei se umezesc. Nu pot să exprim în cuvinte ce simțeam pentru Salvatorul meu în acel moment. Separarea, oh, separarea! El a fost dispus să îndure o separare de Tatăl Său pentru mine. Asta mi-a lovit adânc inima. Dacă El a fost dispus să facă acest lucru pentru mine, eu trebuie să fi valorat ceva, și dacă Dumnezeu a fost dispus să dea Fiul Său- m-am oprit și am lăsat un val de recunoștință sa treacă peste sufletul meu. Dacă Dumnezeu a fost dispus să renunțe la Fiul Său pentru mine, atunci am crezut că Dumnezeu mă iubește.

Acum am văzut în visul meu, că autostrada pe care Christian urma să meargă, era împrejmuțată de o parte și de alta cu un zid, iar acel zid se numea Mântuirea. Isaia 26:1. Până în acest loc, prin urmare, Christian a fugit, dar nu fără mare dificultate, din cauza sarcinii din spate. El a fugit astfel până când a venit într-un loc oarecum ascendent; și pe acel loc stătea o cruce, și puțin mai jos, în partea de jos, un mormânt. Așa că am văzut în visul meu, că la fel Christian a venit cu crucea, povara lui s-a desprins de pe umeri, și a căzut de pe spate, și a început să se rostogolească, și așa a continuat să facă până când a ajuns la gura mormântului, unde a căzut, și nu am mai văzut-o. *Progresul Pelerinului* etapa a treia.

Dumnezeu a acceptat să ne întâlnească unde am fost pentru a putea fi siguri de iertare

Interludiu I

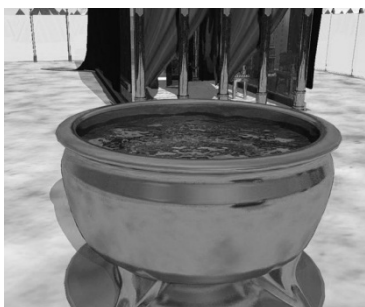
În timp ce privesc în ochii Preaiubitului meu, sunt pierdut în fața tuturor împrejurimilor mele. Simt acceptarea Sa; Știu că sunt iubit. Copil al lui Adam, cui îi datorez acest privilegiu? Încerc să-mi întorc ochii de la căutătura Sa, dar privirea Sa iubitoare mă liniștește. Aceasta e real! Chiar mi se întâmplă mie! El mă iubește cu adevărat, și îi face plăcere Tatălui că ar trebui să fim împreună. Inima mea tremura cu fiori de bucurie, lumina soarelui dansează peste sufletul meu ca parfum de mântuire parfumând fiecare colț al ființei mele.

Preaiubitul meu este puternic, El este neînfricat. Mi-a dus păcatul în mormânt. El a înfruntat separarea de îmbrățișarea Tatălui Său. Toate astea pentru mine! Oh, nobile Prinț, mi-ai capturat inima. Nu pot rezista farmecelor Tale. Iertat? Da, cred că sunt iertat, și toate păcatele mele eliminate. Mi se dă un veșmânt din in fin, țesut în războiul de țesut al cerului, fără un fir de uneltire umană.

Dragă Tată, Fiul Tău este un dar dincolo de înțelegere, și totuși, Tu l-ai dat de bunăvoie. Înțeleg de ce Fiul Tău este atât de frumos; tot ce are vine de la Tine. Nu înțeleg de ce ai face asta, dar ca un copil mic am strigat cu încântare "Ava, Ava." Nu sunt părăsit, am un Tată și Fiul Său este Preaiubitul meu.

Oh, fiu al lui Adam, inima mea bate cu bucurie. Cine ar putea ști că mântuirea va veni la casa mea prin privirea Fiului înălțat? Cred, da. Da, cred. Preaiubitul meu este al meu și eu sunt a Lui.

6. Ligheanul de aramă

Soți, iubiți-vă soțiile, așa cum Hristos a iubit biserica și s-a dat pe Sine pentru ea; (26) Pentru ca să o sfințească și să o curețe cu spălarea apei prin cuvânt. Efeseni 5:25-26.

La început a fost Cuvântul, și Cuvântul a fost cu Dumnezeu, și Cuvântul a fost Dumnezeu. (2) Același lucru a fost la început cu Dumnezeu. Ioan 1:1-2.

Impactul a ceea ce Isus a făcut pentru mine pe cruce a transformat fiecare aspect al vieții mele. Am vrut să fiu mereu cu El. Mi-a plăcut să mă gândesc la El, să-L copiez și să aduc totul în viața mea sub Domnia Sa. Când mi-am permis ca mintea mea să fie absorbită în alte chestiuni timp de câteva ore, am început să simt pierderea prezenței Sale și gândurile mele s-au întors la Isus. Fiorul de a ști că păcatele mele au fost iertate m-a făcut să plutesc săptămâni întregi. Aceasta este bucuria primei iubiri.

Această bucurie a schimbat complet Biblia. N-am putut s-o las jos. Dintr-o dată am avut o sete incredibilă să-L înțeleg pe Isus în Biblie. Au fost multe lucruri de învățat, precum și lucruri de dezvățat. Spiritul lui Hristos a început să mă condamne prin ceea ce am citit. Am văzut mai multe lucruri necesare de a schimba. Cuvântul lui Dumnezeu a început să-mi curețe și

Mai multă confuzie

să-mi reînnoiască mintea. Acum, Cuvântul a fost o persoană, nu doar o colecție de scrieri. Acum, a fost Isus vorbind cu mine direct, cu dragoste și personal.

Când m-am uitat în oglinda legii, am fost condamnat pentru mai multe obiceiuri pe care trebuia să le schimb. Nu mai suportam să mă uit la filme cu înjurături, violență și imoralitate. Spiritul m-a mișcat să mă apropiu de mai mulți oameni și să le cer iertare pentru comportamentul meu rău. Unii oameni s-au luptat să înțeleagă de ce aveam nevoie de iertare, invocând faptul că toți suntem oameni. Cu toate acestea, privind cu atenție în ochii lubitului meu prin Cuvânt, aceste acțiuni păreau evidente. Neprihănirea și păcatul au devenit ca ziua și noaptea și conștiința mea a devenit tandra, concentrată și alerta.

Unele aspecte ale acestui proces de spălare au fost vesele și eliberatoare în timp ce în alte ocazii tăierea Cuvântului în sufletul meu a fost dureros, confruntător și umilitor. Privind înapoi, văd mila Preaiubitului meu în a nu prezenta prea multe defecte de caracter și obiceiuri păcătoase în același timp. Dacă toată puterea de curățare a Cuvântului ar fi fost dezlănțuită, ar fi renunțat în disperare. Cu toate acestea, la fiecare obstacol, dragostea lui Isus ma purtat.

O! cum mi-aș fi dorit să pot raporta: și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți, dar realitatea lumii, a trupului și a diavolului face ca acest rezultat să fie foarte dificil. De-a lungul anilor prin ascultarea sugestiilor ispititorului și cultivarea unei dorințe de recunoaștere prin realizări, mintea mea a fost stabilită într-un model de gândire diametral opusă împărăției lui Dumnezeu. În primele luni după convertirea mea, vocea ispititorului a fost dezactivată în comparație cu cea a Preaiubitului meu, dar ea era încă acolo. Înfuriat de noua mea dragoste găsită în Hristos, el și-a așteptat timpul, căutând puncte de intrare pentru a-mi recăpăta controlul și a-mi conduce inima încă o dată.

Schimbările profunde în stilul meu de viață și obiceiuri au atras comentarii de dispreț de la unii dintre foștii mei colegi. Ispititorul mă agresa cu

comentariile lor. Am devenit cuprins de un sentiment de izolare și descurajare. Nu am discernut ispititorul în aceste lucruri. Știam prea puțin despre tacticile lui și, prin urmare, i-am dat avantajul în viața mea. Prin ușa milei de sine, adversarul și-a găsit intrarea în sufletul meu. În același timp, unele dintre modificările stilului meu de viață a devenit greu de menținut. Uneori uitam și mă întorceam la vechile mele obiceiuri. Alteori, în disperare, alunecam cu bună știință în ele și lăsam întunericul să mă înghită.

Am ajuns pe culmea dificultății. Dorința de ușurare, lipsa de răbdare, și refuzul de a locui vesel în izolare, atâta timp cât a fost necesar a permis ispititorului accesul la care aspira. Dincolo de aceasta, mi-a lipsit priceperea în Cuvânt ca să mă confrunt cu ispitele care s-au interpus împotriva cunoașterii lui Dumnezeu. Spiritul lui Hristos m-a învățat să memorez Cuvântul.

Cuvântul tău l-am ascuns în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva ta. Psalmul 119:11.

Am învățat că atunci când am repetat Cuvântul lui Dumnezeu cu credință, că putea reduce argumentele, raționamentul și sentimentele pe care ispititorul le-ar presa în sufletul meu.

Căci cuvântul lui Dumnezeu este rapid, puternic și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri, străpungând chiar și la divizarea sufletului și a spiritului, și a articulațiilor și măduvei, și este un discernător al gândurilor și intențiilor inimii. Evrei 4:12.

Dacă Preaiubitul m-ar fi protejat pur și simplu de toate sugestiile ispititorului, nu m-aș fi dezvoltat în caracter. De asemenea, a trebuit să învăț adevărata natură și gravitatea stării mele căzute. Prin aceste conflicte timpurii cu carnea mea, am început să discern depravarea inimii mele.

Inima este înșelătoare mai presus de toate lucrurile, și nespuse de rea: cine o poate ști? Ieremia 17:9.

Mai multă confuzie

Lumina Cuvântului mi-a luminat calea și mi-a permis să văd unde am fost și de ce distrugere sigură ar fi fost lotul meu dacă nu aș fi ascultat chemarea Preaiubitului meu.

Am fost învățat să mă lupt în rugăciune. Uneori, când mă rugam, inima mea se simțea ca o piatră și cerurile erau ca arama deasupra capului meu. Cu cât încercam mai mult să mă rog, cu atât eram mai deznădăjduit. "Revendică Cuvântul, Adrian," a venit vocea. "Crede ce spune Cuvântul. Nu fi necredincios, ci credincios."

Preaiubitul meu m-a învățat știința de a aștepta și disciplina timpului decurs dintre rugăciune și experimentarea promisiunii. Uneori am cedat frustrării și am renunțat, iar acest lucru i-a permis preaiubitului meu să-mi arate inima mea capricioasă, slabă și nerăbdătoare. Alteori, m-am plâns și m-am plâns de greutatea mea către Domnul, uitând să revendic promisiunile lui Dumnezeu și am plecat mai descurajat decât înainte. Acestea au fost vremuri grele, dar prin ele toate Preaiubitul meu ma încurajat, mi-a amintit de moartea Sa în numele meu și de promisiunea părtășiei eterne cu El și cu Tatăl Său. Încet, dar sigur, Cuvântul lui Dumnezeu a devenit sabia mea, credința mea și scutul meu.

Îmi amintesc cu drag bucuria acelor primi doi ani ai mersului meu alături de Preaiubitul meu – un Mântuitor prezent, Învățător și Prieten atât de credincios. Singura mea dorință a fost să fiu ca Isus.

După aproximativ doi ani, cuvintele Scripturii s-au imprimat asupra mea.

Apoi Petru le-a spus: Pocățiți-vă și fiți botezați în numele lui Isus Hristos pentru iertarea păcatelor și veți primi darul Duhului Sfânt. Faptele apostolilor 2:38.

Deși, în copilărie, am fost învățat multe despre Isus, nu l-am cunoscut și botezul meu deși recunoscut, a însemnat puțin pentru mine personal, pentru că am știut atât de puțin despre mine și aproape nimic despre

preaiubitul meu. Botezul este pecetluirea unei relații între doi oameni care au ajuns să se iubească. Isus m-a iubit întotdeauna, dar acum L-am iubit de asemenea, și această prietenie trebuia pecetluită prin botez.

Când am coborât în apele botezului, inima mea s-a concentrat asupra lui Isus. El a fost bucuria mea și cântecul meu și m-am bucurat să-mi pot da viața Lui și să-L numesc Domnul meu. Apele care mi-au acoperit sufletul au simbolizat spălarea cuvântului care avea loc în viața mea. Lucrarea care fusese începută a obținut promisiunea că va fi finalizată.

7. Mai multă confuzie

Un om cu minte dublă este instabil în toate căile sale. Iacov 1:8.

După mai mult de un deceniu de la prima mea experiență de dragoste cu Isus, am devenit confuz. Viața mea creștină a devenit circulară; simțind-u-mă ca și copiii lui Israel rătăcind în pustie. Dacă cineva mi-ar fi sugerat că am o minte dublă, aș fi fost îngrozit și ofensat. L-am iubit profund pe Isus pentru că a murit pe cruce pentru mine, am dorit să țin poruncile Tatălui meu cu credință și m-am rugat pentru har și putere pentru a învinge. Am avut victorii, dar consistența mi-a scăpat.

Am crescut în cunoașterea Scripturii și m-am bucurat de multe sabaturi minunate în părtășie cu familia și prietenii. Cu toate acestea, ceva lipsea. Ceva nu era la locul lui și nu l-am putut găsi. Mult timp, nu mi-am dat seama că lipsește ceva.

Noi toți privim cu fata descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului. 2 Corinteni 3:18.

Fără știrea mea, Isus pe care l-am văzut în acești ani a fost o combinație de două lumi complet diferite. Pe de o parte, am aflat despre Isus ca iubitor, grijiu și plin de compasiune care a revelat dragostea minunată a Tatălui Său. M-am gândit la lupta pe care Tatăl a îndurat-o pentru a renunța la Fiul Său pentru noi. Am meditat asupra vieții de rugăciune a lui Isus și mijlocirii Sale în numele meu și aceste lucruri mi-au atins sufletul,

mi-au topit inima și mi-au dat inspirație pentru a trăi viața creștină. Cu toate acestea, a existat un aspect la persoana lui Isus, care am presupus a fost în Biblie și acest lucru a fost baza tuturor eforturilor mele în viața creștină. Am nevoie de a lua un pic de timp pentru a descrie ceea ce a avut loc în mintea mea. Au fost mai mulți factori care m-au făcut să plâng:

Noaptea, pe patul meu, l-am căutat pe cel pe care sufletul meu îl iubește: L-am căutat, dar nu l-am găsit. Cântecul lui Solomon 3:1.

De-a lungul copilăriei și tinereții mele, vocea ispititorului a sugerat metoda de încredere în sine și de muncă grea pentru a câștiga respect. Concepția mea despre o persoană bună s-a format prin prisma naturii mele căzute, combinată cu sugestiile lui Satana că onoarea ar putea fi câștigată prin onestitate, dreptate și credință. Vă amintiți că am menționat că ispititorul mi-a sugerat să fac lucrurile pe care Preaiubitul meu le-a dorit, dar pentru un scop foarte diferit.

Din moment ce vocea ispititorului a fost mai tare decât cea a preaiubitului meu în anii de formare, concepția mea despre o persoană model a fost una care a făcut bine și a arătat un caracter bun altora. Această manifestare a vieții bune ar câștiga apoi admirația altora și o să-mi acorde acceptarea în cadrul grupului meu social.

Nu mi-am dat seama că această persoană model care am conceput-o în mintea mea, care a fost, în realitate, un idol, am confundat-o fără să vreau cu persoana numită Isus. Am văzut în Isus unul care a afișat toate trăsăturile unei persoane model, unul care, prin acte de bunătate și fapte de neprihănire a câștigat admirația și închinarea a milioane de oameni. Într-adevăr, Isus a fost o persoană pe care am putut emula, copia și dori de a fi ca El. Încă o dată, ispititorul m-a ademenit să fac toate lucrurile bune din motive greșite.

Partea cu adevărat dificilă a fost că adevăratul Isus al Bibliei a fost fuzionat cu acest Isus fals în mintea mea, astfel încât să nu le pot deosebi.

Mai multă confuzie

Deci, de acum înainte nu privim pe nimeni dintr-un punct de vedere lumesc. Deși odată l-am privit pe Hristos în acest fel, nu mai facem acest lucru. 2 Corinteni 5:16 (NIV).

Nu mi-a trecut prin cap că îl puteam privi pe Isus dintr-un punct de vedere lumesc. Ceea ce a făcut ca această experiență să fie mult mai grea este faptul că creștinismul a perfecționat în câteva sute de ani de la începuturile sale viziunea lui Isus ca unul care urma să fie venerat și iubit pentru puterea, abilitățile și talentele Sale inerente. În același mod în care am fost tentat să concep o persoană model ca una care primește laude prin facerea de fapte bune, conducătorii creștini au fost, de asemenea, supuși acestui proces. Acest nou Isus a făcut parte dintr-o persoană de trei, Un Singur Dumnezeu, Treime. Complexitatea a trei persoane existente într-un singur Dumnezeu m-a făcut să abandonez eforturile de a înțelege exact cum se relatau între ele. Am fost încurajat să accept asta ca pe un mister.²

Dacă citiți cu atenție descrierea lui Dumnezeu din majoritatea Bisericilor Creștine, veți vedea că motivul pentru care Dumnezeu este demn de închinare, adorație și slujire este pentru că El este puternic și atotștiutor. Acesta a fost zeul copilăriei mele! Când m-am gândit la acest Dumnezeu, instinctiv mi s-a părut corect. Ceea ce această viziune a lui Dumnezeu mi-a permis să fac a fost să iau persoana model pe care am conceput-o ca pe un copil și să-l întronez ca dumnezeul meu.

Nu mi-a trecut prin cap că acest dumnezeu pe care am promis să-l slujesc a fost de fapt o expresie codificată a ambiției copilăriei mele de a fi o persoană bună, demnă de laudă, onoare și respect.

Așa cum am menționat mai devreme, ceea ce a făcut acest dumnezeu atât de greu de a discerne ca fals este că am avut elemente îmbinate ale adevăratului Isus biblic cu acest dumnezeu. Botezul meu la doi ani după

² Vedea Athanasie crez ca un exemplu în acest sens.

convertirea mea a reflectat perfect această îmbinare a două mentalități despre Dumnezeu.

Jurământul meu de botez a întreat:

Credeți în Dumnezeu Tatăl, în Fiul Său Isus Hristos și în Duhul Sfânt?

Dar declarația Bisericii a indicat:

Există un singur Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, o unitate de trei persoane co-eterne. Dumnezeu este nemuritor, atotputernic, atotștiutor, mai presus de toate, și mereu prezent. El este infinit și dincolo de înțelegerea umană....

Mulți oameni vor citi aceste două declarații fără a vedea nici o diferență. Ca tânăr, cu siguranță nu am văzut nicio diferență. Am putut vedea termenii Tată, Fiu și Duh Sfânt. Acești termeni au apărut în Biblie și am văzut dovezi ale acestor trei entități la locul de muncă, așa că am presupus că această declarație a fost corectă.

Jurământul meu de botez pur și simplu a exprimat credința în trei entități în cazul în care relația dintre Tatăl și Fiul a fost exprimată pur și simplu ca Lui. Acest mic cuvânt al Său conținea lumea diferenței. Cuvântul Lui, a dat un sens real la cuvintele Tatăl și Fiul. Isus a fost Fiul Său; Fiul Tatălui. Cel mai important lucru de subliniat aici a fost că ruperea acestei relații dintre Tatăl și Fiul Său mi-a frânt inima. Acestea sunt cuvintele care m-au lovit.

Fiul imaculat al lui Dumnezeu a luat asupra Sa povara păcatului. Cel care a fost una cu Dumnezeu, a simțit în sufletul Său separarea îngrozitoare pe care păcatul o face între Dumnezeu și om. Aceasta a smuls de pe buzele Sale strigătul chinuit: "Dumnezeule, Dumnezeul meu, de ce M-ai părăsit?" Matei 27:46 *Pași către Hristos*, pagina 13.

În aceste cuvinte am înțeles adevărul:

Mai multă confuzie

Căci Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, încât **l-a dat pe singurul Său Fiu născut**, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Ioan 3:16.

În aceasta s-a manifestat dragostea lui Dumnezeu față de noi, pentru că Dumnezeu l-a trimis pe singurul Său Fiu născut în lume, pentru ca noi să putem trăi prin El. (10) Aici este dragoste, nu că noi l-am iubit pe Dumnezeu, ci că El ne-a iubit și l-a trimis pe Fiul Său să fie ispășirea pentru păcatele noastre. 1 Ioan 4:9-10.

În cei doisprezece ani care au urmat Botezului meu, nu am înțeles cu adevărat că natura relației dintre cele două persoane numite Tată și Fiu a păstrat cheia a ceea ce mi-a schimbat complet viața. Dragostea lui Dumnezeu s-a manifestat prin dăruirea Fiului Său. A fost actul Tatălui de a da pe Fiul Său, nu doar Fiul Care Se dăruiește, nu doar Fiul care a revelat caracterul Său puternic, care se sacrifică pe sine, nu pur și simplu Isus arătându-ne faptele Sale mărețe. Tatăl l-a trimis pe Fiul Său să ne dezvăluie caracterul Său de dragoste și, dându-ni-L pe Fiul Său, vedem cea mai atractivă, frumoasă, tandra, curajoasă expresie a inimii lui Dumnezeu.

După cum am menționat mai înainte, nu mi-am dat seama că, acceptând cele trei persoane dintr-o Treime a lui Dumnezeu, am fost condus în confuzie cu privire la natura relației dintre Tatăl și Fiul. Această problemă a fost agravată de o altă sugestie că, dacă l-aș iubi cu adevărat pe Isus, L-aș ridica să fie exact la fel ca Tatăl. Modul în care am învățat asemănarea ca un copil a fost de a compara cantități. Aș verifica dacă cantitatea de limonadă din paharul surorii mele nu era mai mare decât cea din paharul meu. M-am plâns tare și lung în cazul în care sora mea a primit cinci lolypops sau bomboane în timp ce eu am primit doar patru. Acesta este modul în care s-a înțeles că lucrurile au fost egale. Așa că atunci când a venit vorba de a afla cum Tatăl și Fiul erau egali, trebuia pur și simplu să ne asigurăm că fiecare dintre ei avea exact aceleași calități, aceeași putere inerentă, aceeași cunoaștere, aceeași existență eternă. Dacă unul ar fi primit ceva de la celălalt, atunci calitatea ar fi fost diferită; ar fi ca unul având 100% limonadă și celălalt având 50% limonadă și 50% apă.

Acest tip de raționament a avut loc adânc în nișele minții mele; a fost natural, instinctiv, și, prin urmare, aparent logic. Nu am avut nici o idee că gândind despre Dumnezeu în acest fel de fapt, am furat sensul cuvintelor *Tată* și *Fiu* și relația dintre ei.

Când m-am uitat la calitatea de fiu a lui Isus în Biblie, am văzut pe cineva care avea încredere implicit în Tatăl Său și s-a odihnit complet în Voința Sa. Am văzut cum putea dormi într-o barcă în mijlocul unei furtuni; El putea înfrunța cu calm o mulțime furioasă dorind moartea Sa; El putea aștepta 40 de zile fără a mânca și să aibă încredere în Tatăl Său pentru a-i satisface nevoile la momentul potrivit. Pe măsură ce aceste acțiuni de încredere și supunere au fost plasate asupra viziunii despre Isus ca a doua persoană a Dumnezeirii, având aceeași putere ca tatăl în același mod ca tatăl, mintea mea a devenit confuză. Această persoană nu i-a datorat Tatălui nici o recunoștință pentru puterea pe care a avut-o, mai degrabă a stat umăr la umăr cu această persoană etichetată "Tatăl", putere pentru putere, cunoaștere pentru cunoaștere, vârstă pentru vârstă, au fost aceleași. La fel cu dragostea, desigur, doar au fost la identici. Marea tragedie pentru mine este că, în această asemănare percepută a fost elementul coroziv care a erodat sensul cuvintelor *Tată* și *Fiu*, care, la rândul său, a erodat propriul meu sentiment de fiu. Dacă Isus nu a fost cu adevărat un Fiu în Sfera Sa, atunci nici eu nu am fost în a mea. Cum așa? Prin contemplare suntem schimbați. Dacă am avut îndoieli cu privire la Isus fiind într-adevăr un Fiu și că El a fost acceptat din cauza poziției Sale, mai degrabă decât prin identitatea Sa de Fiu, atunci am devenit vulnerabil îndoindu-mă de identitatea mea de fiu și încep să caut acceptarea prin pozițiile mele și eforturile pentru biserica mea.

Așa că m-am închinat unui Isus pe pământ care era supus, credincios și ascultător și am fuzionat acest lucru cu o viziune a lui Isus din cer, care era independent, posedând propria Sa putere fără nici o moștenire de la Tatăl. Acest "Isus ceresc" a revelat metoda de cum să faci ceea ce "Isus pământesc" face. Acest "Isus ceresc" care se bazează pe sine m-a făcut să caut să imit lucrările lui Isus pământesc prin copierea și imitarea încrederii

Mai multă confuzie

Sale cerești în sine. Fără să-mi dau seama, natura mea carnală a ridicat (figurativ) un Isus idolatru în Sanctuarul ceresc, mișcat de aceleași impulsuri carnale care au mișcat Cornul Mic împotriva adevăratului Hristos din cer.

Permiteți-mi să vă dau câteva exemple de modul în care acest lucru a lucrat în viața reală. De multe ori când stăteam și ascultam o predică, Preaiubitul meu mă indemna să iau aceste cuvinte la inimă. În același timp, ispititorul încerca să mă facă să mă concentrez asupra predicatorului cu privire la cât de bine predica. În cazul în care predica a fost prezentată bine, as începe să visez a prezenta acest subiect în fața unui public și a-mi imagina reacția lor. Dacă predicatorul s-ar prezenta prost, ispititorul m-ar flata că aș putea face o treabă mai bună. Când am predicat o predică și oamenii au fost mișcați de adevăr, Preaiubitul meu m-a încurajat să mă bucur, dar ispititorul m-a încurajat să atrag laude de la oamenii de la ușă în timp ce ieșeau din biserică.

Când am intrat într-un studiu biblic, Preaiubitul meu ar căuta să impresioneze cuvintele Scripturii în inima mea în timp ce ispititorul ma impresionat prin a mă asigura că am știut să citez Scriptura bine și să citez cât mai multe versete pentru a dezvălui autoritatea mea pe această temă. Când am fost într-un cerc de rugăciune, Preaiubitul meu m-a încurajat să mă bucur de privilegiul de a avea acces la Tatăl prin El, ispititorul m-a presat cu gândurile că această persoană de lângă mine se roagă prea mult și nu are nimic atât de util de spus. Conștiința mea ar fi apoi rânită și ar fi acest mic război în mintea mea între cele două părți și pierdeam în totalitate urma a ceea ce a fost spus în rugăciune de către cei din jurul meu.

Am citit despre Isus rugându-se toată noaptea și, mai degrabă decât concentrându-mă pe cât de mult El trebuie să fi iubit pe Tatăl Său, m-am gândit mai mult despre faptul că El a petrecut de fapt toată noaptea în rugăciune, și am întreținut ideea de a ma angaja în această întreprindere, dar apoi preaiubitul meu m-a convins că acest lucru a fost greșit. După

cum am spus, acest conflict din mintea mea a durat mai mult de un deceniu. Când Salvatorul meu mi-a dezvăluit importanța de dieta și probleme de stil de viață, ispititorul m-a influențat în concentrând-u-ma pe procedura corespunzătoare pentru dieta, codul vestimentar, și de divertisment. Semnul care spune că am răspuns la o voce greșită a venit atunci când am criticat pe alții pentru comportament incorect. Comportamentul creștin corect a devenit rădăcina, mai degrabă decât rodul experienței mele. A venit pentru că zeul copilăriei mele s-a înscăunat în inima mea ca Dumnezeu universului.

Acest conflict zilnic din mine mi-a adus multă tristețe sufletului meu. Acest Isus care a înfăptuit toate aceste fapte minunate a început să se mute din ce în ce mai departe de înțelegerea mea. Bucuria primei mele iubiri a fost luată. Am căutat în zadar pe preaiubitul meu, dar nu l-am putut găsi. Viața mea a fost plină de activități bisericești și de studii până la punctul în care am avut puțin timp să reflectez și să comunic cu Mântuitorul meu. Chiar și atunci când am avut timp, am simțit această urgență pentru a începe ziua și de a face faptele pe care Isus le-a făcut și să fiu persoana de ajutor și grijulie cum a fost El. Nimănui nu i-ar păsa prea mult dacă aş petrece ore în comuniune și părtășie cu Isus singur, nu cu excepția cazului în care, desigur, am găsit un public care ar admira o astfel de izolare.

A fost un conflict constant între dorința mea de a fi un bun creștin care iubește pe Dumnezeu, Cuvântul Său și cei din jurul meu, în contrast cu dorința mea de a obține laude pentru a face aceste lucruri. Știam că dorința de a obține credit a fost greșită, dar mi-am imaginat acest lucru a fost o parte din experiența creștină de război împotriva cărnii. Am încercat să deturnez comentariile de laudă după ce am predicat o predică, dar am simțit că era evident că mă concentram asupra mea când am spus "Nu-mi mulțumi, mulțumește-i Domnului". Nu trebuia să mă concentrez pe "eu". Aș fi putut pur și simplu să spun, "Slavă Domnului", dar "nu-mi mulțumi" a venit din dorința secretă de a dori să fiu lăudat și apreciat pentru a face o treabă bună.

Mai multă confuzie

Odată ce am devenit un pastor adventist, am fost plasat într-un punct de avantaj pe care nu l-am mai avut înainte. Am început să observ pastori, luptându-se pentru poziție; Am văzut multe dintre luptele interne, private care se judecau în mod deschis în unele dintre adunările din jurul meu. Din moment ce luptele mele mi s-au părut interne, am putut fi șocat de comportamentul acestor pastori care induceau în eroare turma.

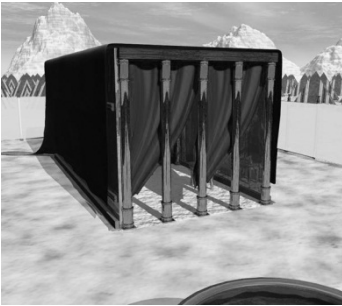
După o perioadă de timp în lucrare, văzând joaca de putere și strategiile fiind jucate în politica bisericii, cred că am devenit un pic deziluzionat, și atunci a fost când ispititorul ma încurajat să iau o altă cale atunci când fiind plăcut celor în autoritate și-a pierdut atracția asupra mea. Am început să mă cufund în filme documentare, sport și divertisment diversional din nou. Mi-am spus că nu vreau să fiu fariseu și că trebuie să mă relaxez. Aveam nevoie cu siguranță de ușurare și relaxare, dar nu prin sporturi. Ele au confirmat doar convingerea că faptele și realizările sunt calea spre acceptare, onoare și respect.

A fost în această stare de spirit în care m-am blocat în acest mod de viață. Nu am putut merge mai departe pentru că concepția mea despre Dumnezeu a fost confundată cu idolatria copilăriei mele. Această idolatrie i-a permis ispititorului să-mi sugereze lucruri, adesea fără să-mi dau seama de unde vin și de ce se întâmplă. Deziluzia mea în consecință ma făcut să dorm pe dealul numit *dificultate*, și să pierd cartea mea care am fost instruit să o țin aproape de inima mea cum John Bunyan descrie în Progresul Pelerinului.

Mă voi ridica acum, și voi merge prin oraș pe străzi, și în căile largi îl voi căuta pe cel pe care sufletul meu îl iubește: L-am căutat, dar nu l-am găsit. (3) Paznicii care merg în jurul orașului m-au găsit: la care am spus: Am văzut pe cel pe care sufletul meu îl iubește? Cântarea lui Solomon 3:2-3.

Secțiunea 2. Curte

8. Primul Voal

Ispitorul m-a înșelat printr-o imagine confuză a Iubitului meu. Combinația lui Hristos revelată oamenilor prin întruparea Sa a fost³ îmbinată cu "A Doua Persoană a Dumnezeirii" care posedă putere și onoare din propriile Sale resurse. Această persoană mi-a fost prezentată ca fiind egală datorită puterii Sale, mai degrabă decât datorită moștenirii Sale ca Fiu. Nimic

din toate acestea nu au fost evidente pentru mine; Pur și simplu am trăit rezultatele previzibile ale unei astfel de credințe.

Așa cum am menționat, am fost în continuare deziluzionat de o serie de evenimente care implică colegii mei pastori. Am văzut favoritism, probleme măturate sub covor și jocuri politice în cadrul reuniunilor bisericii.

³ Aceasta a fost re-carting mea involuntar de ceea ce Roma a făcut mult timp în urmă în doctrina de uniune hipostatică formalizat la consiliul de la Calcedon în 451 d.Hr. Este sudarea dialectică împreună a două opuse. Roma avea nevoie de această doctrină pentru a face față realității că Divinitatea auto existentă nu poate muri. Mi-am dorit o formă brută a acestei învățături pentru a suda împreună un Isus pământesc supus de încredere la un Isus ceresc de sine stătătoare, sigur pe sine.

Odată cu pierderea apropierii Preaiubitului meu, păcatul nu a apărut atât de păcătos, conștiința mea nu a mai fost atât de sensibilă , și auto-compătimirea a permis ispititorului să aibă o stăpânire mai puternică asupra inimii mele. Micile indulgențe s-au transformat în cele mari. Ca lider religios, exteriorul a fost întreținut cu grijă, dar în momentele mele private, m-am îngrijorat mai puțin de limbajul și violența filmelor pe care le-am vizionat. Am devenit mai interesat de sport unde respectul de realizare a fost în mod constant jucat înaintea mea.

În această stare de spirit, am călcat peste o linie personală pe care am considerat-o inacceptabilă. Nu a fost nimic extern și numai în inima mea, dar în conformitate cu Legea lui Dumnezeu, m-am simțit condamnat. Acest lucru m-a adus la un punct critic în viața mea. Bazându-mă pe principiul onoarei și respectului prin muncă, integritate și disciplină, am simțit că am eșuat. Singura opțiune care am văzu-o inițial a fost să las totul în urmă și să uit despre profesiunea de a fi un creștin cu un astfel de standard ridicat. Dacă ceea ce predicam nu era o realitate în viața mea, atunci ar trebui să nu mai predic. Biblia promite victorie asupra păcatului pentru cei care îl urmează pe Hristos prin credință în Locul Cel Prea Sfânt. Nu am avut parte de această victorie. Știam că Dumnezeu îi iartă pe păcătoși, dar el promite, de asemenea, victorie în viață.

Orice posibilitate de a avea această experiență din locul Preasfânt a fost făcută imposibilă din cauza minții mele dublă asupra despre cine a fost Isus cu adevărat. Nu am experimentat nici chiar experiența Locului Sfânt din cauza ideilor mele confuze. Vom acoperi acest lucru în detaliu mai târziu, dar este suficient să spun că am fost jefuit de capacitatea de a avea cu consistență, părtășie dulce cu Isus, pentru că am avut fără să vreau idei contradictorii despre Fiul Său. Nici măcar nu știam că ideile sunt contradictorii. Am experimentat conflictul în mintea mea doar trăind viața de zi cu zi.

Pe măsura ce simțeam greutatea Legii asupra mea și în timp ce mă gândim la perspectivele mele, am constatat că, prin venerarea unui idol al imaginației mele și imaginația strămoșilor mei spirituali , că:

... porunca, care a fost rânduită spre viață, am găsit să ducă la moarte. (11) Pentru că păcatul, profitând de poruncă, m-a înșelat și prin ea m-a ucis. Romani 7:10-11.

Porunca care a fost rânduită spre viață, am găsit să ducă la moarte din cauza dorinței mele păcătoase de a fi recunoscut prin realizările mele și înscăunarea unui astfel de Dumnezeu în inima mea. M-am simțit vinovat în fața lui Dumnezeu. Când m-am gândit la vină, m-am gândit în mod natural la Tatăl, pentru că tatăl meu pământesc a fost agentul lui Dumnezeu să mă disciplineze. Așa că atunci când a trebuit să-mi înfrunt păcatele, a fost Tatăl Ceresc cu care a trebuit să mă confrunt. m-ar putea ierta? Conform legii oamenilor respectabili, m-am simțit nedemn de iertare. De asemenea, m-am simțit nedemn, deoarece o parte din mine a fost dezamăgit că nu am putut continua călătoria de adulare și laudă pentru serviciile mele către Dumnezeu.

În timp ce mă luptam și mă rugam, Preaiubitul mea a venit la mine și mi-a amintit că Tatăl mă iubește. Dacă am fi ales să mă ancoroz de sacrificiul Său pentru păcatul meu, atunci într-adevăr am fost cu adevărat iertat.

În timp ce cercetam prin ceața confuză, căutam o asigurare a iubirii Tatălui. Cuvântul lui Dumnezeu a spus, "Crede!" Cu toate acestea, a fost o piatră de poticnire în calea mea. Tatăl biblic al lui Isus a fost implicat în mod intim în viața mea, dar Tatăl Treimii s-a simțit mai îndepărtat pentru că Isus a făcut toată lucrarea propriu-zisă. Tatăl doar s-a așezat pe tron a aprobat și a zâmbit la lucrările Fiului Său. Nu știam aceste lucruri în mod logic atunci, dar în mintea mea aceasta este ceea ce a plasat o prăpastie între mine și Tatăl. Chiar m-ar putea ierta?

Cuvântul mi-a spus, "de ce ești neliniștit, Adrian?" Totuși m-am luptat. Și apoi Cuvântul a venit la mine:

Lumina lumii

Spre lauda slavei harului Său, în care el ne-a făcut acceptați în Preaiubitul. Efeseni 1:6.

Căci Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, încât și-a dat singurul Fiu născut, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Ioan 3:16.

Și pentru că voi sunteți fii, Dumnezeu a trimis Spiritul Fiului Său în inimile voastre, plângând, Ava, Tată. Galateni 4:6.

Încă o dată mi s-a amintit că separarea Tatălui de Fiul Său este ceea ce a revelat sentimentele Tatălui pentru noi. Numai văzând că Dumnezeu a fost Tatăl lui Isus am putut începe să apreciez dragostea Sa pentru mine. Dacă Isus nu a fost cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu nu a renunțat la ceva care i-a aparținut; Îl privea pe "Fiul" urmărindu-și propriile convingeri. Am putea spune că Tatăl renunța la relația Sa cu Fiul, dar nu era o relație pe care El o deținea, așa că acest lucru nu s-a tradus când am citit "Pentru că Dumnezeu a iubit atât de mult lumea". Când am citit pe Dumnezeu în acea propoziție, m-am gândit parțial la trei membri ai Dumnezeirii care decid că Isus trebuie să vină și, în același timp, că Tatăl L-a trimis. Această confuzie a pus harul și iertarea lui Dumnezeu la distanță. Am stat ca un pelerin obosit în Progresul *Pelerinului* chiar înaintea celor doi lei mari din calea lui. Am putut vedea siguranța adăpostului dincolo de zare, dar mai întâi testul credinței.

În momentul crizei, a-m apelat la Tatăl meu adevărat și am ales să cred că El m-a iertat. Bucuria mi-a inundat sufletul în timp ce mă agățam de asigurarea că am fost acceptat în Preaiubitul. Într-adevăr, El a fost preaiubitul meu.

Abia trecusem de ei, și am găsit pe iubitul inimii mele. L-am apucat și nu l-am mai lăsat până nu l-am adus în casa mamei mele, în odaia celei ce m-a zămislit. (5) Vă jur, fiice ale Ierusalimului, pe căprioarele și cerboaițele de pe câmp, nu stârniți, nu treziți dragostea până nu vine ea. (6) Ce se vede suindu-se din pustie ca niște stâlpi de fum, în mijlocul aburilor de mir și de tămâie, înconjurată de toate miresele negustorilor de mir? Cântarea Lui Solomon 3:4-6.

Toate bucuriile primei mele iubiri s-au întors. Încă o dată dragostea lui Hristos a parfumat fiecare nișă a sufletului meu. Am fost iertat, de două ori iertat; în primul rând pentru păcatul copilăriei și tinereții mele și acum din nou pentru idolatria mea în viața adultă de pana acum.

La scurt timp după aceste evenimente, Tatăl nostru s-a asigurat că voi avea timp să studiez cu atenție despre Fiul Său și să încep să înțeleg de ce am rătăcit atâția ani într-o stare de confuzie. M-am îmbolnăvit și a trebuit să-mi încetez munca de pastor. Ne-am mutat într-un loc unde aş avea timp să mă vindec, să studiez și să mă rog.

În timpul momentelor mele de convalescență, mi-am amintit o conversație lungă pe care am avut-o cu șapte ani mai devreme. Unul dintre prietenii mei a încercat să-mi spună că au existat probleme cu Trinitatea și că această învățătură nu a făcut întotdeauna parte din biserică. Am fost șocat. Nu știam nimic despre asta. Implicațiile pe care aceasta le-a avut pentru biserică au fost prea mari pentru ca mintea mea să accepte. Din păcate, m-am întors de la subiect și a ales câteva declarații inspirate care păreau să sprijine credința mea. Nimic nu va face pe Preaiubitul meu să pară mai puțin decât merita. Nu aş lăsa pe nimeni să diminueze divinitatea lui Isus. Eu, împreună cu o serie de alți prieteni, am considerat această persoană ca fiind amăgita și prin urmare a deviat de la munca reală de salvare a sufletelor. Acest lucru s-a simțit ca argumentul perfect pentru mine de a fi în măsură să-mi demonstrez credința mea față de Dumnezeu.

Acum, după șapte ani, m-am dus la prietenul meu și a cerut iertare pentru a nu fi un student Berean al Bibliei și dovedind toate lucrurile. M-a iertat cu amabilitate, iar apoi i-am cerut niște materiale pe care să le citesc cu privire la subiectul respectiv. În timp ce citeam, m-am simțit atras de cuvintele simple ale Scripturii.

Căci așa cum Tatăl are viață în el însuși; așa i-a dat Fiului să aibă viață în el însuși; Ioan 5:26.

Și aceasta este viața veșnică, pentru ca ei să te cunoască pe tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care tu l-ai trimis. Ioan 17:3.

Începutul Evangheliei lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu; Marcu 1:1.

Simon Petru a răspuns și a spus: Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu. Matei 16:16.

Dumnezeu, care în vremuri diverse și în maniere diverse a vorbit în timpul trecut părinților noștri prin profeți, (2) În aceste ultime zile ne-a vorbit prin Fiul său, pe care el la numit moștenitor al tuturor lucrurilor, prin care, de asemenea, el a făcut lumile; (3) Care era strălucirea slavei Sale și imaginea expresă a persoanei Sale, și susținând toate lucrurile prin cuvântul puterii Sale, când el însuși ne-a curățat păcatele, s-a așezat la dreapta Maiestății de sus; (4) Fiind făcut mult mai bun decât îngerii, așa el a obținut prin moștenire un nume mai excelent decât ei. Evrei 1:1-4. Iubitul meu mi-a vorbit prin aceste cuvinte. Așa cum am citit Biblia simplu, părea să indice faptul că Isus a fost într-adevăr Fiul lui Dumnezeu. Am început să mă predau bucuriei acestor gânduri când ispitorul a spus în liniște: ar putea Isus să fie cu adevărat egal cu Tatăl și totuși să fie născut la un moment dat? Adrian, asta diminuează divinitatea lui Hristos. Ești sigur că vrei să pui totul în joc pentru ceva de care nu ești absolut sigur?"

Am trimis un e-mail unui savant respectat despre aceste probleme și el mi-a dat ceea ce părea a fi argumente plauzibile. Acest lucru combinat cu dorința mea de a-L vedea pe Isus pe deplin divin și egal cu Tatăl m-a făcut să mă retrag de la a îmbrățișa pe deplin adevărul că Isus a fost Fiul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, am citit suficient scriptura pentru a ști că au existat două părți ale poveștii. Am decis să rămân deschis pe această temă, și din păcate m-am ținut de Treime.

Aș dori să vă spun că teama de a pierde mulți prieteni și poziția mea în biserică nu a influențat decizia mea, dar nu pot spune asta. Unii dintre prietenii mei au fost îndepărtați din Biserică pentru respingerea Trinității și chiar nu am vrut să mă implic în astfel de situații. Am acceptat

argumentul împotriva descendenței reale a Fiului având în vedere e-mail pe care l-am primit de la savant, fără a da o considerare corespunzătoare. Prietenul meu savant a sugerat că, pe măsură ce lucrarea viitoare a lui Hristos ar putea fi folosită în anticipare, titlul *de Fiu*, de asemenea, ar putea fi folosit în acest fel. Da, Termenul *Hristos* a fost într-adevăr un titlu sau un oficiu al lucrării lui Hristos pentru că El a fost într-adevăr Mielul ucis de la întemeierea lumii și aceasta a fost promisiunea a ceea ce El va veni să facă. Termenul *Hristos* a fost un oficiu al Fiului lui Dumnezeu și, prin urmare, ar putea fi folosit în anticipare. Cu toate acestea, termenul *Fiul* nu a fost un oficiu, ci cine a fost El în legătură cu Tatăl. Argumentul prietenului meu a transformat cuvântul *Fiu* dintr-o *fiiință într-un birou*. Care e diferența? E diferența dintre cine ești și ceea ce faci. Acesta este cunoscut într-un context relațional, mai degrabă decât un loc de muncă sau de locuri de muncă. Diferența e importantă? După cum am aflat mai târziu, a fost diferența dintre a-L venera pe Dumnezeu în loc de Satana.

Inima mea era acum deschisă la mai multe detalii legate de Preaiubitul meu. Cu toate acestea, încă șovăiam între două opinii. Inima mea s-a înclinat acum spre adevărul că Isus a fost într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, dar au existat lucruri pe care nu le-am putut rezolva.

Apoi le-a spus: O, proștilor, ce înceți la inimă să credeți tot ce au spus profeții. Luca 24:25.

Tatăl meu iubitor a avut milă de mine. Știa că am nevoie de mai multă putere, de o putere și de mijlocire din partea Preaiubitului meu pentru a fi pregătit să înfrunt tot adevărul. Toate aceste lucruri urmau să fie găsite în Locul Sfânt. Pâinea cerului, lumina lumii și medierea lui Hristos la altar pentru mine, ar da răspunsurile de care aveam nevoie pentru a putea lua în considerare îmbrățișării pe deplin a Preaiubitului meu.

9. Lumina lumii

Cuvântul Tău este o lampă pentru picioarele mele, și o lumină pe calea mea. Psalmul 119:105.

În el era viața; și viața era lumina oamenilor. John 1:4.

Apoi, Isus a vorbit din nou, zicând: Eu sunt lumina lumii: cel care mă urmează nu va umbla în întuneric,

ci va avea lumina vieții. John 08:12.

Așa mintea mea a fost deschisă la realitatea că Isus este cu adevărat un Fiu, mai multe pasaje din Scriptură brusc au fost inundate cu lumină. Deoarece Isus este piatra de temelie, toate percepțiile noastre despre adevăr sunt legate de modul în care Îl percepem. Ca "A doua persoană a Trinității", percepția mea despre "Fiul" a fost cea care a făcut lucruri mărețe din resursele Sale. În calitate de Fiu al Tatălui, am început să-L văd pe Fiul ca pe unul care primește toate lucrurile, care primește binecuvântare și este iubit pentru ceea ce este El, mai degrabă decât pentru ceea ce face El. Aceste percepții nu au fost evidente pentru mine, dar s-au manifestat în modul în care am citit Scriptura și mărturia celor din jurul meu.

Chiar dacă nu am avut toate răspunsurile despre Treime, adevărul despre Fiul a schimbat piatra de temelie a credinței mele, și această nouă piatră de temelie prețioasă încet a început să aducă toate ideologiile mele în conformitate cu ea. Elementele de aramă din gândirea mea au început acum să fie curățate caci am plecat din curte și am intrat în Locul Sfânt.

Apoi mi s-a dat o trestie asemenea unei prăjini și mi s-a zis: „Scoală-te și măsoară Templul lui Dumnezeu, altarul și pe cei ce se închină în el. 2 Dar curtea de afară a Templului las-o la o parte nemăsurată, căci a fost dată neamurilor, care vor călca în picioare sfânta cetate patruzeci și două de luni.;; ..Apoc. 11:1-2

Cuvintele Domnului sunt cuvinte pure: ca argintul purificat într-un cuptor de pământ, purificat de șapte ori. Psalm 12:6

Un cuvânt rostit este ca merele de aur în imagini de argint.

Proverbe 25:11

Zeul pe care l-am înscăunat din copilărie se confrunta cu o provocare serioasă. Deși încă l-am perceput parțial pe Isus ca fiind puternic numai din resursele Sale proprii, conceptul de Fiu adevărat mi-a permis să încep să copiez acest principiu în viața mea. Am început să-l imit pe cel care primește, unul binecuvântat de Tatăl Său și acest lucru a început să schimbe totul.

Într-un sabbat, în timp ce treceam printr-o așezare rurala frumoasă, aproape de casa mea, am început să mă gândesc la nașterea fiului meu. În timp ce-mi imaginam momentul nașterii sale, mi-am amintit gândurile care erau în inima mea. În timp ce-mi țineam fiul în brațe, mă rugam, Doamne, te rog nu lăsa nimic să intervină între mine și fiul meu și mă rog ca el să devină să mă cunoască așa cum sunt. Acum, că am fost deschis să-L văd pe Isus ca pe un Fiu adevărat, am fost, de asemenea, gata să aud acest răspuns clar care mi-a venit de la Tatăl meu ceresc în timp ce mergeam în acea zi liniștită de sabbat.

"Asta simt pentru tine"

Am fost uimit. Schimbarea mea în înțelegerea cu privire la cine a fost Isus, mi-a permis să percep puterea reală a acestei declarații. Dumnezeu mi-a spus că El nu a vrut nimic să intervină între El și mine, și El a vrut doar să-L cunosc pentru cine este El. Acum, că am perceput că Isus a fost un Fiu, l-am putut copia cu adevărat și am crezut că am fost, de asemenea, un fiu în propria mea sferă. Identitatea lui Isus în Tatăl a făcut sigură identitatea mea față de tatăl. Numai prin Fiul lui Dumnezeu am putut începe să înțeleg acest lucru.

... Mă înalț la Tatăl Meu și la Tatăl tău; și Dumnezeului meu, și Dumnezeului tău. Ioan 20:17

Spre lauda slavei harului Său, în care el ne-a făcut acceptați în Preaiubitul. Efeseni 1:6

În ciuda acestei noi înțelegeri, când am înțeles ce îmi spunea Tatăl nostru ceresc, am simțit un val de rezistență care îmi spăla sufletul. Ispititorul mi-a amintit de eșecurile mele și de motivele pentru care nu eram demn de a fi un fiu. Acest război a mers înainte și înapoi în mintea mea cu privire la dacă aş putea pretinde titlul de fiu și că Atotputernicul Dumnezeu al cerului și al pământului a vrut ca noi să fim așa de aproape cu nimic între noi. Mi s-a părut un vis prea greu de crezut. Tatăl meu ceresc mi-a spus în liniște: "Îmi vei respinge într-adevăr oferta?"

"Ce fac?" Mi-am spus. "Nu Doamne, aleg să cred că mă iubești ca pe un fiu. Nu prea înțeleg, dar cred."

Identitatea lui Isus a devenit piatra de temelie a propriei mele identități. Contemplând la Fiul Său, aş putea revendica identitatea mea. Lumina care era în Fiul Născut mi-a inundat sufletul. Toate acestea au avut loc în mine, fără nici o înțelegere a modului în care acestea sunt legate de Treime. A fost un proces treptat de reconstrucție pe o nouă piatră de temelie.

Noul meu sentiment de fiu m-a făcut să am o mai mare conștientizare a dependenței mele de Tatăl meu. Într-o zi, pe când citeam:

Și șarpele i-a spus femeii: Voi nu veți muri cu siguranță: (5) Căci Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din ea, atunci ochii

voștri vor fi deschiși și veți fi ca niște dumnezei, știind binele și răul. Geneza 3:4-5.

Dintr-o dată am realizat că ce conținute această minciună a fost un principiu de încredere în sine și independență. În succesiune rapidă lumina a răsărit în mintea mea că independența înseamnă pierderea de binecuvântare, ceea ce înseamnă pierderea de valoare și semnificație. Aceste gânduri au fost geneza seriei *Războaie de Identitate* am prezentat la scurt timp după. Aceasta a fost urmată apoi de cartea *cu același nume*. Deși am fost conștient de modul în care această schimbare în gândire a avut loc, cu toate acestea, trecerea în înțelegerea lui Isus ca un fiu real a condus la o fundație de moștenire, care a dus la principiul de binecuvântare, urmată de înțelegerea valorii ⁴*de relație*, spre deosebire de valoare prin *realizare*.

Îmi amintesc prima dată când mi-am dat seama că Satana s-a simțit fără valoare din cauza acestei minciuni de încredere în sine. Dacă tot ceea ce suntem și facem vine de la Dumnezeu, atunci vom experimenta doar fericire, bucurie și pace numai atunci când îl recunoaștem pe Cel care a dat-o. Fiul lui Dumnezeu trăiește și respiră aceasta perfect. El nu face nimic de la Sine, dar îl recunoaște pe Tatăl ca fiind marea sursă a tuturor. Totuși, Satana a refuzat să recunoască faptul că tot ceea ce a posedat a venit de la Dumnezeu prin Hristos. Acest lucru l-a deposedat de binecuvântarea Tatălui, care, la rândul său, l-a făcut inițiatorul lipsei de valoare. Apoi am putut vedea că semințele acestei neputințe erau atașate minciunii date lui Adam și Evei în grădină. Lipsa de valoare a fost ascunsă în minciuna încrederii în sine.

Cât timp, o, fii ai oamenilor, îmi veți transforma gloria în rușine?
Cât timp vei iubi inutilitatea și vei căuta minciuna? Psalmul 4:2
(NKJV).

⁴. Vezi www.identitywars.org

Conectarea minciunii lui Satan la găsirea valorii prin realizare a îndepărtat straturile de înșelăciune pe care ispitorul le-a practicat asupra mea. Nevoia de a fi apreciat pentru eforturile mele la biserică, nevoia de a fi mereu ocupat, critica altora pentru eșecurile lor toate au început să fie expuse la lumina că valoarea nu vine de la ceea ce realizăm, ci de cine aparținem.

Din aceeași minciună a șarpelui, am început să văd mai clar că viața este primită de sus. Am crezut acest lucru în teorie înainte, dar cum piatra de temelie a credinței mele a fost o persoană de încredere totală în sine, gândurile mele au devenit confuze. Am fost apoi lovit de aceste pasaje biblice:

Dumnezeu care a făcut lumea și tot ce este în ea este Domnul cerului și al pământului și nu locuiește în temple făcute de mâini. 25 El nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile.; Faptele apostolilor 17:24-25.

Cine este imaginea Dumnezeului invizibil, primul născut al fiecărei creaturi: (16) Căci prin El au fost create toate lucrurile, care sunt în cer, și care sunt pe pământ, vizibile și invizibile, fie că sunt tronuri, sau stăpâniri, sau principate, sau puteri: toate lucrurile au fost create de El, și pentru el: (17) Și el este înaintea tuturor lucrurilor, și prin el toate lucrurile constau. Coloseni 1:15-17.

Dă viață și respirație tuturor oamenilor. Prin Isus toate lucrurile constau sau se țin împreună. Aceste gânduri izbucnesc cu lumină nouă în fața adevăratei identități a lui Isus. Nu am înțeles cum toate aceste lucruri au fost conectate, dar noua modalitate de citire a Bibliei a luat forma în acord cu piatra de temelie a Identității Filiale.

Praiubitul meu a devenit mult mai atractiv pe măsură ce lumina identității Sale a inundat Scripturile. În câțiva ani, întreaga mea înțelegere a mării controversate dintre Hristos și Satana și planul salvării a fost modificată radical. În timp ce Lumina Lumii mi-a deschis mintea, eram acum pregătit pentru o adevărată sărbătoare a Cuvântului.

10. Pâinea vieții

Conceptul că depresia și lipsa de valoare au fost conectate la minciuna de încredere în sine a început să adauge un sens mai profund la căderea omului, conflictul dintre bine și rău și întregul proces de mântuire. Ochii mei au fost deschiși la realitatea că căderea omului în păcat a fost o

cădere în inutilitate și rușine. Este o stare de viață cu conștientizarea că facem lucruri pe care Dumnezeu nu le aprobă. În centrul acestei stări mizerabile se află dorința de a te baza pe tine mai degrabă decât pe Dumnezeu; este o dorință de a fi recunoscut pentru ceea ce faci, mai degrabă decât cine îți oferă toate lucrurile.

În timp ce meditam la aceste chestiuni, întreaga experiență a faptului că Isus a auzit glasul Tatălui Său spunându-I că El L-a iubit și L-a acceptat ca Fiu al Său, mi-a vorbit acum direct.

Și iată, o voce din ceruri, zicând: Acesta este Fiul meu iubit, în care sunt mulțumit. Matei 3:17.

În închinarea mea anterioară a aceluia Isus care se bazează pe sine, nu l-am putut auzi clar pe Tatăl meu vorbindu-mi în acest text. Cu toate acestea,

acum că l-am perceput pe Isus ca fiind cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, aceste cuvinte mi-au lovit inima ca un balsam pentru sufletul meu. În brațele Fiului născut, privindu-L; iubindu-L și fiind transformat de El, acum puteam să stau în locul lui Isus în propria mea sferă și să-L aud de fapt pe Tatăl meu ceresc spunându-mi că am fost fiul Său iubit care Îi face plăcere. Cu toate acestea, numai prin Hristos, Fiul lui Dumnezeu, am putut auzi această voce. Pe când meditam la aceste lucruri am fost condus la această declarație care a confirmat bucuria ce am experimentat.

Glasul care i-a vorbit lui Isus spune fiecărui suflet credincios: Acesta este copilul Meu iubit, în care sunt foarte mulțumit. "Preaiubitule, acum suntem fiii lui Dumnezeu și nu apare încă ceea ce vom fi: dar știm că, atunci când El va apărea, vom fi ca El; căci Noi îl vom vedea așa este El. 1 Ioan 3:2. Mântuitorul nostru a deschis calea pentru ca cei mai păcătoși, cei mai nevoiași, cei mai asupriți și disprețuiți să găsească acces la Tatăl. *Dorința veacurilor*, pagina 113.

Aici, chiar aici, în Matei 3:17 a fost secretul dorinței inimii mele, dorința mea de a ști că sunt iubit de Creatorul suprem al universului și că îi fac plăcere. Pur și simplu, privindu-L pe Fiul lui Dumnezeu în îmbrățișarea Tatălui Său, am putut să văd eu însumi prin credință în aceeași îmbrățișare și să aud aceleași cuvinte care mi s-au adresat. Privind un Fiu care a moștenit totul fără a fi nevoit să-i dovedească Tatălui că el este demn, mi s-a permis să accept toată moștenirea iubitoare pe care Tatăl tânjea să mi-o dea.

Cât de mult îmi doresc ca în acest moment al vieții mele să fi înțeles pe deplin identitatea lui Isus. Tatăl nostru mi-a permis să gust pâinea vieții și cât de dulce a fost, dar aderența tentaculelor trinitare m-a făcut să merg înainte și înapoi pentru o vreme. Voi acoperi acest lucru în detaliu în secțiunea următoare, dar este important să menționăm că, deși am gustat din dragostea dulce a Fiului născut, nu am putut vedea că am fost încă destul de confuz și am construit pe o platformă dubla.

Cu toate acestea, în ciuda acestui lucru, acum putea avea perioade regulate de bucurie pură. M-am agățat de realitatea vie precum ca Tatăl este incantat în mine. Am putut vedea acum; Aș putea să-l revendic acum. Când m-am împiedicat și am căzut, m-am putut uita în Cuvântul lui Dumnezeu. Tatăl încă se mai bucură de Fiul Său? Da! Atunci sunt acceptat în Preaiubitul. Cu siguranță trebuie să se bucure de mine. Promisiunea vieții veșnice nu s-a bazat pe nimic din ceea ce am făcut din mine, deoarece din ce în ce mai mult mă uitam prin Biblie la un Isus care nu s-a bazat pe El Însuși, ci s-a odihnit în promisiunile Tatălui Său.

Cu aceste lucruri în minte, am citit întreaga poveste a conflictului din pustie și botezul ca un război asupra identității fiului și modul în care acesta este obținut. Satana l-a presat pe Isus să-și demonstreze Loialitatea făcând miracole sau arătând lumii puterea Sa. Am văzut conflictul lui Isus cu Satana ca pe o luptă pentru modul în care este definit statutul de Fiu al lui Isus. Este o încredere simplă în Cuvântul rostit de Tatăl sau trebuie dovedit prin ceea ce face fiul?

Încă o dată, războiul cu Hristos în pustie despre care am citit a fost piatra de temelie a propriei mele bătălii interne. Ce model să emit ca să-mi țin identitatea de fiu? Încerc să fac lucruri mărețe sau am încredere în Cuvântul Tatălui meu? Încă o dată confirmarea mi-a venit.

"Mulți privesc acest conflict dintre Hristos și Satana [în pustiu] ca neavând nicio influență specială asupra propriei vieți; și pentru ei are puțin interes. Dar în domeniul fiecărei inimi umane această controversă se repetă." *Dorința veacurilor*, pagina 116.

Cea mai bună parte despre acest întreg proces este că, mai degrabă decât pur și simplu uitându-ne la Isus și încercând a copia ceea ce a făcut El, legea moștenirii înseamnă că ceea ce a făcut El este oferit în mod liber mie.

Fie ca cel care se luptă împotriva puterii poftei de mâncare să se uite la Salvator în pustiul ispitei. Vedeți-L în agonia Sa pe cruce, așa cum a exclamat: Mi-e sete. El a îndurat tot ce este posibil

Pâinea vieții

pentru noi să suportăm. Victoria lui e a noastră. *Dorința veacurilor*, pagina 123.

Acest ospăț în Cuvântul lui Dumnezeu aproape că m-a făcut să explodez. Ce revelație prețioasă! Victoria lui e a mea, prin credință. Am încercat de multe ori înainte să mă agăț de acest adevăr, dar Independentul Isus la care ma închinam adineaori continua să mă doboare de pe stânca adevărului, și nu mi-am dat seama că totul vine prin moștenire!

Văzând inutilitatea prin pierderea identității de fiu ca o parte cheie a căderii omului, am văzut acum conflictul lui Isus în pustie după botezul Său ca piatra de temelie pentru victorioasa recuperare a acelei identități. El a refuzat să-și întemeieze identitatea de Fiu pe nimic altceva decât pe cuvintele Tatălui Său. "Este scris" au fost singurele răspunsuri pe care el le-a dat, el nu a răspuns niciodată îndoielilor dacă El ar fi cu adevărat Fiul lui Dumnezeu sau nevoia de a dovedi cine a fost El prin miracole și putere.

Cu această nouă înțelegere a modului în care Isus ne-a recăpătat identitatea ca fii și fiice ale lui Dumnezeu, acum am putut începe să văd acest element în mesajul lui Ilie.

Iată, eu vă voi trimite Ilie profetul înainte de venirea zilei mari și îngrozitoare a Domnului: Și el va întoarce inima părinților către copii, și inima copiilor la tații lor, ca nu cumva să vin și să lovesc pământul cu un blestem. Malachi 4:5,6.

În centrul mesajului lui Ilie se află o întoarcere a inimilor copiilor către tați și tați către copii. Acest lucru ma condus la acest pasaj

Copiii sunt coroana bătrânilor; și slava copiilor sunt tații lor.
Proverbe 17:6.

Și toată această glorie a fost realizată cu un sistem de valori care afirmă:

Așa vorbește Domnul: 'Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. 24 Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și

dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu, zice Domnul.
Ieremia 9:23-24.

Ca un adevărat fiu al lui Dumnezeu nu am nevoie să mă laud în înțelepciune, putere sau bogății; Aveam nevoie doar de gloria cunoașterii Tatălui meu prin Hristos. Îmi amintesc că am prezentat aceste principii unui public din Sydney și am văzut bucuria care a luminat fețele oamenilor în timp ce unii au început să zărească un pic din împărăția Tatălui.

Dimineața următoare, m-am trezit la sunetul unei melodii. Am auzit în gândurile mele faimosul imn al lui Charles Wesley.

Și se poate ca eu să mă am un beneficiu în sângele Salvatorului?

A murit El pentru mine, durerea și suferința Lui pentru mine, care
l-au urmărit până la moarte?

Uimitoare dragoste! se poate, ca Tu, Dumnezeul meu, să mori pentru
mine?

Uimitoare dragoste! se poate, ca Tu, Dumnezeul meu, să mori pentru
mine?

În timp ce meditam la aceste cuvinte și la certitudinea identității mele de fiu al Tatălui prin Hristos și că Tatăl meu din cer era într-adevăr slava mea, am simțit un sentiment copleșitor de dragoste, bucurie și pace care m-au copleșit. Sentimentul de dragoste pe care l-am simțit a fost atât de mare încât nu am putut vorbi pe măsură ce lacrimile de bucurie au ieșit la iveală. Nici nu pot descrie experiența pe deplin.

Am fost convins că trebuie să împart aceste adevăruri cu alții. M-am rugat pentru putere să împărtășesc acest mesaj prețios despre ce înseamnă să fii fiul lui Dumnezeu prin Hristos. În timp ce stăteam acolo și îmi aminteam toate aspectele mesajului pe care îl învățasem într-un timp atât de scurt și ce binecuvântare mi-au adus în viață, m-am închinat Tatălui

Pâinea vieții

nostru și pe Domnul nostru Isus pentru astfel de lucruri minunate. Toate aceste adevăruri dulci au venit la lumină prin persoana Fiului lui Dumnezeu.

Din acel moment am dorit cu nerăbdare să apăs înainte și să împărtășesc bucuria pe care am găsit-o. Dar chiar și în această presare înainte au existat unele lucruri de care aveam încă nevoie să le învăț, lucruri care mi-ar permite să intru cu adevărat în experiența locului Preasfânt .

Interludiu II

În liniștea zorilor, Îl aștept. Preaiubitul meu se mișcă repede peste munți, calea strâmbă, El o face dreaptă. Părtășia noastră e dulce. El îmi șoptește din comorile Sale moștenite; Cuvintele lui cad ca mierea pe buzele mele. Cât de dulci sunt cuvintele Sale gustului meu.

Ca un izvor adânc, Preaiubitul meu revarsă un izvor de cristal de apă vie peste sufletul meu. Mă bucur să gust această apă vie și totuși sunt lucruri care mă lasă nedumerit. Dragul meu, iartă-mi lentoarea inimii pentru a prinde fiecare picătură de cunoaștere pe care mi-o dai. Te rog, lasă-mă să-mi trag răsuflarea și să-mi fac timp să mă împac cu aceste delicii.

Dacă l-ar cunoaște pe Preaiubitul, dacă compatrioții mei te-ar cunoaște cu adevărat! Atunci ar ști de ce te iubesc, de ce părtășia ta e atât de dulce. Îmi dăruiesc inima în semn de mulțumire pentru că mi-ai arătat drumul către Tatăl prin Cine ești Tu. Simt dragostea Tatălui pentru Tine în inima mea, am dovada de a fi un co-moștenitor cu tine, Preaiubitul meu. Ești întrutotul iubitor.

Vrei să mă duci, iubitul meu, în locașul Cel Prea Sfânt? Am dorit să găsesc intrarea, dar m-am împiedicat și am căzut cu lacrimi rușinoase. Ca fiu al primului Adam, sunt orbit de cum să găsesc intrarea. Vrei să mă iei, Preaiubitul meu? Vrei să mă duci în locul secret al Celui Prea Înalt? Știu că sunt nedemn, dar mi-am pus încrederea în tine, Preaiubitule, pentru că tu ești Calea către Viață.

M-am sculat să deschid iubitului meu,
în timp ce de pe mâinile mele picura smirnă
și de pe degetele mele picura cea mai aleasă smirnă
pe mânerul zăvorului.

6 Am deschis iubitului meu,
dar iubitul meu plecase, se făcuse nevăzut.

Înebuneam când îmi vorbea.

L-am căutat, dar nu l-am găsit;

l-am strigat, dar nu mi-a răspuns. Cântecul lui Solomon 5:5-6.

Secțiunea 3.

Oprirea între două opinii

11. Războiul dintre trup și spirit

A fost atât de frustrant! Toate aceste cunoștințe minunate despre Iubitul meu, și totuși cât de ușor aș putea fi ademenit de ispititor prin diferite mijloace. Ispititorul a profitat de copilăria și tinerețea mea și a ștampilat în sufletul meu dragostea de ușurință, divertisment și poftă de mâncare. El m-a antrenat în spiritul încrederii în sine prin comunitatea mea, educație și dragoste pentru sportul competitiv.

Pe măsură ce Preaiubitul meu a început să-mi arate mai mult despre El și m-am îndrăgostit mai mult de El, fostul meu iubit a încercat să țină pământul pe care încă îl mai avea în mine și a încercat să ia înapoi de la Preaiubitul meu ceea ce pierduse. Chiar dacă l-am iubit foarte mult pe Isus, nu știam cât de mult din natura mea carnală încă mai pretindea supremația. Cea mai rea parte a naturii căzute este trăsătura bine calculată de a folosi logica combinată cu falsitatea pentru a ascunde motivul real și dorința.

Cine poate înțelege greșelile lui? curăță-mă de greșelile secrete.
Psalmul 19:12.

Inima este înșelătoare mai presus de toate lucrurile, și nespuse de rea: cine o poate ști? (10) Eu, Domnul caut inima, încerc rărunchi, chiar și pentru a da fiecărui om după căile sale și după rodul faptelor sale. Ieremia 17:9-10.

Războiul dintre trup și spirit

În timpul meu de ospăț din Cuvânt în Locul Sfânt, am venit față în față cu mai multe ispite din viața mea anterioară. Uneori m-am simțit puternic atras de vizionarea diferitelor forme de divertisment la televizor. De multe ori am cedat și am privit, dar într-o perioadă scurtă nu mi s-a părut deloc satisfăcător. M-am simțit prins în capcană și nu am înțeles de ce. M-am rugat pentru victorie, dar dorințele mele se întorceau. În anii mei mai tineri am fost motivat să par neprihănit, așa cum au fost mulți în grupul meu de colegi. Acest lucru mi-a permis să par a avea victoria asupra mai multor ispite, dar a fost o iluzie și ispititorul știa asta.

Multe victorii în viața mea au fost atât de greu de obținut. Am stat în fața Preasfântului Loc dorind să intru, dar ceva îmi bloca calea și nu înțelegeam ce era. Studiul meu despre Daniel și Apocalipsa m-a convins că lucrarea de mijlocire va înceta în curând și că numai cei care și-au făcut veșmintele albe în neprihănirea lui Isus vor intra în oraș. Am văzut câțiva dintre colegii mei cedând eforturile lor de a intra în locul Cel Preasfânt și mi-au învățat că, datorită marii iubiri a lui Isus pentru păcătoși, El îi va ierta și le va acoperi păcatele până la a Doua Venire. Învățătura privind victoria asupra păcatului a devenit una de maturitate creștină, deoarece legea lui Dumnezeu nu mai era văzută ca fiind posibilă pentru a fi păstrată pe deplin.

Ceea ce am citit în Scriptură a contrazis ceea ce mulți dintre colegii mei spuneau, dar experiența mea părea să indice că aveau dreptate. Cum aș putea mărturisi că cred în victoria asupra păcatului când am avut o experiență atât de inconsistentă? Ce drept as fi avut de a oferi speranță de victorie în viață, atunci când eu însumi nu am fost capabil să-o experimentez?

Când cădeam în ispită, am știut că Tatăl nostru mă iubea și că prin Hristos am obținut iertarea, dar am vrut să merg cu Salvatorul meu tot timpul și să nu-L rănesc cu cuvintele mele nepăsătoare și cu faptele mele nechibzuite care erau adesea egoiste. Da, Dumnezeu ne iartă, dar păcatul

încă provoacă durere în relațiile noastre. Biblia mi-a promis că nu-i voi mai răni pe cei din jurul meu, și totuși cât de des am eşuat.

Iar Aceluia care poate să vă păzească de orice cădere și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale, Iuda 24.

Atât timp cât Hristos a suferit pentru noi în trup, înarmați-vă și voi cu aceeași minte: căci cel care a suferit în trup a încetat din păcat; 1 Petru 4:1.

Oricine rămâne în el nu păcătuiește: oricine păcătuiește nu l-a văzut, nici nu l-a cunoscut. (7) Copilașilor, să nu vă înșele nimeni: cel care face neprihănire este neprihănit, așa cum El este neprihănit. 1 Ioan 3:6-7.

Aici este dragostea noastră făcută perfectă, pentru ca noi să avem îndrăzneală în ziua judecării: pentru că așa cum este el, așa suntem și noi în această lume. 1 Ioan 4:17.

Iată răbdarea sfinților: iată-i pe cei care țin poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Apocalipsa 14:12.

Mântuitorul meu înțelept și iubitor, ma lăsat să experimentez consecințele naturale ale înțelegerii false a Lui de care încă mă agățam. Aceste perioade de conflict, ispită și idolatrie mi-au intensificat căutarea pieselor care lipseau. De fiecare dată când am îngenuncheat în fața Tatălui meu și am pledat cu El pentru înțelepciune și înțelegere prin Isus, cu cât eram adus mai aproape de lumină.

S-ar putea imagina că cunoștințele mele despre Isus ca Mântuitor pentru păcatele lumii ar fi fost de ajuns și că nu ar fi trebuit să-mi fac griji pentru alte lucruri. Ideea este că ispita încă mai venea în fiecare zi, iar expresiile naturii carnale încă râneau oamenii. Faptul a fost că cunoștințele mele despre Isus a fost încă confuze. Vocea Preaiubitului meu și vocea ispititorului încă convergeau în mintea mea în anumite locuri.

În eforturile mele de a mă închina și de a-L înălța pe Mântuitorul meu, am inclus fără să vreau aspecte de închinare care nu au fost revelate în Scriptură. L-am perceput fără să vreau pe Hristos într-un context extrem

de independent. Aceste lucruri suplimentare au venit de la strămoșii mei spirituali și, de asemenea, au găsit o rezonanță naturală cu mine. Gustul de încredere în sine cu care m-am îndrăgostit când eram copil și fusese încurajat de ispititor a devenit încorporat în inima persoanei lui Isus pe care am pretins că o venerez.

Singura mea cunoaștere a lui Isus a venit la mine prin ceea ce am fost învățat ca și copil de către familia și biserica mea. Am fost învățat că Isus este Dumnezeu, Tatăl este Dumnezeu, și Spiritul este Dumnezeu. Am fost învățat că toți erau divini și, prin urmare, egali. Contextul meu pentru această egalitate părea să fie în mod natural cel al încrederii în sine care rezultă din puterea inerentă, capacitatea, și cunoștințe. Prin urmare, nu m-am întrebat niciodată cum tatăl, fiul și Spiritul erau egali. Am presupus că asta înseamnă că toți aveau aceeași putere și aceeași poziție. Aceasta este ceea ce înseamnă egal în lume, și așa m-am gândit aceasta a fost cazul cu Dumnezeu. Nu mi-am dat seama niciodată că, dacă Dumnezeu ar fi trei persoane care erau toate egale în putere, atunci înțelesurile cuvintelor s-ar schimba. Cuvintele *Tată* și *Fiul* în special vor înceta să mai însemne ceea ce au descris. Dacă Tatăl și Fiul ar fi egali în putere, vârstă și poziție, atunci ar fi imposibil ca a doua persoană să vină de la prima persoană, deoarece aceasta ar face ca a doua persoană să fie dependentă sau subordonată primei persoane.

Minciuna șarpelui față de Eva a declarat că suntem ființe independente; este ștampilat în însăși natura noastră și este trecut din generație în generație. Vocea ispititorului a încurajat acest spirit de încredere în mine prin familia mea, educație și experiențe de viață. Când persoana lui Isus mi-a fost prezentată ca una care se bazează pe sine și totuși demonstrează supunere și supunere numai pentru binele nostru, m-am îndrăgostit de ea. Percepția mea despre Divinitate ca fiind cea mai puternică, maiestuoasă și cea mai autonomă ființă sa potrivit perfect acestei doctrine a Trinității care a prezentat trei ființe puternice ca o unitate a unei familii divine corporale.

Nu am putut vedea că printr-un complot inteligent, Dumnezeu real și Fiul Său au fost fuzionați cu un zeu fals care a apelat la natura mea carnală. Uneori mă concentram asupra relației Tată și Fiu și eram atras de ei. Apoi mă întoarcem la aspectele puterii și încrederii în sine, iar acest lucru m-ar face să fiu exact la fel.

Acest spirit de încredere în sine a lovit o coardă cu multe sporturi și filme. Când m-a uitam la un campion olimpic dezvăluind priceperea lui, calificarea și agilitatea pentru a câștiga o medalie de aur, am fost atras de acest lucru, deoarece Dumnezeu pe care am venerat a dezvăluit putere, pricepere și măiestrie într-un spectacol de încredere în sine. Când am privit o echipă de oameni forțând calea lor printr-un alt rând de oameni pentru a plasa o minge pe linie, am simțit puterea și am aplaudat afișarea ei. A atins o coardă perfectă în carnea mea. Totuși, acest spirit a fost în război cu Fiul blând și umil, care a făcut întotdeauna acele lucruri care l-au mulțumit pe Tatăl Său. El nu a făcut nimic de la El Însuși, dar a încredințat toate lucrurile în mâinile Tatălui Său. Acest spirit nu a fost natural pentru mine, dar prin întâlnirile mele cu Preaiubitul meu, am început să gust din acest Spirit și așa am dorit-o și eu. Acest lucru a cauzat un conflict imens în mine.

Căci carnea tânjește împotriva Spiritului și Duhul împotriva trupului: și acestea sunt contrare unul celuilalt: astfel încât să nu puteți face lucrurile pe care le-ați face. Galateni 5:17.

O om mizerabil ce sunt! cine mă va elibera din trupul acesta de moarte? (25) Îi mulțumesc lui Dumnezeu prin Isus Hristos, Domnul nostru. Deci, atunci cu mintea eu însumi slujesc legea lui Dumnezeu; dar cu carnea legea păcatului. Romani 7:24-25.

Războiul din inima mea a fost între două înțelegeri diferite ale lui Hristos pe care l-am iubit. Dragostea mea din copilărie a fost, în esență, o proiecție de mine ca o persoană de sine stătătoare, puternică, care a câștigat admirația și respectul celor din jurul meu. A doua persoană a fost Isus blând și umil, care l-a iubit pe Tatăl Său și a avut încredere că tot ceea ce El posedă a venit de la Tatăl. Fără a lua în considerare abilitățile,

Războiul dintre trup și spirit

talentele sau măiestria Sa, acest Salvator a fost binecuvântat și iubit de Tatăl doar pentru că El venise de la El.

Am fost blocat în această luptă între aceste două concepte ale lui Hristos, deoarece formula exprimată cu atenție a Trinității a făcut foarte greu să le deosebesc. Au existat o serie de elemente culturale care au adăugat la dificultatea mea de a discerne diferența. Sa ne întoarcem la aceste probleme.

12. Drama identității transformate

Crăciunul a fost un moment fascinant pentru mine când eram copil. Îmi amintesc de o persoană îmbrăcat ca Moș Crăciun și oferind cadouri pentru copii în centrul comercial în care făceam cumpărăturile. Îmi amintesc, de asemenea, povestea Copilului Isus

în iesle pusa în scenă în culori vii de către o clasă de Școala de Sabat.

Pe măsură ce am crescut, am văzut staruri de cinema îmbrăcându-se și jucând rolul unui erou occidental sau urban care salvează ziua. Copilăria și tinerețea mea au fost saturate de dramă. Ideea unei persoane care își asumă identitatea altei persoane cu scopul de a face un punct moral a devenit parte din structura vieții mele. După sute de ore de vizionare a oamenilor care își asumă identitățile altor oameni pentru a spune o poveste de sens, am fost spălat pe creier cu ideea că acesta este modul în care funcționează universul. Nu am fost învățat acest lucru, ci mai degrabă am prins-o prin cultura mea.

Acest obicei de a privi oamenii care își asumă alte identități, de asemenea, a devenit o fereastră de scăpare prin care mi-am putut imagina o altă existență mai puternică decât cea ce am ocupat-o în

Drama identității transformate

prezent. Vizionarea filmelor a devenit o dependentă prin care am putut presupune o altă identitate în scopul de a-mi imagina câștigând respectul și atenția dorită.

Pe măsură ce copilăria mea s-a îndreptat spre tinerețe și ambițiile mele copilărești au devenit mai greu de realizat, fereastra identității asumate a devenit un factor vital în menținerea minciunii de încredere în sine și a independenței. Secretul era să-mi unesc identitatea cu persoana pe care voiam s-o imit. Prin atenția dată primei mele iubiri din copilărie, fereastra către putere a venit prin predarea identității mele. Nu mi-am dat seama niciodată că acest proces îmi va costa identitatea, pentru că singurul lucru care conta era puterea. Utilizarea dramei și a filmelor a format o parte esențială a metodelor ispitorului de a mă ține înrobite de minciuna încrederii în sine. De asemenea, m-a orbit complet cu idolatria Sfintei Treimi.

Trinitatea a fost expresia perfectă a identității asumate pentru un scop moral; trei persoane care își asumă rolurile de Tată, Fiu și Spirit cu scopul de a face o declarație foarte morală despre mântuire. Acest lucru se potrivea perfect cu interesul meu în dramă. Încă o dată, povestea a rezonat cu mine, pentru că a fost la fel de natural ca respirația.

Așa cum nu am văzut niciodată că o identitate asumată cauzează pierderea sau confuzia a ceea ce este o persoană, așa nu am văzut niciodată că, crezând că trei persoane divine care își asumă alte identități au cauzat de fapt pierderea sau confuzia a ceea ce erau. Acesta a devenit misterul lui Dumnezeu! Totul a făcut sens pentru mintea mea naturală.

Nu trebuie trecut cu vederea faptul că minciuna centrală spusă Evei a fost prezentată printr-o ființă care s-a transformat într-o altă identitate complet diferită. Să nu uităm niciodată că natura noastră umană de la Adam este șampilată cu un mesaj de încredere în sine transmis printr-un mediu de identitate transformată.

Acest mesaj a fost în continuare șampilat în gândirea mea de vizionarea de filme cu eroi transformați în super eroi, cum ar fi Superman,

SpiderMan și altele. Aceste personaje aveau puteri interioare pe care le puteau folosi când se transformau. Aceste puteri erau de obicei folosite în scopuri morale și pentru binele societății. Principiul cheie dezvoltat a fost de a *ajunge la puterea interioară prin identitatea transformată*. Iar și iar această lecție mi s-a repetat. În loc să cad în genunchi și să mă rog Tatălui meu Ceresc, mi s-a arătat că adevărații eroi au chemat puterile lor interioare transformându-se. Încă o dată, am absorbit dintr-un spirit de transformare prin încredere de sine.

În primii mei ani de adolescență am fost expus la o altă metodă de transformare de încredere în sine. Seria Star Wars scrisă de George Lucas și-a prezentat cei mai buni eroi ca maeștri ai meditației. Prin arta concentrării și a sentimentelor interne, cineva putea face fapte mari în luptă și să câștige laudele tuturor celor care le-au fost martori. Aceasta a fost introducerea mea subtilă în misticismul estic.

Deci, pentru toate aceste motive m-am trezit de multe ori atras de televiziune să ma angajez în practicile dumnezeului copilăriei mele și de a promova minciuna de încredere în sine printr-o identitate transformată. M-am imaginat pe mine ca personajul central al filmului și simțeam puterea pe care aceasta a afișat-o. Atâta timp cât am continuat să ma închin unui dumnezeu care sa angajat în transformare a sinelui, nu am putut pierde cu adevărat dragostea mea de filme, sport și povești fictive.

O altă dimensiune a formării mele prin televiziune a fost filosofia care spune ca opuzii se atrag. Întreaga poveste alb/negru, yin/yang a fost explicată printr-o poveste de dragoste, cu condiția ca temele constante ale opusurilor să fuzioneze într-una mai mare pentru o mai mare putere, plăcere și satisfacție. Această instruire a oferit fundalul perfect pentru a îmbina Isusul ceresc puternic, independent, cu Isus pământesc supus, umil și ascultător într-un singur obiect de închinare.

Când mă uit înapoi acum văd că o mare parte din expunerea mea la societate prin copilăria mea a format un cadru pentru a mă pregăti să accept zeul trinitarian ca pe ceva natural, evident și incontestabil.

Drama identității transformate

Accentul pus pe căutarea în interior printr-un spirit de încredere în sine s-a potrivit perfect cu imaginea acestor trei mari ființe care s-au transformat în personajele Tatălui, Fiului și Spiritului.

Caracterul Preaiubitului meu care a avut încredere în Tatăl Său și s-a supus întotdeauna, a avut încredere și s-a uitat la El a fost îmbinat și înghițit de multiplele mele imagini de încredere în sine, privind în interior și transformând-u-ma în puterea Divinului.

Cât de simple ar fi fost dacă așa fi putut înțelege aceste cuvinte:

Isus Hristos același ieri, și zi, și pentru totdeauna. Evrei 13:8.

Apoi, din nou, multe lucruri ar fi fost mai simple dacă as fi continuat citirea Bibliei în mod clar. Cu toate acestea, încă o dată, creșterea mea și educația a plasat solzi peste ochii mei pentru a mă împiedica să fac doar asta.

13. Jocuri Mentale

Într-o zi, când mă jucam cu prietenii mei la școală, cineva m-a strigat cu sinceritate: "Adrian! Ți sau crăpat pantalonii." Inima mea a început să bata și m-am întors repede pentru a vedea locul în care a fost ruptura. Apoi am auzit un cor de râs cu cuvintele "te-am păcălit!" Bine ați venit în lumea glumelor. Adesea, viața mea a devenit un joc de evitare

și tragere a acestor săgeți de înșelăciune.

Ca nebunul care aruncă

săgeți aprinse și ucigătoare,

19 așa este omul care înșală pe aproapele său

și apoi zice: „Am vrut doar să glumesc!” Proverbe 26:18-19.

A fost jenant să fiu prins și să am o întreagă clasă de copii care râd de mine. Experiența clasei de colegi m-a învățat să nu fiu niciodată vulnerabil, să nu am încredere în nimeni și, cel mai important, să am grijă să nu iau în serios tot ce spun oamenii.

Elementul cel mai rudimentar de glumă este de a afirma opusul a ceea ce este adevărat și a înșela naivul, aruncând o persoană cu mintea literară într-o stare de confuzie pentru a obține un râs. În anii mei de adolescență,

am fost cuprins de acest spirit de înșelăciune, confuzie și divertisment prin răsucirea cuvintelor să însemne altceva decât ceea ce au însemnat literalmente. Cu toate acestea, unul dintre primele lucruri Preaiubitul meu ma convins după convertirea mea a fost principiul de a spune ceea ce am intenționat să spun.

Dar comunicarea ta să fie, da, da; Nu, nu: pentru căi orice este mai mult decât acestea vin de la cel de rău. Matei 5:37.

Aceste săgeți de înșelăciune au jucat un rol în încercarea de a-mi împiedica intrarea prin poarta de acces în curtea Sanctuarului. Chiar am fost condamnat pe această temă când am aflat că glumirea era o formă de a depune mărturie falsă și, prin urmare, o încălcare a celei de-a noua porunci.⁵

Să nu dai mărturie falsă împotriva aproapelui tău. Exodul 20:16.

De asemenea, am învățat că unul dintre lucrurile pe care urmașii lui Isus au încetat să facă a fost practicarea vicleniei.

Și la aceasta ați fost chemați, fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. 22 „El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug.”:1 Petru 2:21-22.

Ei nu s-au întinat cu femeii, căci sunt virgini[a] și urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel. 5 Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu.. Apocalipsa 14:4-5.

Viclenie este definit:

⁵. "La mică distanță de această poartă este ridicat un castel puternic, din care Beelzebub este căpitanul: de acolo atâta el cât și cei care sunt cu el, trageți săgeți în cei care vin la această poartă, dacă pot muri înainte de a putea intra. Apoi a spus Christian, mă bucur și tremur." *Progresul pelerinului* A doua etapă.

Să momești; compara G1185); un truc (momeală), care este, (la figurat) Viclenie: - ambarcațiuni, înșelăciune, viclenie, subtilitate.

Ceea ce este foarte interesant pentru mine este că locul unde am experimentat cel mai mult acest spirit a fost în pregătirea mea de seminar pentru a deveni pastor. A fost o luptă constantă să nu fiu atras într-un spirit de deșertăciune prin arta glumirii. A trebuit să mă rog cu sinceritate pentru ajutor pentru a nu mă angaja în această practică. Ori de câte ori am indicat dorința mea de a citi un pasaj biblic în sensul său simplu și real, râs și dispreț au sunat de multe ori în urechile mele.

Îndoctrinarea prin glume a ispititorului m-a învățat să nu iau cuvintele în serios și să caut un înțeles ascuns. Sarcasmul mi-a facilitat aprecierea principiilor cheie ale metodei alegorice alexandrinene de studiu biblic. Sensul real al cuvintelor nu este în citirea literală. Aceasta a fost doar un joc de minte care a afectat citirea Bibliei și adevărata identitate a iubitului meu.

Metodele simple de a spune o povestea la televiziune ma învățat conceptul de realități paralele. În diferite momente din viața mea am fost expus la programe de televiziune care a descris familii care fac lucruri destul de tipice. Aceste programe erau programe seriale, ceea ce înseamnă că aveau episoade săptămânale sau zilnice. Într-o perioadă scurtă de timp, m-am familiarizat cu personajele și am început să mă identific cu ele. Aceste personaje au devenit atât de mult o parte din viața mea că mi-am imaginat de multe ori eu printre ele, devenind preocupat de lucrurile cu care ei se confruntau uneori, chiar visam despre ele ca parte a lumii mele.

Aceste programe seriale mi-au permis să intru mental într-o realitate diferită de a mea. Cu toate acestea, în orice moment am putut ieși din această realitate. De exemplu, când mă uitam la ceva înfricoșător, îmi spuneam, "E doar un film." Această practică mi-a permis să experimentez toate sentimentele unei realități paralele, și totuși am putut ieși din ea

atunci când a devenit inconfortabil. În timp ce acest proces a fost cel mai puternic în programele de serie, a fost la fel pentru orice film. Utilizarea de elemente vizuale și sonore cu oameni implicați în activități de viață reală a creat o lume virtuală care ma atras afara din propria mea viață.

Indiferent de conținut, procesul de a trăi într-o realitate paralelă sau virtuală a afectat modul în care am citit Biblia. Acesta a stabilit un cadru perfect pentru a permite lui Isus să se mute într-o realitate paralelă ca un simplu om pe pământ. Ceea ce El a efectuat pe pământ nu a fost cu adevărat cine a fost El. El nu a fost în realitate un fiu dependent, încrezător, El a intrat pur și simplu în această realitate alternativă cu scopul de a face o declarație morală. A fost la fel ca în filmele pe care le-am văzut. Mulți dintre ei au încercat să facă un fel de declarație morală printr-o realitate paralelă cu a mea.

Una dintre cele mai frecvente expresii ale acestei realități paralele a fost "Aceasta a fost doar în timpul încarnării." Combinația diabolică de realitate paralelă și transformare a identității a făcut acest tip de gândire foarte ușor. Am putut citi expresii biblice ca următoarele și punând-u-le într-o realitate paralelă, care a fost, în esență, o ficțiune.

Isus a luat din nou cuvântul și le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai. Ioan 5:19.

Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine.; Ioan 5:26.

Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu. Ioan 17:3.

După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, 2 la sfârșitul acestor zile, ne-

a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile. 3 El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor și a șezut la dreapta Măririi, în locurile preainalte, 4 ajungând cu atât mai presus de îngeri, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor. Evrei 1:1-4.

Ori de câte ori mintea mea a fost confruntată cu aceste versete ca fiind literale, înțelegerea mea că Isus a fost egal cu Tatăl prin puterea Sa de sine am plasat aceste texte într-o realitate fictivă paralelă în scopul de a face o declarație morală. Am făcut-o automat fără să-mi dau seama. Mintea mea a fost programată în acest fel de ani de zile, și toate aceasta formare a lucrat perfect pentru a preveni evadarea mea de la trei-în-unu Dumnezeu numit Treime.

De fiecare dată când ne uităm la un film sau serial de orice tip, indiferent de conținut, suntem programați pentru realitatea paralelă care poate fi accesată sau abandonată în orice moment. Chiar și poveștile adevărate prezentate într-un format de film pot crea acest efect, deoarece mișcarea actorilor și interacțiunea observată creează automat această realitate paralelă și ne permite să intrăm în ea.

Acest lucru este foarte diferit de citirea povestirilor biblice și permiterea Spiritului lui Dumnezeu să ne impresioneze cu privire la ceea ce înseamnă acestea. Când suntem învățați să citim Biblia literalmente și să nu depășim limitele Scripturii, putem trage învățăminte din povestiri, dar nu intrăm într-o realitate paralelă care ne face să o lăsăm pe a noastră. De multe ori după vizionarea unui film, un semn că am intrat într-o realitate diferită a fost că aveam de multe ori o perioadă de confuzie cu privire la unde sunt, ce oră este, și ceea ce ar trebui să fac în continuare.

Îmi amintesc în special un film care m-a lăsat în starea asta aproape trei zile. Am continuat să trăiesc realitatea paralelă și nu am putut ieși din ea. Scenele reveneau din nou și din nou în mintea mea, și am trecut prin toate emoțiile din nou. Acest proces este foarte diferit de citirea Bibliei în mod clar și simplu. Niciodată nu pierdem urma realității și circumstanțelor

noastre actuale. Mentea noastră nu este bombardată cu douăzeci și cinci până la treizeci de imagini pe secundă, provocând o supraîncărcare de informații și forțând mintea să renunțe la orice altceva în jurul ei. Asta e opera distrugătorului.

Cei care nu se pot abține de dorința de a viziona filme, seriale TV, Telenovele și așa-numitele realitate TV vor găsi aproape imposibil să citească Biblia într-un mod literal, fără a deveni supus realităților paralele. Cele mai rele dintre aceste filme sunt cele care îl înfățișează pe Isus. Nivelul de confuzie creat din acest tip de realitate paralelă, cu atât mai puțin eroarea care este dezvăluită în scenariu și stilul de viață adesea senzual al actorilor, este incalculabil.

Ai crede că acești factori singuri ar fi de ajuns, dar am întâlnit, de asemenea, acest fenomen de realitate paralelă cu diverse jocuri pe calculator, cum ar fi comoara de vânătoare, jocuri bazate pe întrebări și răspunsuri și mai ales jocuri de curse auto care au implicat trecerea prin niveluri care m-ar aduce într-o realitate paralelă similară cu modul în care filmele au făcut. După ce am petrecut ore jucând jocuri, aș avea acel scurt sentiment de confuzie cu privire la ceea ce era realitatea. Îmi amintesc bine sentimentul după cucerirea unui joc și completarea tuturor nivelurilor sale. Am experimentat un sentiment de exaltare care apoi a dat drumul la un fel de tristețe că s-a terminat. Principiile de glumă, combinate cu îndoctrinarea de filme, jocuri și povești bazate pe televiziune mă atrag din realitatea mea existentă în alta realitate.⁶

Acestea au devenit instrumente cheie în sprijinirea marelui Înselător în tinerețea mea departe de experiența Locului Preasfânt cu Preaiubitul. Toate aceste lucruri au fost concepute pentru a transforma realitățile Evangheliei într-o casă de cărți construită pe o fundație de nisip. Fiecare

⁶. Aceste principii fiind în cazul în care literal sensul cuvintelor sunt disprețuite și, adesea, un sens opus este favorizat.

parte a educației mele a fost calculată cu atenție pentru a-mi programa gândirea departe de ceea ce Preaiubitul meu încerca urgent să-mi spună în Biblie.

14. O casă de carduri

Îmi amintesc una dintre primele dăți când mi s-a aprins lumina în minte și am început să văd cum teologii ar putea face astfel de declarații absurde. Ani de zile m-a nedumerit oamenii care puteau mărturisi ca Biblia neagă o creație literală de șase zile, puteau nega Sabatul sau credeau că oamenii mergeau direct la cer când mureau. Mai rău, au fost declarațiile școlărilor biblici negând lucrarea lui Isus în Locul Prea Sfânt și curățirea de păcat înainte de a se întoarce pe Pământ.

Stăteam într-o prelegere despre cărțile lui Daniel și Apocalipsa. Nu a fost declarat ca un fapt, ci doar a fost sugerat că ceea ce Daniel a văzut în viziune în capitolul 7 a fost o metaforă. O metaforă înseamnă:

o figură de vorbire în care se aplică un termen sau o frază unui lucru la **care nu se aplică literalmente** pentru a sugera o asemănare,...⁷

Când am realizat ideile prezentate, cum că imaginile din Daniel 7 sunt o metaforă, am simțit pământul deschizându-se, și întreaga scena de

⁷. dictionary.reference.com

judecata din Daniel a fost înghițită. Sugestia a fost că Daniel și Apocalipsa erau pline de simboluri și că ceea ce a văzut Daniel cu privire la Fiul Omului care venea la Bătrânul Zilelor a fost, de asemenea, un simbol. A fost logic acest argument. Suna rezonabil, dar din cercetările ce am făcut, acest lucru ar transforma doctrina judecății și învățăturile conectate cu ea (pentru a utiliza o metaforă) într-un pachet de cărți pe o fundație de nisip

Utilizarea metaforei există în multe locuri din Biblie. Întrebarea este când considerăm ceva ca fiind o metaforă în care sensul nu este de a fi luat literalmente, și când vom citi textul în mod clar, cu un sens literal?

Dacă vrem să acceptăm Biblia ca și Cuvântul lui Dumnezeu, atunci ar trebui să acceptăm ceea ce spune literalmente dacă are sens în forma sa actuală și nu face nici o violență la legile simple ale naturii altfel ar trebui să fie înțeleasa simbolic. De exemplu, când Isus spune "Eu sunt ușa." Acesta este, evident, un simbol și înseamnă că are nevoie de interpretare. O ușă este înțeleasă ca punctul de acces la ceva și astfel discernem sensul simbolului.

O metaforă are putere doar atunci când este atașată unei realități literale. Dacă iei fundația și îi aplici o înțelegere figurativă, atunci întregul sistem se va prăbuși, pentru că nu este nimic solid pe care metafora să se bazeze. Metoda Bibliei de a accepta citirea literală în primul rând, în cazul în care nu face nici o violență la legile simple ale naturii este protecția noastră împotriva transformării fundației noastre în nisip.

Efectul natural al aplicării unei metafore la ceva ce poate fi înțeles literal are un sens opus. Acest mică metodă de aplicare metaforică la pasaje înțelese literalmente a fost începutul formării mele în arta sarcasmului și conceptului opuzii se atrag. Aceste metafore mortale mi-au oferit o ușă pentru a intra în realități paralele cu înțelesuri opuse. Îmi amintesc de un lector care descrie ca Biblia a prins viață când a înțeles puterea metaforei.

O casă de carduri

Unul dintre cele mai simple exemple ale modului în care o metaforă poate fi folosită pentru a face ca ceva să pară opus față de ceea ce este în realitate se referă la Sabat.

Biblia spune:

Amintiți-vă de ziua sabatului, pentru a o ține sfântă. Exodul 20:8.

Dacă luăm cuvântul Sabat și îi dăm sensul odihnei, putem arăta cum Isus ne dă odihnă citând:

Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.
Matei 11:28.

Concluzia este prezentată că, așa cum Isus este odihna noastră, El îndeplinește cerința de a se odihni. Ne odihnim în Hristos și, pe măsură ce ne odihnim în El, îndeplinim această poruncă din punct de vedere spiritual. Acest proces transformă cuvântul literal *Sabat într-o* metaforă pentru odihnă în mântuirea lui Isus. Cu toate acestea, dacă vom folosi metoda de interpretare literală în primul rând vom găsi că are sens perfect cum este scris, așa că am preveni sensul metaforic care ar face sa para ca declarația ar spune opusul a ceea ce a fost poruncit.

Dacă ne întoarcem la Daniel 7 ne sunt introduse multe simboluri. În loc să speculam despre semnificația acestor simboluri, există o altă regulă importantă și anume Scriptura trebuie să fie propriul interpret. Dacă vrem să primim Cuvântul lui Dumnezeu ca învățător al nostru, atunci trebuie să fim supuși acestuia, mai degrabă decât să fim supuși dorințelor noastre de a-l citi într-un anumit fel.

În Daniel 7, nu este nevoie să speculam despre semnificația leului, ursului, leopardului și fiarei, Biblia ne spune ce înseamnă.

Aceste fiare mari, care sunt patru, sunt patru regi, care vor apărea din pământ. Daniel 7:17.

În centrul acestei viziuni date lui Daniel se află observarea unei mari judecăți și a două figuri cheie descrise ca Fiind Bătrânul Zilelor și Fiul Omului. Aici este narațiunea:

Mă uitam la aceste lucruri până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc și roțile Lui, ca un foc aprins. 10 Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile. 11 Eu mă uitam mereu din pricina cuvintelor pline de trufie pe care le rostea cornul acela: m-am uitat până când fiara a fost ucisă și trupul ei a fost nimic și aruncat în foc, ca să fie ars. 12 Și celelalte fiare au fost dezbrăcate de puterea lor, dar li s-a îngăduit o lungire a vieții până la o vreme și un ceas anumit. 13 M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. 14 I S-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-i slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată. Daniel 7:9-14.

Descrierile fiarelor și a cornului mic sunt în mod clar simboluri și își găsesc explicația în alte părți ale acestui capitol, precum și în restul lui Daniel. Orice altceva în această poveste poate fi citit literalmente, fără nici o violență făcută legilor naturii.

Această scenă de judecată care implică Bătrânul Zilelor și Fiul Omului este narațiunea fundamentală a scenei judecătii din Daniel 7 care are loc la sfârșitul celor 2300 de zile și înainte de a Doua Venire. În timp ce stăteam într-o prelegere biblică, sugestia că viziunea lui Daniel a fost doar un simbol al dreptății lui Dumnezeu și a reflectat capacitatea Sa de a pune sfârșit păcatului, a făcut ca întreaga narativă să fie opusul a ceea ce se intenționa. Eșecul de a aplica mai întâi regula pentru interpretarea literală, permite realitatea fundamentală a Fiului Omului de fapt, care vine la Îmbătrânitul de zile pentru a primi un regat de fapt sa se prefacă în praf. De ce? Pentru că nu a avut loc de fapt; este doar un simbol. Acesta este rezultatul ignorării regulii pentru interpretarea literală mai întâi.

A fost chiar în acest punct sedus în ceea ce privește învățătura biblică a Tatălui și a Fiului Său. Sunt uimit de modul în care am putut crede că Isus a fost Fiul lui Dumnezeu și totuși să cred în Treime, în același timp. Acest proces devine foarte ușor atunci când termenii *Tată* și *Fiu* sunt prezentați ca metafore pentru dragostea lui Dumnezeu în univers.

Dacă înțelegem că realitatea de bază a întregului univers se învârtă în jurul lui Dumnezeu și a Fiului Său și acești termeni sunt transformați în metafore, întreaga economie creștină devine o casă de cărți pe nisipul mișcător.

Odată ce termenii *Tată* și *Fiu* nu mai sunt literali, coloana vertebrală a Scripturii poate fi răsucită și modelată în funcție de ceea ce dorim noi să fie. Devine un lucru simplu să-L facem pe Dumnezeu după chipul nostru. Întreaga noțiune de Dumnezeu care își asumă roluri folosind termenii Tatăl și Fiul ca simboluri ne prezintă ideea că Dumnezeu S-a transformat pe Sine în chipul omului. Dumnezeu, cum ar fi, intră într-o realitate paralelă pentru a face o declarație morală. Adevăratul înțeles al tuturor declarațiilor care dezvăluie dragostea Tatălui pentru Fiul Său nu trebuie luat literalmente, deoarece, potrivit Bisericii, Isus nu este de fapt Fiul lui Dumnezeu; acesta este un rol pe care El și l-a asumat în scopuri mântuitoare.⁸

Când mă uit înapoi peste viața mea și văd convergența tuturor glumă, filme, realități paralele, identități transformate și utilizarea mortală a metaforelor, de asemenea vad, că aceste lucruri au fost destinate unui obiectiv cheie, și anume ,pentru a distruge capacitatea mea de a intra

⁸. Multe crezuri creștine dau impresia că Isus este Fiul lui Dumnezeu, dar formula celor trei persoane într-o singură ființă distruge adevărata distincție dintre Tatăl și Fiul. În al doilea rând, unii creștini îl văd pe Isus doar ca pe un Fiu în timp ce se află pe pământ. Punctul cheie este că Fiul nu a fost de fapt născut în mod distinct de la Tatăl în eternitate și nu este o ființă distinctă de Tatăl, astfel confundând și mistificând identitatea Sa de Fiu

Într-o părtășie dulce cu Dumnezeu și Fiul Său în locul Cel Prea Sfânt din cer. Până când nu voi putea începe să înțeleg aceste înșelăciuni și să mă îndepărtez de ele, mi-ar fi imposibil să găsesc intrarea în Cel Mai Sfânt Loc și să fiu cu Preaiubitul meu. Cel mai sfânt loc este locul unde are loc căsătoria, și ar fi imposibil pentru mine să fac parte din mireasa dacă într-adevăr nu știu potențialul meu soț.

Singura modalitate posibilă de a continua părtășia dulce este de a cunoaște adevărul despre cine este Dumnezeu și Fiul Său cu adevărat.

Și aceasta este viața veșnică, pentru ca ei să te cunoască pe tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care tu l-ai trimis. Ioan 17:3.

Ceea ce am văzut și auzit declarăm vouă, pentru ca voi să aveți părtășie cu noi: și cu adevărat părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. 1 Ioan 1:3.

Am vrut atât de mult această părtășie cu Tatăl și Fiul, și totuși cunoștințele mele despre Isus au fost confuze prin glasul și instruirea ispititorului. Educația mea în filme, glume și teologie metaforică mi-a permis să-i las pe acești doi iubiți separați să meargă cu mine ca o singură persoană. Principiile de încredere în sine, identități transformate și de a câștiga respectul prin realizare au fost subtil venerați într-o realitate paralelă cu blândul și umilul Mântuitor al lumii. Preaiubitul meu nu m-a putut lăsa să intru în locul secret al Celui Prea Înalt în timp ce încă mai aveam afecțiuni pentru iubitul meu din copilărie. Trebuia să existe o cale de scăpare din acest război din mintea mea.

Interludiu III

Cântecul lui Solomon 5:7-9 Păzitorii care dau ocol cetății m-au întâlnit; m-au bătut, m-au rănit; mi-au luat marama străjerii de pe ziduri. Vă rog fierbinte, fiice ale Ierusalimului, dacă găsiți pe iubitul meu, ce-i veți spune?... Că sunt bolnavă de dragoste!” –

Ce are iubitul tău mai mult decât altul, o, cea mai frumoasă dintre femei? Ce are iubitul tău mai mult decât altul, de ne rogi așa de fierbinte?

Romani 7:21-24 Găsesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine. 22 Fiindcă după omul dinăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu, 23 dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele. 24 O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?

Apoc. 3:17-20 Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic», și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, 18 te sfătuiesc săcumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale, și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi. 19 Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te! 20 Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine..

Secțiunea 4. Salvat de iubita mea

15. Ilie

Așa cum am menționat în capitolul 9, ideea că Isus a fost cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a adus în vedere o ființă care a primit totul de la Tatăl Său și că Tatăl Său L-a iubit pur și simplu pentru că El a fost Fiul Său și nu din cauza darurilor de putere și poziție El a posedat. Această realitate a deschis două regate clare.⁹

	Împărăția lui Dumnezeu	Împărăția lui Satana/lumească
Guvernul	Familie	Cel mai puternic
Moneda	Relații iubitoare	Bunuri, Materialistic
Cetățenie	Copiii lui Dumnezeu	Performanță și realizare evaluate cu succes de tine și de ceilalți

În ciuda faptului că am fost educat în artele de comediei, metaforă, și drama, care, la rândul său, ma influențat pentru a evita citirea literală a

⁹ A se vedea cartea mea Războaie de Identitate capitolul opt pentru o extindere a acestor regate.

Bibliei și dorința de a scăpa în realități diferite, Cuvântul iubitului meu cu privire la ceea ce ne face valoros a fost lent în curs de dezvoltare în mintea mea. Am început să văd adevărul că:

Pentru cum gândurile mele nu sunt gândurile tale, nici căile tale nu sunt căile mele, spune Domnul. (9) Căci așa cum cerurile sunt mai înalte decât pământul, așa sunt căile mele mai înalte decât căile voastre și gândurile mele decât gândurile voastre. Isaia 55:8-9.

Așa vorbește Domnul: 'Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. 24 Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu, zice Domnul. Ieremia 9:23-24.

Această nouă piatră de temelie a început să dezvăluie învățăturile în care am crezut într-o lumină complet nouă.

	Împărăția lui Dumnezeu	Împărăția lui Satana/lumească
Legea	Cadou pentru a ne proteja	Instrument pentru a afișa fapte bune
Sabatul	Un dar binecuvântat să petrecem timp împreună	Timp pentru a recupera de la munca grea sau un instrument de a demonstra sfințenia
Judecata	Un timp pentru a se apropia de Dumnezeu, având încredere în harul Său	Timp pentru a lucra mai greu pentru a face cota

Zorii percepției mele că Isus a moștenit toate lucrurile ca un dar de dragoste și binecuvântare a determinat creșterea înțelegerii faptului că multe doctrine sunt, de asemenea, daruri de dragoste de la Tatăl prin

Hristos. Puterea de a ține legea și Sabatul sau de a înfrunta judecata nu vine din interior, ci de sus. Chiar dacă am înțeles mental acest lucru anterior, având doctrina unui Isus de sine stătătoare ca Salvator al meu, prin urmare, am gravitat fără să vreau la această metodă având de a face cu legea, Sabatul și Judecata. Dar de fiecare dată m-aș gândi la aceste cuvinte: "Și iată o voce din cer, spunând: "Acesta este Fiul meu Preaiubit, în care i-mi găsesc plăcerea." (Matei 3:17) cu atât mai mult am putut vedea că abilitatea de a face ceea ce Dumnezeu a cerut a venit de la El ca un dar. Când am avansat mi mult în învățătura biblică, am văzut dragostea Tatălui pentru mine prin Fiul Său.

Într-o zi m-a lovit un gând. *Dar Trinitatea? Nu ar trebui să studiem Scripturile în lumina a ceea ce am învățat despre cele două împărății?* Gândul a venit imediat la mine. *Nu vrei să mergi acolo!* Apoi, un alt gând ma penetrant - Un creștin adevărat ar respinge o chemare de a studia *Scripturile pentru a dovedi toate lucrurile?* Faptul că am simțit o teamă de a examina acest subiect mi-a spus că am nevoie să-l studiez. Știam că orice credință care se teme de investigație nu era o bază solidă. Așa că am început să studiez subiectul.

Din anumite motive, cuvintele lui Ioan 5:26 au sărit la mine.

Căci așa cum Tatăl are viață în el însuși; așa i-a dat Fiului să aibă viață în el însuși; Ioan 5:26.

Nu am fost în măsură să citesc acest text literal înainte, deoarece acest lucru ar fi distrus principiul de încredere în sine. Dacă încrederea în sine este esența divinității, atunci a fost imposibil să citim acest text în sensul că Tatăl i-a dat Fiului Său să aibă viață în Sine, sugerând auto existență. Acum a fost atât de ușor de citit clar. Al doilea motiv pentru care am putut crede că Dumnezeu i-a dat acest lucru Fiului Său este pentru că valoarea lui Hristos ca Fiu Divin nu a existat în calitățile Sale inerente, ci în relația Sa cu Tatăl Său. Acest fulger de lumină a expus pe deplin falsa identitate al lui Isus ce am avut-o în mintea mea pentru atât de mult timp. Dintr-o dată, falsul Hristos care mi-a fost predicat, iubit de mine și venerat

de mine a fost expus. Isus nu a fost o expresie a încrederii totale în sine, El a fost un Fiu care l-a iubit pe Tatăl Său și a primit totul de la El.

Dintr-o dată pasaje peste tot izbucnesc cu lumină.

Nici un om nu l-a văzut pe Dumnezeu în niciun moment; singurul Fiu născut, care este în sânul Tatălui, el l-a declarat. Ioan 1:18.

Și aceasta este viața veșnică, pentru ca ei să te cunoască pe tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care tu l-ai trimis. Ioan 17:3.

Căci eu le-am dat cuvintele pe care mi le-ai dat; și ei le-au primit și au știut cu siguranță că eu am ieșit din tine și ei au crezut că tu m-ai trimis. Ioan 17:8.

Începutul Evangheliei lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu; Marcu 1:1.

Dar pentru noi nu există decât un singur Dumnezeu, Tatăl, dintre care sunt toate lucrurile, și noi în El; și un Singur Domn Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile, și noi prin El. 1 Corinteni 8:6.

Simon Petru a răspuns și a spus: Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu. (17) Și Isus i-a răspuns și i-a spus: Binecuvântat ești tu, Simon Barjona: fiul lui Iona căci carnea și sângele nu ți le-au revelat ție, ci Tatălui Meu care este în cer. Matei 16:16-17.

Domnul m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui.

23 Eu am fost așezată din veșnicie, înainte de orice început, înainte de a fi pământul.

24 Am fost născută când încă nu erau adâncuri, nici izvoare încărcate cu ape;. Proverbe 8:22-24.

După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, 2 la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile. 3 El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii

Lui, a făcut curățirea păcatelor și a șezut la dreapta Măririi, în locurile preainalte, 4 ajungând cu atât mai presus de îngeri, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor.. Evrei 1:1-4.

Aprins de cuvintele declarate la botezul lui Hristos și atârnat de semnificația conflictului cu Satana asupra identității Lui, mintea mea a explodat într-o accelerată conectare de puncte biblice, care a început să dezvăluie adevărul mult mai clar. Mai multe fluxuri de gândire s-au întâlnit și au ajuns să se odihnească pe acea singură piatră de temelie adevărată a Fiului născut – Fiul binecuvântat, Fiul în care Tatăl se bucură, Fiul căruia i s-a dat tot ce avea Tatăl, un Fiu al supunerii absolute și iubitoare față de autoritatea binevoitoare absolută a Tatălui Său. M-am simțit ca Isaac Newton înțelegând adevărata semnificație a unui măr care cade pe pământ.

La încheierea acelei perioade de timp, îmi amintesc foarte bine că mi-am ridicat capul în cerurile înstelate și am plâns ca ucenicii:

Am găsit pe Mesia, care, fiind interpretat, Hristos. Ioan 1:41

Lacrimile curgeau din ochii mei în timp ce mă apropiam de realitatea pe care o găsisem! L-am găsit cu adevărat! Adevărul este că El m-a găsit și cât de bucuros am fost să fiu găsit. Fiul născut al lui Dumnezeu a stat ca o piatră puternică înaintea mea, și am hotărât acolo și atunci să-mi construiesc casa pe această piatră de temelie prețioasă. Ceța întunecată a ispititorului care l-a legat pe Preaiubitul meu și L-a închis de mine a fost îndepărtată de lumina glorioasă a acestui Fiu al Moștenirii. Glasul lui Ilie a chemat adânc în sufletul meu:

Iată, eu vă voi trimite pe Ilie profetul înainte de venirea zilei mari și îngrozitoare a Domnului: (6) Și el va întoarce inima părinților către copii, și inima copiilor la tații lor, ca nu cumva să vin și să lovesc pământul cu un blestem. Maleahi 4:5-6.

Într-adevăr, spiritul lui Ilie a venit și mi-a întors inima către Tatăl și Fiul Său. Căutarea mea de libertate de la măsurători și performanțe nesfârșite și-a găsit concluzia în Fiul născut al Tatălui care stă înaintea Lui ca

încântare a Sa fără nici o încredere în putere, înțelepciune sau bogăție, ci pur și simplu cuvântul Său binecuvântat de acceptare, dragoste și încântare.

Pe măsură ce adevăratul caracter și persoana Preaiubitului meu au prins contur în lumina mărturiei simple a Scripturii, așa a crescut sentimentul rușinii din recunoașterea iubirii mele și a relațiilor ilicite cu impostorul care m-a curtat toată viața. Prins în strânsoarea construcției trei în unu numită Treime, am ales fără să vreau Barabás în locul lubitului meu. Am dus rușinea usturătoare a acestei idolatrii Tatălui nostru și i-am cerut iertare prin sângele vărsat al Preaiubitului meu. Pacea, bucuria și dragostea mi-au inundat sufletul, dar am fost impresionat să-mi amintesc de unde am venit pentru a putea fi milostiv cu alții care au suferit aceeași soartă ca și mine.

Acele zile am simțit din nou ca prima mea experiență de dragoste când am stat în fața altarului sacrificiului și l-am văzut pe Preaiubitul meu murind acolo pentru mine. Acum, contextul acestui sacrificiu mi-a fost prezentat ca un adevărat dar al Tatălui de a-și recâștiga copiii care greșesc. Experiențele mele de învățare în Locul Sfânt cu lampa și azimele, combinate cu mijlocirea continuă a Preaiubitului meu, au pregătit calea pentru ca Ilie să facă o cale dreaptă pentru picioarele mele și să găsesc îmbrățișarea iubitoare a lubitului meu.

Am dorit să intru în Locul Cel Prea Sfânt cu Preaiubitul meu, dar au existat mai multe obstacole care trebuie eliminate și mai multa conștientizare a cât de mult idolatria m-a afectat.

1 Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt? (2) Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu și spune adevărul din inimă. (3) Acela nu clevețește cu limba lui, nu face rău semenului său și nu aruncă ocară asupra aproapelui său. (4) El privește cu dispreț pe cel vrednic de disprețuit, dar cinstește pe cei ce se tem de Domnul. El nu-și ia vorba înapoi dacă face un jurământ în paguba lui. (5) El nu-și dă banii cu

dobândă și nu ia mită împotriva celui nevinovat. Cel ce se poartă așa nu se clatină niciodată Psalmi 15:1-5.

Timp de atâția ani am încercat să-mi construiesc casa pe preaiubitul meu, precum și pe ispitorul independent. Erau lemn și ciob în fundația mea care aveau nevoie de curățare, ca să pot umbla drept, să muncesc dreptate și să spun adevărul din inima mea. Aceste teste ar fi dorințele naturale de a mărturisi dragostea mea pentru preaiubitul meu înaintea fraților mei. Cu toate acestea, înainte de a împărtăși cu voi unele dintre aceste teste, vreau să împărtășesc unele dintre motivele pentru care mă delectez în Preaiubitul meu.

16. Cu totul Minunat

Iubitul meu este alb și rumen, deosebindu-se din zece mii. (11) Capul lui este o cunună de aur curat, pletele lui ca niște valuri, sunt negre cum e corbul. (12) Ochii lui sunt ca niște porumbei pe marginea izvoarelor, scăldați în lapte și odihnindu-se în fața lui plină. (13) Obrajii lui sunt ca niște straturi de mireme, în care cresc rasaduri mirositoare. buzele lui sunt niște crini, din care curge cea mai aleasă smirnă. (14) Mâinile lui sunt niște inele de aur, ferecate cu pietre de hrisolit. trupul lui este un chip de fildeș lustruit, acoperit cu pietre de safir. (15) picioarele lui sunt niște stâlpi de marmură albă, așezați pe niște temelii de aur curat. Înfațișarea lui este ca Libanul, pare un tânăr ales ca cedrii. (16) Cerul gurii lui este numai dulceață și toată ființa lui este plină de farmec. Așa este iubitul meu, așa este scumpul meu, fiice ale Ierusalimului! – Cantarea lui Solomon 5:10-16.

Este o surpriză să credem că ar fi imposibil pentru Dumnezeu Tatăl nostru să creeze direct universul. Pardon? Dumnezeu poate face orice, vine răspunsul. Legea vieții pentru univers dictează că cel care ne dă direct viață, este cel la care aspirăm să fim ca El.

Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului. 2 Corinteni 3:18.

Dacă guvernul universului s-ar baza pe umerii Tatălui, care ar fi rezultatul? Toate oastea Angelică și lumile create vor căuta să-l imite pe Tatăl. Da,

putem căuta să fim ca El în caracter, dar la un nivel mai profund în dorința de a fi ca El, ne-am poticni și am cădea. Cum așa? Tatăl nu se supune nimănui, asculta de nimeni, nici nu este învățat, nici instruit de nimeni.

O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui! 34 Și în adevăr, cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? 35 Cine l-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi?” Romani 11:33-36.

Dacă Tatăl a fost prezentat înaintea noastră ca piatra de temelie a modului de a trăi, am căuta să-L copiem și să devenim unul care nu se supune, nu asculta sau nu primește instrucțiuni. În eforturile noastre de a fi ca El, am deveni în mod natural opusul lui și aceasta este dovedit în viața lui Satana, care a căutat să fie ca Cel Prea Înalt.

Soluția la aceasta a fost ca Tatăl să pună o piatră de temelie pentru univers pe care El putea construi – Una pe care întregul univers o putea privi ca exemplu al modului de a trăi.

de aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cel ce o va lua ca sprijin nu se va grăbi să fugă. Isaia 28:16.

În înțelepciune infinită, Dumnezeu a adus un Fiu după chipul Său expres. El este gândul lui Dumnezeu făcut audibil. Toată plenitudinea divinității Tatălui locuiește în El. Ii este dat să aibă viață în Sine, așa cum are Tatăl.

Domnul m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui. 23 Eu am fost așezată din veșnicie, înainte de orice început, înainte de a fi pământul.²⁴ Am fost născută când încă nu erau adâncuri, nici izvoare încărcate cu ape; Proverbe 8:22-24.

Deși Fiul lui Dumnezeu a posedat toată puterea Tatălui Său, totuși observăm despre El:

Cu totul Minunat

Apoi Isus a răspuns și le-a spus: Adevărat, adevărat, eu vă spun vouă, Fiul nu poate face nimic de la sine, ci ceea ce el vede pe Tatăl făcând: pentru ceea ce El face , de asemenea face și Fiul. Ioan 5:19.

Faptul că Fiul lui Dumnezeu se poate uita la Tatăl Său într-o supunere iubitoare fără dorința de a-l imita poziția este una dintre cele mai înalte dovezi ale divinității Sale. Dacă Fiul ar fi o ființă creată și nu ar exista alt exemplu de supunere care să fie urmat, El ar căuta în mod natural să fie ca Cel Mai Înalt în putere, poziție, precum și caracter. Devotamentul Său etern față de Tatăl Său este o dovadă suficientă că El este gândul lui Dumnezeu făcut audibil și că toată plenitudinea Tatălui locuiește în El.

Pe această piatră de temelie, Dumnezeu a putut construi universul. Fiecare creatură care a ieșit din mâna Fiului Său va fi umplută cu același spirit supus, ascultător și încrezător ca cel care l-a făcut.

Dar întorcându-ne de la toate reprezentările mai mici, îl privim pe Dumnezeu în Isus. Privind la Isus vedem că este slava Dumnezeului nostru de a da. "Eu nu fac nimic de la Mine", a spus Hristos; "Tatăl cel viu M-a trimis, iar eu trăiesc prin Tatăl." "Eu nu caut slava Mea", ci slava Celui care M-a trimis. Ioan 8:28; 6:57; 8:50; 7:18. În aceste cuvinte este prezentat marele principiu care este legea vieții pentru univers. Toate lucrurile pe care Hristos le-a primit de la Dumnezeu, El a luat pentru a da. Deci, în curțile cerești, în slujirea Sa pentru toate ființele create: prin Fiul iubit, viața Tatălui curge către toți; prin Fiul se întoarce, în laudă și slujire veselă, un val de dragoste, la marea Sursă a tuturor. Și astfel, prin Hristos, circuitul binefacerii este complet, reprezentând caracterul marelui Dătător, legea vieții.

Dorința veacurilor, pagina 21.

Fiul născut este cheia pentru întregul univers care se ține împreună. Spiritul supus și încrezător al Fiului este cel pe care Tatăl îl trimite în inimile tuturor ființelor create.

Pentru noi se naște un copil, pentru noi se dă un fiu: și guvernul va fi pe umărul lui: și numele său va fi numit Minunat, Consilier, Dumnezeu cel puternic, Tatăl veșnic, Prințul Păcii. Isaia 9:6.

Și pentru că voi sunteți fii, Dumnezeu a trimis Spiritul Fiului Său în inimile voastre, plângând, Ava, Tată. Galateni 4:6.

Spiritul Fiului născut este cel care întoarce inimile întregii creații către Tatăl care este marea sursă a tuturor. Credința Sa în Tatăl Său este fântâna credinței mele în Tatăl. Deoarece El este sfânt și neprihănit prin credința în Tatăl Său, noi modelăm după această credință a lui Isus și aceasta devine credința noastră. Acesta este unul dintre cele mai prețioase lucruri despre Preaiubitul meu. Caracterul său este unul de încredere, supunere iubitoare față de Tatăl.

Pe măsură ce îi permit lubitului meu să intre în posesia vieții mele, sunt atras de Tatăl. Simt nevoia mea constantă de El. Toate acestea sunt o comoară, un dar de la lubitul meu. Acesta este motivul pentru care Tatăl îl înalță pe Fiul Său și îi dă un nume mai presus de orice nume. Acesta este motivul pentru care Preaiubitul meu este Tatăl veșnic al tuturor celor care se supun Singurului Dumnezeu adevărat. Aceasta este apa vie pe care El ne oferă să o bem. În acea apă este un Spirit al credinței care are încredere în Tatăl în toate circumstanțele și este acel Spirit al credinței care ține universul unit sub Dumnezeu.

El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel întâi născut din toată zidirea. 16 Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnie, fie dregătorii, fie domnie, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. 17 El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El. 18 El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, Cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietate. 19 Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El Coloseni 1:15-19.

Pe măsură ce meditez la aceste lucruri, inima mea se încălzește și nu pot să nu zâmbesc. Comorile lubitului meu sunt dulci. El îmi ține inima în

Cu totul Minunat

siguranță încrezându-se în Tatăl Său și mă umple de mulțumire și pace. Credința Lui devine credința mea prin Spirit.

A doua comoară pe care am găsit-o în Preaiubitul meu este binecuvântarea Sa. Tatăl l-a binecuvântat pe Fiul Său și în inima Preaiubitului meu locuiește certitudinea că Tatăl se bucură de El. Cât am fi dispuși să plătim pentru acest spirit de odihnă în deliciul Tatălui?

Și iată o voce din cer, zicând: Acesta este Fiul meu iubit, în care îmi găsesc plăcerea. Matei 3:17.

Încântarea Tatălui devine a mea prin logodna mea cu Fiul Său.

Spre lauda slavei harului Său, în care el ne-a făcut acceptați în Preaiubitul. Efeseni 1:6.

Nu trebuie să mă străduiesc, nici să obțin, nici să-l arăt Tatălui nimic pentru a câștiga aprobarea Sa. Avându-l pe Preaiubitul, am deliciul Tatălui. Simt dragostea lui Dumnezeu pentru Fiul Său în inima mea.

Oh, copil al lui Adam, cit de iubit sunt! Nu există cuvinte care ar putea fi oferite pentru a exprima sentimentele inimii mele. Tatăl se bucură de mine! Da, El se bucură de mine și eu sunt acceptabil pentru El pentru că Fiul Său este acceptabil pentru El.

Întrebarea care mi se pune:

Ce are iubitul tău mai mult decât altul, o, cea mai frumoasă dintre femei? Ce are iubitul tău mai mult decât altul, de ne rogi așa de fierbinte? – Cântecul lui Solomon 5:9.

Preaiubitul meu este mai mult decât oricare altul, deoarece El împărtășește cu mine deliciul Tatălui în El. Iubitul meu din copilărie nu mi-a putut da această comoară. Nu putea decât să-mi promită libertatea de a face ce voiam, fără limite, dar toate acestea s-au dovedit a fi minciuni. Nu are nicio comoară, iar zeul pe care mi-l prezintă e la fel de solid ca nisipurile deșertice.

Ca femeia de la fântâna căutam pentru lucruri care nu puteau satisface și apoi l-am auzit pe Mântuitorul meu vorbind "trage din fântâna Mea care nu se va usca niciodată".¹⁰

În aceste două lucruri găesc cele mai dulci comori din Preaiubitul meu. Primul este Spiritul supus, încrezător și ascultător care vine ca o moștenire naturală pentru cel care este născut. Al doilea este încântarea și binecuvântarea Tatălui asupra Fiului Său pe care Preaiubitul meu mi-o împărtășește. Aceasta este, de asemenea, o consecință naturală a moștenirii Sale de la Tatăl. Secretul ambelor comori rezidă în moștenirea Preaiubitului meu de la Tatăl ca singurul Său Fiu născut din eternitate.

Ce preț poți pune pe aceste comori? Valorează mai mult decât tot aurul și argintul din univers. Aceasta este perla de mare preț. Nu merită să le vinzi pe toate pentru a le obține?

Ma înconjori pe dinapoi și înainte, și ai pus mâna pe mine. (6) O astfel de cunoaștere este prea minunată pentru mine; este mare, eu nu pot ajunge la ea. (7) Unde să plec de la spiritul tău? sau să fug de la prezența ta? Psalmul 139:5-7.

Cerul gurii lui este numai dulceață și toată ființa lui este plină de farmec. Așa este iubitul meu, așa este scumpul meu, fiice ale Ierusalimului! . Cântecele lui Solomon 5:16.

¹⁰ de la piesa "Umple-mi cupa Lord" de Richard Blanchard

17. Focul rafinatorului

Când o persoană e îndrăgostită, e imposibil să ascunzi. Chiar dacă am fost conștient de faptul că împărțând gândurile mele despre Preaiubitul meu cu biserica mea ar avea consecințe grave, dar să nu împărțesc aceste vesti bune ar fi avut consecințe chiar mai mari.

Oricine, prin urmare, mă va mărturisi înaintea oamenilor, Îl voi mărturisi, de asemenea, în fața Tatălui meu, care este în cer. Dar oricine mă va nega înaintea oamenilor, Îl voi nega, de asemenea, înaintea Tatălui meu, care este în cer. Matei 10:32,33.

Am fost, de asemenea, impresionat de faptul că trebuie să prezint descoperirile mele Bisericii, atât din dragoste pentru ei, precum și să testez dacă, eventual, am pierdut ceva din vedere. Au fost momente în care ispitorul m-a atacat cu cuvintele batjocoritoare "Cine crezi că ești să iei această poziție? Nici unul dintre oamenii din conducere sau chiar oamenii ordinari din biserica cred în acest Fiu al lui Dumnezeu pe care tu îl adori. Ce se întâmplă dacă ei refuza? Dacă totul e o greșeală?"

Am avut nevoie de a permite înțelegerii mele să fie contestată printr-un proces de a mă supune bătrânilor mei. Trebuia să ascult tot ce ar spune și să compar cu Scriptura, apoi să-mi cercetez conștiința dacă mai puteam să-mi iubesc Preaiubitul sau dacă El era o comoară doar în mintea mea. Am vrut să fiu sigur. Experiența umană este vulnerabilă la multe ispite și erori.

Am fost încrezător că aceste gânduri au venit de la Preaiubitul meu. Știa că îmi pusesem picioarele pe o cale pe care puțini oameni o călătoresc. Aveam nevoie pentru a fi testat cu privire la faptul dacă am fost cu adevărat dispus să merg cu El prin această vale întunecată de separare, neînțelegere și dispută.

Am dus descoperirile mele conducătorilor bisericii și le-am cerut să le examineze. Îmi amintesc bine ziua; A fost cu o zi înainte de aniversarea mea de 40 de ani. Am slujit Trinitatea timp de patruzeci de ani și, în submiterea acestor lucruri, mi-am declarat dragostea și afecțiunea pentru Preaiubitul meu. El a meritat consecința expunerii mele la frații mei.

La scurt timp după aceea, am primit vestea că alte surse au raportat că am respins Trinitatea și unele rapoarte au indicat că nu mai cred în Duhul Sfânt. Unii se apropiau de prietenii mei și îi informau de "apostazia" mea. M-am simțit foarte sfâșiată. Mi-am iubit prietenii mei, dar încercând să le explic poziția mea părea că as încerca să subminez biserica. Le-am spus câtorva prieteni apropiați și le-am explicat situația. Alți doi sau trei prieteni m-au sunat să afle ce se întâmplă.

A fost un adevărat test pentru mine. Știam că rapoarte false au circulat despre convingerile și motivele mele, dar nu am putut suna prietenii mei să le spun ce se întâmplă. Am îngenunchat în fața Domnului și i-am spus: "Toți prietenii mei ții dau ție, și dacă sunt cu adevărat prietenii mei, mă vor căuta la un moment dat în viitor." A trebuit să mă rog adesea această rugăciune, mai ales când am primit rapoarte despre declarații aparent făcute împotriva mea.

Încet, dar sigur, a devenit evident că reputația și poziția mea în biserică au fost distruse. Tăcerea mi-a pătruns adânc în inimă. Pe măsură ce zi de zi trecea fără nici o veste, contact sau anchetă, am avut timp să mă gândesc la costul dragostei mele față de Fiul lui Dumnezeu. Din nou, m-am gândit, *Ce se întâmplă dacă te înșeli?* M-am dus la Scripturi, iar convingerea s-a întors mai ferm decât înainte. Știu că e corect, dovezile sunt copleșitoare. Conștiința mea mărturisea cu tărie la ceea ce Biblia a arătat în mod clar.

Știam că nu pot decât să-mi urmez conștiința și să fac ceea ce am fost convins că fost adevărul.

La mai puțin de douăsprezece luni după ce mi-am prezentat concluziile, am primit un răspuns. Întrebarea principală care mi-a fost adresată se referea la faptul dacă am crezut că există un timp în care Fiul nu a existat. Am răspuns, că Biblia îmi spune că Isus este atât născut și veșnic. Accept ambele ca fapte; Nu caut să pătrund în misterul eternității pentru a respinge claritatea moștenirii Fiului lui Dumnezeu.

Când am primit răspunsul oficial la prezentarea mea, mi s-a spus că comisia nu a găsit nicio lumină în ceea ce am sugerat. Am scanat răspunsul pentru orice referințe biblice pe care le-as fi putut studia și medita asupra lor. Nu am putut găsi un text biblic, nici un citat din scrierile mele pentru a indica unde ar putea să fi greșit, doar declarații despre constatările mele.

Mi-am pus inima să studiez orice îndrumare biblică care mi-ar fi fost oferită, dar nu era nimic, absolut nimic. Deși nu am fost naiv de acest rezultat, ca nașterea, atunci când evenimentul a venit, am fost lovit cu mare intensitate. Am simțit toate emoțiile clocotind dintr-o dată în sufletul meu. M-am rugat pentru pace, har și dragoste în inima mea. În cele din urmă pacea a venit și bucuria Preaiubitului meu s-a întors. M-am rugat "Tată, sunt dispus să studiez orice subiect din Biblie pe care cei cu autoritate mi-ar cere, si dacă am făcut o greșeală, răspunsul trebuie să vină din Biblie."

Din nou, întrebarea mi-a venit în minte, *dacă totul este o greșeală, dacă te înșeli?* M-am gândit la timpul petrecut în Biserica și la pierderea contactului cu foștii mei colegi. O parte din mine a vrut să uite ce citeam în Biblie și să recunoască că m-am înșelat. Cu toate acestea, am știut că aceasta nu a fost calea spre libertate. Nu puteam să-mi neg Preaiubitul. S-a dus de bunăvoie la cruce pentru mine. El s-a confruntat cu cel mai umilitor și rușinos tratament pentru mine, nu aș putea îndura o mică umilință pentru El?

Mi-am luat timp să meditez și să mă rog. Le-am scris înapoi conducătorilor bisericii cerându-le un răspuns biblic la munca mea. M-am rugat cu sinceritate pentru un spirit milostiv și supus. M-am rugat să nu scriu într-un mod care ar provoca supărare.

Experiența mea de vârf de munte de a găsi Preaiubitul meu, acum a prezentat realitățile coborârii mele înapoi în văile vieții.

Apoi el a început să meargă înainte; dar Discreția, Pietatea, Caritatea și Prudența l-ar însoți până la poalele dealului. Așa că au continuat împreună, reiterându-și discursurile anterioare, până când au coborât dealul. Apoi a spus Christian, Așa cum a fost dificil urcând dealul, așa este, în măsura în care pot vedea, periculos de a merge în jos. Da, a spus Prudence, așa este; căci este o chestiune grea pentru un om să coboare în valea Umilinței, așa ești tu acum, și să nu ai nici o alunecare apropo; prin urmare, au spus ei, am ieșit să te însoțim în jos de pe deal. Așa că a început să coboare, dar foarte precaut; cu toate acestea, el a alunecat o data sau de două ori. *Progresul pelerinului* Partea Întâi Etapa 4.

Șase luni mai târziu, am primit un răspuns la cererea mea pentru un răspuns biblic. În acest răspuns mi-au fost prezentate o listă de texte în sensul că Isus nu este un Fiu prin moștenire și că "Născut" înseamnă unic. În timp ce m-am gândit și m-am rugat cu privire la acest răspuns, m-am confruntat cu declarația că nimic din ce am spus nu le-a schimbat punctul de vedere cu privire la Treime.

Întrebarea mi-a fost pusă că aș putea arăta un spirit independent. Cum răspunde cineva la o astfel de afirmație? Nu mi-am provocat toți conducătorii și mentorii? Nu este aceasta doar o dorință de notorietate? *Cine crezi că ești Adrian să manifesti atâta îndrăzneală, să provoci atâta durere și conflicte, și nu numai pentru tine, ci și pentru familie și prieteni? Este acest Isus pe care îl iubești suficient de real pentru a merita toate astea?*

Aceste gânduri s-au învârtit în mintea mea înainte și înapoi. De multe ori m-am trezit visând la locul și copilăria mea fără griji, atunci când viața a fost mult mai ușoară. Familia noastră sa mutat de fapt la casa copilăriei mele pentru o perioadă, parțial pentru beneficiile aerului de munte, dar și ca astfel am putut visa de vremuri mai fericite și să încerc să scap de conflictul meu emoțional.

Dacă mi-ar fi păsat puțin de biserica mea și de frații mei, sufletul meu nu ar fi fost torturat cu gânduri de indecizie asupra corectitudinii căii mele. A fost acest Fiu, prin moștenire, atât de valoros? M-am înșelat în privința altor lucruri, de ce nu în chestia asta? O parte din mine a dorit să fi greșit, pentru a merge la culcare și să ma trezesc așa cum am fost doi sau trei ani mai devreme, amintindu-mi nimic din procesele și conflictele actuale.

Apoi m-am gândit la soția și copiii mei și la modul în care aceștia vor fi afectați de calea pe care merg. Când m-am gândit la ei, mi-am amintit că:

Și voi veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va elibera. Ioan 8:32.

M-am gândit la Preaiubitul meu și la tot ce a făcut pentru mine. În timp ce mergeam și vorbeam cu El, știam că nu-L voi putea nega niciodată. El m-a mărturisit în fața Tatălui zi și noapte și așa putea să-l arăt o asemenea nerecunoștință refuzând să accept rușinea care îi urmează pe cei care îl mărturisesc pe Fiul născut?

Am muncit în zadar pentru a vedea soliditatea biblică a argumentelor care mi-au fost puse. Nu am putut cu conștiința curată să neg ceea ce am găsit și să merg împotriva conștiinței nu este nici corect, nici sigur. Am hotărât să urmez calea adevărului așa cum am înțeles-o de dragul Domnului meu Isus și de dragul familiei mele, care ar suferi teribil dacă aş lua calea de popularitate și comoditate. Am stabilit cu Paul:

Dar aceasta vă mărturisesc vouă, că după modul în care ei numesc erezie, așa că închin Eu, Dumnezeului strămoșilor mei, crezând toate lucrurile care sunt scrise în lege și în profeti: Faptele apostolilor 24:14.

Am scris o lună mai târziu, în răspunsul meu la biserică:

Am încercat din răputeri pentru a fi deschis la ceea ce frații mei mi-au prezentat și, rugându-mă, să iau totul în considerare. Oricât aș încerca, nu m-am putut împăca cu asta. Înțelegerea mea despre Tatăl și Fiul în termeni reali a devenit centrul teologiei mele și a pătruns în fiecare aspect al sistemului meu de credință și, prin urmare, va afecta totul ceea ce prezint. I-am rugat să se roage pentru mine amintindu-mi că conștiința mea este cea mai prețioasă marfă pe care o am și nu am putut să o încălc sub nicio formă.

În timp ce nu am putut supune conștiința mea la orice alt om, poziția mea și reputația în biserică a fost în întregime în mâinile conducerii bisericii. Am fost convins că cea mai sigură cale de urmat a fost să mă supun bisericii pentru orice disciplină ar simți ei că am nevoie. Mi-am iubit biserica și am avut încredere că Tatăl nostru, care va anula toate lucrurile, dacă voi permite ca lucrurile să se întâmple exact așa cum a hotărât El. Preaiubitul Meu S-a supus celor care au autoritate asupra Lui cu blândețe, răbdare și har. M-am simțit impresionat că ar trebui să fac la fel.

Spre sfârșitul aceluia an am primit vestea că biserica va lua în considerare îndepărtarea mea ca pastor al bisericii. Încă o dată m-am dus în genunchi și m-am rugat cu sinceritate pentru calea mea. Am citit din nou Biblia, și mintea mea a fost mai sigur decât oricând că am ales adevăratul Fiu al Scripturii. În timp ce mă rugam, l-am rugat pe Domnul ca, dacă ar fi posibil, să-mi pot păstra poziția, deoarece am considerat că este un mare privilegiu să fiu un slujitor al bisericii. Cu toate acestea, în cazul în care acest lucru a fost necesar pentru a fi supus, as face-o vesel și fără plângere. Cuvântul a venit la mine:

Ei te vor scoate din sinagogi: da, vine timpul, ca oricine ucide să creadă că El face un serviciu lui Dumnezeu. (3) Și aceste lucruri vă vor face vouă, pentru că ei nu l-au cunoscut pe Tatăl, nici pe mine.
Ioan 16:2-3.

Dacă l-ar cunoaște pe Tatăl meu ceresc și pe Preaiubitul meu, atunci ar ști de ce trebuie să merg pe această cale, dar ei nu-i cunoșteau. Prin urmare, am primit cuvântul la sfârșitul lunii decembrie a aceluia an că nu mai eram

pastor al Bisericii. Când a venit vestea nu am simțit nici o durere, nici un regret, și nu au existat lacrimi. Toate acestea au fost rezolvate anterior. Prin această coborâre în umilință și focurile suferinței au rămas numai Preaiubiții mei și Tatăl și Fiul. Cât de dulce a fost comuniunea lor, cât de fericit m-am simțit să știu lucrurile pe care le-am înțeles acum.

Mi-am stabilit cu fermitate cursul în ciuda încercărilor și conflictelor. Mi-am înfruntat prietenii și biserica și l-am mărturisit pe Domnul meu Isus. Acest proces a dezvăluit mai multe defecte de caracter și trăsături care au nevoie de consum în focul Rafinării. Cu toate acestea, după ce mi-am îndreptat ferm calea către Fiul născut, dragostea copilăriei și tinereții mele nu a renunțat pur și simplu în fața acestei decizii fără un protest.

18. Apollyon

APOLLYON: De unde ai venit și de unde ești decis să mergi?

CHRISTIAN: Eu vin din orașul Distrugerii, care este locul tuturor relelor, și mă duc în orașul Sionului.

APOLLYON: Prin aceasta percep că ești unul dintre supușii mei; pentru că toată țara este a mea, iar eu sunt prințul și zeul ei. Cum se face, atunci, că ai fugit de regele tău? Dacă nu aș spera să-mi faci mai mult serviciu, te-aș lovi acum cu o lovitură la pământ.

CHRISTIAN: Am fost, într-adevăr, născut în stăpânirile voastre, dar slujirea voastră a fost grea, iar salariile voastre, un om, nu putea trăi din ele; căci plata păcatului este moartea, Rom. 6:23; de aceea, când am ajuns la etate, am făcut, așa cum alte persoane responsabile fac, să văd dacă poate m-aș putea repara.

APOLLYON: Nu există nici un prinț care să-și piardă așa de ușor supușii, nici eu nu te voi pierde încă; *Progresul Pelerinului* etapa a patra.

După ce am primit vestea că nu mai sunt pastor al bisericii, am hotărât să rămân tăcut. Nu am avut încredere în mine pentru a rezista posibilității de a exprima compătimire și încercarea de a atrage atenția asupra situației

mele. În acest mod am continuat timp de aproximativ o lună, dar apoi într-o dimineață am venit sub convingerea profundă că natura publică a biroului meu a necesitat scuze publice de la mine pentru păcatul meu de a crede și promova Trinitatea. În lumina Preaiubitului meu și a Tatălui meu, acest păcat mi s-a părut foarte dureros și am hotărât să fac tot ce era necesar pentru a-mi îndrepta cursul. Am scris o scrisoare de scuze și mărturia mea cu privire la Preaiubitul meu. Am trimis-o multor oameni care au fost influențați de slujirea mea. Am simțit că le datorez scuze. De asemenea, am scris bisericilor pe care le păstorisem și le-am cerut să accepte scuzele mele pentru predarea acestei doctrine false.

Cu o cunoaștere publică mai largă a poziției mele, am simțit nevoia de a scrie mai multe articole care explică decizia mea pentru Preaiubitul meu. Un număr a salutat decizia mea și l-a lăudat pe Domnul până când le-am explicat că încă mai credeam că Dumnezeu conduce Biserica noastră. Decizia mea pentru Preaiubitul meu a cauzat pierderea majorității prietenilor mei din biserică, iar decizia mea în favoarea bisericii a cauzat înstrăinarea multora dintre cei care au mărturisit credința în Fiul născut.

De mai multe ori m-am întrebat cu privire la necesitatea de a aliena aproape toată lumea. Cu siguranță trebuie să existe un motiv secret care a fost necunoscut chiar și de mine! Pentru un om care a dorit pace, dragoste și prietenie, de ce am părut să merg în direcția opusă tuturor acestor oameni? Am simțit că pot înțelege complet pe cei care-mi observau cazul și care judecau și concluzionau că eram pur și simplu un creator de probleme care nu avea nimic mai bun de făcut cu sine însuși. Mi-ar fi greu să nu ajung la această concluzie în circumstanțe diferite. Cu toate acestea, acest lucru a fost consecința bucuriei dulci, păcii și dragostei am experimentat-o cu Preaiubitul. Nu am căutat o cale de luptă; Am dorit doar să urmez chemarea melodioasă a Iubitului meu.

În jurul acestui timp, provocările fiului nostru mai mic cu autism părea să fie în creștere. A devenit din ce în ce mai agitat și agresiv. În același timp, am început să găsesc din ce în ce mai greu să rămân calm în fața situațiilor

presante. Fără să știm, întreaga noastră familie a fost infectată cu un parazit din apa rezervorului și a avut un impact deosebit de grav asupra fiului meu mai mic și a mea. În același timp, am descoperit că casa pe care o închiriam avea o problemă cu mușegaiul. Acest lucru a cauzat mai multe probleme pentru noi ca o familie. Am decis să trecem la un climat mai uscat, încă neștiind de parazit. Stresul de a face cu biserica combinat cu efectul parazitului a demontat complet sistemul meu nervos. În timp ce în această stare, fiul meu mai mic a fost atât de copleșit cu aceeași problemă că frustrarea și durerea lui s-au transformat în furie, care a dus la mai multe afișări agresive distructive.

În starea mea de sănătate și cu multiplele straturi de complexitate implicate în abordarea răspunsului bisericii la dragostea mea pentru Hristos, am intrat într-o perioadă foarte întunecată de peste un an. În acest timp, am fost forțat să mă rog cu sinceritate pentru mi se da putere de a trece printr-o altă zi. M-am agățat de Psalmi și l-am rugat pe Domnul să mă ajute. Aproape totul părea să se prăbușească peste mine, și am ajuns în locul unde am simțit viața a fost inutilă. Totuși, în mijlocul acestui conflict extraordinar, spiritul dulce și reconfortant al lui Isus venea, mai ales în ziua de sâmbătă, pentru a mă ajuta. Oh, cât de prețios este confortul lui Isus. El este mângâietorul meu dulce în vremuri de necaz.

De multe ori, atunci când am încercat să scriu un articol sau să împărtășesc câte ceva despre ceea ce am învățat, se părea că casa noastră să fie întors cu susul în jos. Cădeam în genunchi și imploram ajutor, și apoi venea ajutorul.

După multe luni de această situație zdrobitoare, m-am simțit scufundat într-o disperare profundă din care am crezut că nu voi putea scăpa. În această stare întunecată de spirit, am auzit vocea ispititorului vorbind cu mine. El a sugerat că Dumnezeu m-a părăsit și, prin urmare, de ce să nu-L părăsesc și eu? Am discernut imediat glasul, am citit Scripturile și m-am agățat de Isus. Mai degrabă aș muri decât să renunț la dragostea mea pentru Preaiubitul meu. Apollyon, văzând starea mea slăbită, mi-a sugerat

acum să renunț. Greutatea mea a scăzut la un punct mai mic decât al soției mele, dar încă m-am agățat de îndurarea Dumnezeului meu, și m-am agățat de promisiune:

Îmi pusesem nădejdea în Domnul, și El S-a plecat spre mine, mi-a ascultat strigătele. (2) M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei; mi-a pus picioarele pe stâncă și mi-a întărit pașii. (3) Mi-a pus în gură o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeul nostru. Mulți au văzut lucrul acesta, s-au temut și s-au încrezut în Domnul. Psalmul 40:1-3.

Soția mea și cu mine am fost testați cu mult peste ceea ce am crezut că este posibil, și totuși eram încă îndrăgostiți de Fiul lui Dumnezeu. La scurt timp după aceste evenimente, am descoperit parazitul, am primit tratamentul adecvat și am început să ne recăpătam sănătatea. Fiecare zi a devenit un pic mai ușoară și un pic mai bine. Am învățat din experiență că, dacă am avea ceva în casa noastră care să nu-L onoreze pe Dumnezeu, am avea dificultăți în casă. Am examinat, rugându-ne, tot ce deținem și am îndepărtat tot ceea ce ar reflecta în vreun fel spiritul lumii.

Deși acesta a fost un timp extrem de greu, am găsit multe elemente de zgură care au fost arse din viețile noastre. Deși inamicul a căutat să ne scoată din calea adevărului, Preaiubitul nostru Mântuitor a făcut ca în toate circumstanțele, totul să lucreze împreună spre bine.

Pentru fiecare zi în care avem pace acum, știm că îngerii Tatălui nostru Ceresc ne protejează și ne apără de rău. Studiile noastre ne-au făcut conștienți de această protecție iubitoare. Noi nu luăm aceste lucruri de la sine așa cum am făcut-o odată.

Dacă am fi prevăzut calea dinaintea noastră și conflictele care urmau să fie îndurate, inimile noastre ar fi leșinat în suferința spiritului. Din fericire am fost purtați prin aceste încercări de foc fără să știm ce ne așteaptă. Luând povara zi de zi, ne-am agățat de tatăl nostru drag și fiul Său, având încredere, crezând și dornici ca, la momentul potrivit, eliberarea va veni.

Apoi Apollyon, văzând oportunitatea sa, a început să se apropie aproape de Christian, și luptând cu el, ia dat o lovitură de cădere îngrozitoare; și sabia lui Christian a zburat din mâna lui. Apoi Apollyon a spus, eu sunt sigur de tine acum: și cu aceasta el aproape l-au împins la moarte, astfel încât Creștin a început să dispere de viață. Dar, așa cum dumnezeu ar fi vrut, în timp ce Apollyon i-si pregătea ultima sa lovitură, pentru a face un capăt deplin al acestui om bun, Christian sleit de putere a întins mâna după sabia lui, și a prins-o, spunând: Nu te bucura de mine, vrăjmașă, căci, chiar dacă am căzut, mă voi scula iarăși, chiar dacă stau în întuneric, totuși Domnul este Lumina mea! Mic. 7:8; și cu asta i-a dat o lovitură mortală, care l-a făcut să dea înapoi, ca unul care primit o rană mortală. Cristian percepând că venea la el din nou, a spus: Da, în toate aceste lucruri suntem mai mult decât cuceritori, prin El, care ne-a iubit. Rom. 8:37. Și cu aceasta Apollyon și-a întins aripile de dragon, și a zburat departe, și Cristian nu l-a mai văzut. James 4:7.

Această luptă, nici un om nu și-o poate imagina, decât dacă a văzut, a auzit și a trecut prin ea, așa cum am făcut eu, ce țipete și vuiete hidoase apollyon făcut tot timpul luptei; el a vorbit ca un dragon: și pe de altă parte, ce supinuri și gemete izbucnesc din inima lui Christian. Nu l-am văzut în tot acest timp dându-i o privire plăcută, până când a observat că l-a rănit pe Apollyon cu sabia lui cu două tășuri; apoi, într-adevăr, el a zâmbit, uitându-u-se în sus! Dar a fost cea mai îngrozitoare priveliște pe care am văzut-o vreodată.

Așa că atunci când bătălia sa terminat, Christian a spus, voi mulțumi lui care m-a scos din gura leului, celui care m-a ajutat împotriva lui Apollyon. *Progresul Pelerinului*, etapa a patra.

19. Mângâietorul

Pe măsură ce mergem pe această cale de pelerinaj și confruntând diferite încercări, există o consolare mai presus de toate celelalte care oferă alinare.

De aceea, în toate lucrurile, a fost făcut ca el să fie făcut ca frații săi, pentru ca el să poată fi un mare preot milostiv și credincios în lucrurile care țin de Dumnezeu, pentru a face reconcilierea pentru păcatele poporului. (18) Pentru că, în faptul că el însuși a suferit fiind ispitit, el este capabil să-i ajute pe cei care sunt ispitiți. Evrei 2:17-18.

Biblia ne spune că, deoarece Isus a suferit fiind ispitit El este capabil să ajute (ceea ce înseamnă ajutor sau a mângâia) pe cei care sunt ispitiți. Totuși, dacă Isus este acum în cer mijlocind pentru noi, poate El să fie cel care să ne ajute? Isus le-a explicat foarte clar ucenicilor când le-a spus că trebuie să plece.

Doamne”, I-a zis Simon Petru, „unde Te duci?” Isus i-a răspuns: „Tu nu poți veni acum după Mine, unde Mă duc Eu, dar mai târziu vei veni.” 37 „Doamne”, I-a zis Petru, „de ce nu pot veni după Tine acum? Eu îmi voi da viața pentru Tine.” Ioan 13:36,37.

Petru l-a iubit pe Domnul său și nu a vrut să fie separat de El. El l-a întrebat cu tristețe pe Isus de ce nu l-a putut urma. În următoarele

capitole din Ioan, Isus le explică modul în care El va fi încă cu ei, chiar dacă El trebuie să-i părăsească fizic.

Isus le spune ucenicilor să nu fie tulburați în inimă; Urma să le pregătească o casă și să se întoarcă. Apoi, din Ioan 14:4-11, Isus explică relația Sa cu Tatăl Său și modul în care El este imaginea expresă a Lui.

În versetul șase, Isus face o declarație foarte importantă cu care majoritatea sunt familiarizați. El afirmă că El este calea, adevărul și viața. Faptul că Isus se referă la Sine ca adevărul este foarte important în versetele următoare.

Pe măsură ce Isus explică apropierea relației Sale cu Tatăl Său, El le spune apoi ucenicilor să-L întrebe pe Tatăl în numele Său orice ar avea nevoie.

Dacă vei cere ceva în numele meu, o voi face. Ioan 14:14.

Să ne amintim că toată această discuție dintre Isus și ucenicii Săi are loc pentru că ei sunt necăjiți de plecarea Lui. Este la acest punct că Isus dorește să ușureze mintea lor. El afirmă apoi:

Dacă mă iubiți, țineți poruncile Mele. (16) Și eu mă voi ruga Tatălui, și el vă va da un alt Mângâietor, pentru ca El să rămână cu voi pentru totdeauna; (17) Chiar și Spiritul adevărului; pe care lumea nu-l poate primi, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaște: dar tu îl cunoști; căci el locuiește cu voi și va fi în voi. (18) Nu vă voi lăsa fără alinare: Voi veni la tine. Ioan 14:15-18.

Isus a vorbit despre un alt Mângâietor care va veni de la Tatăl. Observați cu atenție ce a spus Isus:

- 1.Mângâietorul este Spiritul Adevărului
- 2.Lumea nu-L cunoaște
- 3.Ucenicii îl cunosc deja
- 4.El locuiește acum cu ei
5. El va fi în ei

Mângâietorul

6. Isus nu le-ar lăsa fără confort

7. El însuși va veni la ei.

Dacă Isus este adevărul, atunci Spiritul adevărului este Spiritul lui Isus. Isus nu l-a menționat pe Mângâietor înainte și totuși el afirmă că ucenicii Îl cunosc deja pentru că El locuiește cu ei. Cine era cel care locuia cu ei? A fost Isus! Atunci Isus e clar. El afirmă că El nu le-ar lăsa fără alinare, ci mai degrabă El Însuși va veni la ei.

Mai târziu, în capitol, Isus cheamă Mângâietorul, Duhul Sfânt sau Spiritul Sfânt.

Dar Mângâietorul, care este Duhul Sfânt, pe care Tatăl îl va trimite în numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte, de tot ceea ce v-am spus. Ioan 14:26.

De ce vorbește Isus uneori ca și cum El vine să-i consoleze și apoi, în alte momente, pare să indice că El trimite pe altcineva? Isus a vorbit adesea despre El însuși la persoana a treia. Observați aceste versete:

De aceea, când a ieșit, Isus a spus: "Acum este Fiul omului glorificat, iar Dumnezeu este glorificat în El. Ioan 13:31.

Îți spun că îi va răzbuna rapid. Cu toate acestea, atunci când Fiul omului va veni, va găsi el credință pe pământ? Luca 18:8.

În aceste versete, Isus îl numește pe Fiul Omului "el" și totuși El se referă la El Însuși. Aceasta a fost o practică comună pentru Isus.

Ce altceva putem învăța despre Duhul Sfânt? Observați aceste versete paralele.

Căci nu voi vorbiți, ci Spiritul Tatălui vostru care vorbește în voi. Matei 10:20.

Când vă vor duce să vă dea în mâinile lor, să nu vă îngrijorați mai dinainte cu privire la cele ce veți vorbi, ci să vorbiți orice vi se va da să vorbiți în ceasul acela, căci nu voi veți vorbi, ci Duhul Sfânt. Marcu 13:11.

Observați Duhul Sfânt din Marcu 13:11 este numit Spiritul Tatălui nostru în Matei 10:20. Isus le-a explicat ucenicilor:

Dar când va veni Mângâietorul, pe care vi-l voi trimite de la Tatăl, chiar Spiritul adevărului, care vine de la Tatăl, el va depune mărturie despre mine: Ioan 15:26.

Duhul Sfânt pleacă de la Tatăl și aduce prezența personală a Tatălui și a Fiului Său. Prin intermediul Duhului Sfânt, Isus vine personal la noi și ne mângâie. Observați Biblia folosește cuvintele Spirit și prezență în paralel.

Unde mă voi duce departe de Duhul Tău

și unde voi fugi departe de Fața Ta? Psalmul 139:7.

Acesta este motivul pentru care Pavel folosește mai mulți termeni interschimbabil.

Dar voi nu sunteți în trup, ci în **Spirit**, dacă este că, spiritul **lui Dumnezeu** locuiește în voi. Acum, dacă vreun om nu are Spiritul lui **Hristos**, el nu este al lui. (10) Și dacă **Hristos** este în voi, trupul este mort din cauza păcatului; dar **Spiritul** este viață datorită dreptății. Romani 8:9-10.

Observați conexiunile:

Spirit = Spiritul lui Dumnezeu = Spiritul lui Hristos = Hristos = Spirit

Toate aceste lucruri ne spun că, prin Duhul Sfânt, Isus ne poate alina și ne poate ajuta direct. Acest dar minunat curge de la tronul lui Dumnezeu ca un râu puternic și se varsă în inimile tuturor celor care le este sete de Hristos.

Și el mi-a arătat un râu pur de apă a vieții, limpede ca cristalul, ieșind de la tronul lui Dumnezeu și al Mielului. Apocalipsa 22:1.

În ultima zi, în acea zi mare a sărbătorii, Isus a stat și a strigat, zicând: "Dacă la vreun om îi este sete, lasă-l să vină la mine și să bea. (38) Cel care crede în mine, așa a spune scriptura, din burta lui va curge râuri de apă vie. (39) (Dar acest lucru a vorbit El despre Duhul, pe care cei care cred în El aveau să-l primească: căci Duhul

Mângâietorul

Sfânt nu a fost încă dat; pentru că Isus nu a fost încă glorificat.) Ioan 7:37-39.

Dar oricine bea din apa pe care i-o voi da nu-i va fi niciodată sete; dar apa pe care i-o voi da va fi în el o fântână de apă care izvorăște în viața veșnică. Ioan 4:14.

Apa vie despre care Isus i-a vorbit femeii de la fântână a fost darul special al prezenței Sale prin libertatea de a alege a Duhului lui Dumnezeu.

Înțelegem cum funcționează asta?

Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.”
Ioan 3:8.

Nu știm cum ne mângâie Isus prin Duhul Sfânt; știm doar că El este cel care vine la noi. De ce este Isus mângâietorul nostru? Biblia ne spune:

Pentru că, în faptul că el însuși a suferit fiind ispitit, el este capabil să-i ajute pe cei care sunt ispitiți. Evrei 2:18.

Acest adevăr simplu a fost atât de prețios pentru mine. Acesta este modul în care am putut ajunge cu adevărat să-mi cunosc Preaiubitul. Fără Spiritul Adevărului nu L-aș putea cunoaște pe Cel care este Adevărul. Dacă Spiritul ar fi o ființă separată, așa cum se pretinde în Treime, atunci toată lucrarea Spiritului ar fi un proces de învățare a cunoașterii și iubirii acelei ființe. Atunci nu Isus ne consolează, ci altul. Totuși, numai Isus știe ce simt, astfel încât numai El poate să mă mângâie cu adevărat.

Trinitatea face acest proces foarte complicat. Isus a spus:

Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul, căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare. Ioan 16:13.

Spiritul nu vorbește despre Sine, ceea ce înseamnă că, indiferent de modul în care lucrează, să nu ne concentrăm pe el ca o persoană separată de Hristos, Hristos sa fie concentrarea noastră, căci Hristos este mângâietorul nostru.

Îmi amintesc prima dată când mi-am dat seama că Isus a fost cel cu adevărat prezent cu mine, mai degrabă decât o persoană misterioasă fără formă, care nu a mers în papucii mei și nici nu a înțeles ispitele mele. Am plâns de bucurie la simplitatea aceasta. Așa cum Isus le-a spus ucenicilor să nu permită ca inimile lor să fie tulburate pentru că El va veni la ei și îi va mângâia, tot așa, și Hristos vine acum la noi și ne mângâie pentru ca noi să cinăm cu El și să avem părtășie cu El.

Prin procesul meu de rafinare atunci când mărturiseam pe Preaiubitul meu și atunci când mă confruntam cu Apollyon, confortul meu dulce a fost în știind că Isus a fost cu mine, încurajându-mă, sprijinindu-mă, ajutându-mă, întărind-u-mă și iubind-u-ma a fost binecuvântarea mea. Oh, ce gânduri prețioase. Oh, ce adevăr glorios.

Venirea lui Ilie i-a arătat pe cei doi iubiți care îmi căutau mâna și, datorită adâncilor suferințe rafinatoare, barierele în calea călătoriei mele spre Locul Preasfânt au fost înlăturate. Isus spune:

Cunosc lucrările Tale: iată, am pus înaintea ta o ușă deschisă, și nici un om nu o poate închide: pentru că tu ai un pic de putere, și ai ținut cuvântul meu, și n-ai tăgăduit numele meu. Apocalipsa 3:8.

Pentru cei care nu neagă numele Fiului lui Dumnezeu, ușa Către Preasfântul locaș stă deschisă.

Interludiu IV

Inima mea va cânta, Preaiubitul meu, pentru că mi-ai dat înțelegere pentru ce te tot pierdeam. Moștenirea mea de la Adam și practicile înșelătoare de curtare ale ispitorului m-au sedus, m-au încurcat și mi-au întristat inima. Deși te-am pierdut, totuși am sperat.

Unde s-a dus iubitul tău, cea mai frumoasă dintre femei? Încotro a apucat iubitul tău, ca să-l căutăm și noi împreună cu tine? – (2) Iubitul meu s-a pogorât la grădina lui, la stratul de miresme, ca să-și pască turma în grădini și să culeagă crini. (3) Eu sunt a iubitului meu și iubitul meu este al meu; el își paște turma între crini. Cântecul lui Solomon 6:1-3.

În focul rafinorului inima mea s-a schimbat, mintea mea este reînnoită. Prin credință aud cuvintele tale pentru mine.

9 dar numai una singură este porumbița mea, neprihănită mea; ea este singură la mamă-sa, cea mai aleasă a celei ce a născut-o. Fetele o văd și o numesc fericită; împărătesele și fiitoarele, de asemenea, o laudă. – (10) „Cine este aceea care se ivește ca zorile, frumoasă ca Luna, curată ca Soarele, dar cumplită ca niște oști sub steagurile lor?” – (11) M-am pogorât în grădina cu nuci să văd verdeța din vale, să văd dacă a înmugurit via și dacă au înflorit rodiile. (12) Dar, fără să bag de seamă, dorința mea m-a dus la carele poporului unui om ales. (13) Întoarce-te, întoarce-te, Sulamito! Întoarce-te, întoarce-te, ca să te privim. – Ce aveți voi să vă uitați la Sulamita ca la niște fete ce joacă în cor?[a] Cântecul lui Solomon 6:9-13.

M-am întors, Preaiubitul meu, având încredere că grădina mea de caracter a înflorit și că te bucuri de mine. Luna este un martor sub picioarele mele și lumina Soarelui este veșmântul meu; pe capul meu se află o coroană de douăsprezece stele. Dragonul a căutat să mă devoreze, dar sceptru și toiagul tău mă consolează în valea umbrei morții. M-am așezat la masa ta de banchet în prezența dușmanilor mei și "placarda ta deasupra mea a fost dragoste." "Cu siguranță bunătatea și mila mă vor urma în toate zilele vieții mele."

Prin flăcările suferinței, frica mea adâncă de Tatăl tău a apărut. Mă întrebam dacă El m-ar accepta, ar binecuvânta dragostea pe care o simt pentru tine? Știam că vrei să mă duci să-L văd pe Tatăl Tău în cel mai sfânt loc dintre toate, dar temerile mele m-au coplesit și m-au dus departe.

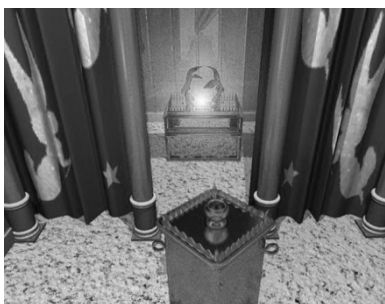
Când am auzit pașii Tatălui Tău îndreptându-se spre scaunul judecății, inima mea s-a scufundat în mine. M-am temut că el ne va separa din cauza păcatelor mele! Totuși, prin cuvintele mângâietoare ale glasului din pustie, am învățat că Tatăl Tău este la fel ca Tine; căci Tu ai moștenit toate lucrurile de la El.

Acum, pașii Tatălui tău către judecată nu sunt pașii condamnării, ci pașii către fiul sau risipitor. Brațele lui sunt deschise larg pentru mine, Preaiubitul meu! Tatăl tău mă iubește! Tatăl tău mă acceptă, Preaiubitul meu! El ne va binecuvânta dragostea unul pentru celălalt; Cu siguranță, El mă va logodi pe mine cu tine.

Eu sunt a iubitului meu, și el dorește de mine. (11) Vino, iubitule, haidem să ieșim pe câmp, să ținem noaptea în sate! (12) Dis-diminează ne vom duce la vii, să vedem dacă a înmugurit via, dacă s-a deschis floarea și dacă au înflorit rodiile. Acolo îți voi da dragostea mea. Cântecul lui Solomon 7:10-12.

Secțiunea 5. Locul Cel Preasfânt

20. Logodit de Bătrânul zilelor

Abilitatea mea de a mă odihni pe deplin în dragostea Mântuitorului meu depindea nu numai de promisiunile Sale față de mine, ci și de acceptarea și aprobarea Tatălui Său. Prin anii mei de studiu al Scripturilor, am învățat că, în Judecată, trebuie să stau în fața lui Dumnezeu și să-L întâlnesc cu adevărat

pe Tatăl iubitului meu în Locul Cel Preasfânt .

Neliniștea mea de a-L întâlni pe Tatăl iubitului meu a fost adesea ascunsă de alții și chiar de mine însumi, dar s-a manifestat în diferite moduri. De fiecare dată când cădeam în păcat, mă pocăiam, dar uneori am început să plutesc într-o stare de negare. Frica mea adânc înrădăcinată m-a condus mai mult cu forța spre divertisment, indulgență și autocompătimire.

Așa că am început să studiez Biblia și să apreciez Mântuitorul meu, calea spre locul Preasfânt a început să ia formă. Apoi mi-am dat seama că, din 1844, Preaiubitul meu a început o lucrare specială de mijlocire și judecată în Preasfântul locaș.

M-aș consola cu gândul că Isus m-a reprezentat în locul Tatălui. Am putut vedea chiar și dovezi că Tatăl m-a iubit. Cu toate acestea, sămânța

semănată de ispititor cu privire la nevoia de respect și aprobare prin realizarea mea s-a ciocnit frontal cu realitatea acestei Ființe de pe tron care dă viață și respirație tuturor.

Atâta timp cât nu a existat nici o urmă de afecțiune în inima mea pentru idolul ispititorului, nu aş fi niciodată în măsură să stau în fața Sursei tuturor ființelor și Fântâna tuturor legilor și sa mă simt în stare să mă odihnesc. Acesta este motivul pentru care majoritatea lumii creștine neagă complet lucrarea de judecată începută în 1844. Mulți creștini emoțional nu doresc să-L întâlnească pe Tatăl; ei doresc doar să aibă imaginea lor despre cine cred că este Isus.

Singurul motiv pentru care am vrea să mergem în locul Preasfânt , este pentru că îl iubim cu adevărat pe Mântuitorul nostru. La fel ca Estera putem spune:

„Du-te, strânge pe toți iudeii care se află în Sușa și posteți pentru mine, fără să mâncați, nici să beți trei zile, nici noaptea, nici ziua. Și eu voi posti odată cu slujnicele mele, apoi voi intra la împărat, în ciuda legii, și, dacă va fi să pier, voi pieri. Estera 4:16.

Dulcele nostru Iubit ne face să înfruntăm orice trebuie să ne confruntăm pentru a-L ține. Un alt lucru uimitor despre capacitatea noastră de a aborda Tatăl în Locul Cel Prea Sfânt este că numai atunci când îl iubim cu adevărat pe Isus vom cunoaște cu adevărat inima Tatălui și dragostea Sa pentru noi. Întregul proces este infailibil .

Când Ilie a venit la mine și mi-a arătat diferența clară dintre Treime și Tatăl și Fiul, am văzut că figura numită Tatăl din Cadrul Trinității era de fapt de neatins cu inima mea. El nu a fost cu adevărat Tatăl lui Isus și, prin urmare, El nu l-a dat cu adevărat pe Fiul Său. Când El a rostit cuvintele:

"Tu ești Fiul meu iubit", o parte din mine s-a bucurat, dar o altă parte nerostită a simțit că aceasta nu era cea mai profundă realitate.¹¹

Când l-am văzut pe adevăratul Fiu al lui Dumnezeu, El mi-a deschis o cale de apropiere față de Tatăl; Abordarea sa față de Tatăl a devenit piatra de temelie a abordării mele. Dragostea Tatălui pentru Fiul Său a devenit piatra de temelie a iubirii Sale pentru mine. Numai în această relație adevărată de tată și fiu aş putea să ştiu că Tatăl m-a iubit cu adevărat și m-a acceptat.

Numai prin principiul moștenirii aş putea să mă consolez cu cuvintele:

cel care m-a văzut pe mine l-a văzut pe Tatăl; Ioan 14:9.

Când am văzut asemănarea exactă a Preaiubitului meu cu Tatăl Său, inima mea a avut curaj în promisiunea:

Spre lauda slavei harului Său, în care el ne-a făcut acceptați în Preaiubitul. Efeseni 1:6.

De atâtea ori am citit aceste cuvinte, mi-am spus să le cred și m-am agățat de ele. Cu toate acestea, m-am trezit de multe ori alunecând departe de calea spre Locul Cel Prea Sfânt într-o altă cale. Dacă Ilie nu mi-ar fi dezvăluit dragostea secretă pentru sine prin perversiunea Sfintei Treimi, nu m-aș fi simțit niciodată încrezător să mă apropii de Tatăl Iubitului meu.

Mulți membri ai bisericii au abandonat deja acest proces. Ei proclamă că "Isus mi-a luat judecata" sau că 1844 este pur și simplu o ceremonie semnificativă pentru a aplica beneficiile ispășirii și pentru a dezvălui universului ceea ce Dumnezeu știa deja. Toate acestea contrazice realitatea că astfel de inimi umane nu vor preda sămânța șarpelui care refuză adevărul că Tatăl este marea sursă a tuturor.

¹¹. Prin venirea lui Ilie la mine, mă refer la mesajul lui Ilie care face o distincție clară între Tatăl și Fiul și Treime.

Niciunul dintre aceste trucuri teologice nu înlătură realitatea că avem nevoie de un adevărat sentiment de acceptare din partea Tatălui Mirelui. Numai realitatea unui Tată care-L cedează pe Fiul Său pentru păcatele noastre poate cuprinde sufletul suficient pentru a îndura experiența Preasfântului Loc.

În aceasta s-a manifestat dragostea lui Dumnezeu față de noi, pentru că Dumnezeu l-a trimis pe singurul Său Fiu născut în lume, pentru ca noi să putem trăi prin El. (10) Aici este dragostea, nu că l-am iubit pe Dumnezeu, ci că El ne-a iubit și l-a trimis pe Fiul Său să fie ispășirea pentru păcatele noastre. 1 Ioan 4:9-10.

În fața marelui judecător al universului, orice realitate paralelă care trece într-o noțiune că Dumnezeu este de fapt trei ființe co-eterne va ucide realitatea fundamentală pe care Dumnezeu a dat-o Fiului Său pentru că El ne iubește. Un dar metaforic înseamnă o acceptare metaforică care este complet expusă sub investigația judecății.

Pentru sufletul care și-a găsit bucuria în Fiul născut, pașii Tatălui către scaunul judecății din cer sunt pași adevărați. Pentru iubitorul de sine, acestea sunt încă o metaforă a mării iubiri a zeului trinitarian proiectat pe sufletele omenirii pentru a ne oferi o sursă de speranță. Minte trinitară este adesea necesară pentru a face pașii Tatălui către locul Cel Preasfânt metaforic, deoarece pașii reali spre judecată sunt prea înfricoșători pentru a fi contemplați.

Pentru cei care au privit mult timp în ochii Mântuitorului nostru, pașii Tatălui dezvăluie dorința Sa de a-L logodi pe Fiul Său cu Mireasa. Procesul de judecată dezvăluie cine îl iubește cu adevărat pe Fiul Său și, prin urmare, pe cine poate pecetlui să trăiască veșnic cu El. Numai cei care îl cunosc cu adevărat pe Tatăl prin Fiul Său pot găsi locul secret al Celui Prea Înalt.

Nu trebuie să ne temem de judecata lui Dumnezeu. El tânjește să dezvăluie acceptarea Sa iubitoare de noi. Cheia este pur și simplu în

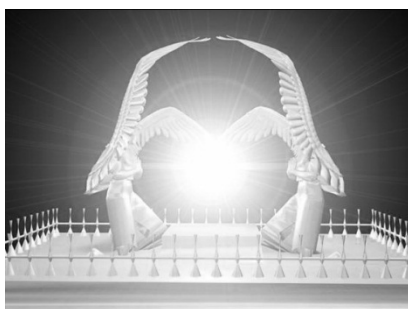
Logodită de Anticul Zilelor

recunoașterea a cine este El și Fiul Său și în această recunoaștere avem viață veșnică.

Și aceasta este viața veșnică, pentru ca ei să te cunoască pe tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care tu l-ai trimis. Ioan 17:3.

Nu ne vom apropia de tronul milei cu încredere și îndrăzneală știind că toate nevoile noastre vor fi satisfăcute și că Tatăl este cu adevărat de acord cu dragostea noastră pentru Fiul Său?

21. Înaintea Chivotului Legământului

Realitatea iubirii Tatălui prin Hristos împluternicește sufletul să se apropie de scaunul judecății. Pe măsură ce ne apropiem de scaunul de judecată, prezența legii ne face să simțim marea noastră nevoie. Marea noastră nevoie ne face să cerem putere pentru a învinge; viața este modelată mai mult

prin rugăciune și mai puțin prin vorbire. Munca mediatorului este în centrul atenției pentru păcătos. Convingerea noastră că petițiile noastre sunt auzite se bazează ferm pe încrederea noastră în Hristos ca mediator al nostru.

Dacă plănuiam o excursie în junglele Din Africa pentru a-l întâlni pe regele unei anumite țări, ne-am simți în siguranță întrebându-l pe vecinul nostru care a împrumutat o carte despre acea țară de la bibliotecă sa fie interpretul nostru? Evident, calificările vecinului nostru de a înțelege manierele și curtea regelui străin nu ne-ar insufla nici un sentiment de încredere.

Dacă am călători în această țară îndepărtată și am avea încredere într-unul din oficialii regelui pentru a acționa ca interpret, ne-am simți mai încrezători? Nu, pentru că acest om care cunoaște foarte bine căile

regelui, nu știe nimic despre țara, obiceiurile sau nevoile noastre. Încrederea noastră că acest interpret poate înțelege cererile noastre va fi foarte scăzută.

Când ajungem la tronul lui Dumnezeu, avem o nevoie urgentă de a ști că mijlocitorul nostru înțelege cu adevărat atât căile lui Dumnezeu, cât și ale omului. Mesajul evreilor unu și doi sunt date mai ales cu scopul de a-L dezvălui pe Isus ca mediator care poate media cu adevărat.

Să notăm cu atenție:

După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, 2 la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile. 3 El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor și a șezut la dreapta Măririi, în locurile preafinalte, 4 ajungând cu atât mai presus de îngeri, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor. Evrei 1:1-4.

În pasajul de mai sus, putem avea încredere că Isus cunoaște mintea și inima lui Dumnezeu? Când ne dăm seama că Isus este imaginea expresă a Tatălui Său și că moștenirea Sa de la Tatăl Îl face mult mai calificat decât îngerii, putem spune: "Slavă lui Dumnezeu!" Putem fi încrezători că Isus va fi capabil să-L reprezinte pe Tatăl pentru noi și să vorbească exact ceea ce este în mintea Sa.

Apoi, când ne întoarcem la capitolul doi din Evrei citim:

Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe Diavolul, și să izbăvească pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor. Căci, negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam. Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ceea ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin

faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți. Evrei 2:14-18.

În aceste cuvinte învățăm că Isus a luat însăși natura noastră asupra Sa. A fost făcut ca noi în toate lucrurile. Știe cum e să te simți foarte obosit și să fii presat de mulți oameni furioși. Știe cum e să te simți abandonat. El a fost ispitit în toate punctele ca noi suntem însă fără păcat. Când înțelegem că Isus este cu adevărat Fiul Omului și cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, putem avea încredere deplină că El ne va duce rugăciunile Tatălui și, în schimb, ne va aduce putere, alinare și încurajare de la Tatăl.

Majoritatea bisericilor protestante ne învață că Isus mijlocește pentru noi în cer. Totuși, din moment ce nu există nici o credință că Isus se mută în locul Prea Sfânt pentru a face o lucrare de ispășire finală, nu este nevoie să afecteze sufletul și să pună deoparte toate păcatele. Acest lucru ar putea fi asemănat cu o plimbare peste Podul Golden Gate. Dacă noi credem că Isus va continua să mijlocească pentru păcat fără a înceta vreodată această lucrare, atunci ne putem răsfăța cu gândul că încercăm să trăim o viață bună, dar nu trebuie să fim zeloși pentru că putem cere întotdeauna iertare; Nu se va termina niciodată.

Cu toate acestea, nevoia de a pune deoparte toate păcatele vine atunci când vedem că medierea pentru păcat va înceta înainte de a Doua Venire a lui Hristos. Nevoia slujirii în locul Prea Sfânt poate fi explicat în acest fel. Acest lucru ar putea fi asemănat cu călătoria peste Cascada Niagara pe un fir. Odată ce am înțeles că mijlocirea pentru păcat va înceta înainte de a Doua Venire, suntem ca omul care de bună voie a sărit într-o roabă și a permis mergătorului pe funie, Charles Blondin, să-l treacă peste Cascada Niagara. După cum povestea este spusă, funia a început să se balanseze ca aceștia au fost cam la jumătate a drumului peste cascada. Blondin i-a spus bărbatului să se ridice sus în roabă. Acest lucru a necesitat încredere implicită, dar omul s-a ridicat. După ce a stat în roabă pentru un scurt timp, el a fost destul de aproape de Blondin pentru a observa abilitatea lui prima mână. Blondin l-a manevrat cu grijă pe bărbat pe spate și l-a cărat tot restul drumului.

Înainte Chivotului Legământului

Dacă crezi că drumul spre cer este pur și simplu o plimbare peste Podul Golden Gate, ar trebui să te agăți de spatele mediatorului tău pentru viață? Nu! Ai putea merge la 10 metri de el și tot nu vei suferi nimic rău. Nu ar trebui să vă apropiați atât de mult de Mântuitorul vostru, astfel încât să nu aveți o astfel de conștientizare a păcatelor voastre sau să învățați mai multe despre Tatăl prin Fiul. Experiența locului Preasfânt ne pune pe un fir pe care Mântuitorul nostru ne va purta dacă dorim. Experiența Preasfântului Loc nu va permite nici unui păcat să treacă spre Canaanul ceresc. Experiența Preasfântului Loc ne cere să ne odihnim pe deplin în mediatorul nostru, având încredere în El pentru mijloci pentru noi și a ne da puterea de care avem nevoie pentru a învinge păcatul. Așa cum spune Biblia:

Și mă voi apropia de tine pentru a judeca; Maleahi 3:5.

Dumnezeu se va apropia de cei în judecată pentru a-i ajuta pe adevărații căutători și pentru a descoperi profesiile false ale celor care disprețuiesc calea mântuirii. Biblia ne spune:

Dar pentru noi nu există decât un singur Dumnezeu, Tatăl, de la care sunt toate lucrurile, și noi în El; și un Singur Domn Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile, și noi prin El. 1 Corinteni 8:6.

Căci există un singur Dumnezeu și un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni, omul Hristos Isus; 1 Timotei 2:5.

Vedem că există un singur Dumnezeu, Tatăl, și există un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni, omul Hristos Isus. Dacă accept doctrina Trinității, atunci sunt forțat să cred că există un singur Dumnezeu format din Tatăl, Fiul și Duhul și un Singur Mijlocitor Isus Hristos. Acest lucru îl face pe omul Isus atât mediatorul, cât și cel pentru care are loc medierea. Ar fi posibil ca cineva să medieze cu adevărat atunci când acestea sunt, de asemenea, una dintre părțile care au nevoie de mediere? Această situație nu ar fi supusă acuzației de părtinire?

Dacă Isus este Dumnezeu în același mod ca Tatăl, atunci de ce tatăl are nevoie de mediere mai mult decât Fiul? îl poate reprezenta Isus cu

adevărat pe Tatăl dacă El nu vine de la Tatăl? Medierea poate fi simbolică doar dacă nu există nici o diferență între Tatăl și Fiul, cu excepția titlului.

Un mediator adevărat și eficient are nevoie de o poziție de distincție clar identificată de cele două părți care necesită mediere. Moștenirea pe care Hristos a primit-o de la Tatăl face clară distincția dintre ele. De asemenea, îi permite lui Hristos să-L reprezinte pe Deplin pe Dumnezeu prin natură. El este distinct de Dumnezeu, dar este cu Dumnezeu și, prin urmare, este cu adevărat Dumnezeu prin moștenire. Ca Fiu al lui Dumnezeu care a luat asupra Sa trupul nostru, El este distinct de noi, dar unul dintre noi prin moștenirea Sa. Este distincția lui Hristos prin moștenirea Sa duală de la Dumnezeu și om care Îl califica ca fiind un adevărat mijlocitor între Dumnezeu și om.

Odată ce știm aceste lucruri despre Salvatorul nostru, putem să ne odihnim cu întreaga greutate asupra Lui și să avem încredere că El ne va da ajutorul de care avem nevoie pentru a trece peste pe firul îngust. Un mediator adevărat oferă o mediere reală pentru salvarea reală. Mediatorul simbolic al Trinității oferă reprezentare simbolică pentru un Tată simbolic care oferă putere simbolică și mântuire simbolică care egalează moartea.

Acesta este un alt motiv critic pentru care l-am ales pe Preaiubitul meu în locul Sfintei Treimi. Numai Fiul născut al Tatălui poate oferi o mediere adevărată prin reprezentare adevărată. Încrederea mea în dulcele meu mediator îmi întărește credința de a veni înaintea Tatălui în judecată.

Domnul nu-l va lăsa în mâna lui și nici nu-l va condamna când va fi judecat. Psalmul 37:33.

Numai Preaiubitul meu pe care l-am ales mi-a permis să merg pe întreaga cale prin Sanctuar pentru că El, într-adevăr, este singura cale către Tatăl.

Cine este aceea care se suie din pustie, rezemată de iubitul ei și zicând: „Te-am trezit sub măr; acolo te-a născut mamă-ta, acolo te-a născut și te-a făcut ea.” – (6) Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o

Înainte Chivotului Legământului

pecete pe brațul tău; căci dragostea este tare ca moartea, și gelozia este neînduplecată ca Locuința morților; jarul ei este jar de foc, o flacăra a Domnului. (7) Apele cele mari nu pot să stingă dragostea, și râurile n-ar putea s-o înece; de ar da omul toate averile din casa lui pentru dragoste, tot n-ar avea decât dispreț. Cântecul lui Solomon 8:5-7.

22. Bucuria Preaiubitului meu

Există multe alte gânduri pe care le-aș putea împărtăși cu tine cu privire la motivul pentru care mă bucur în Preaiubitul meu, dar nu ar fi suficient loc și ar necesita multe volume pentru a exprima astfel de lucruri cum Ioan a declarat:

Mai sunt multe alte lucruri, pe care le-a făcut Isus, care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că nici chiar în lumea aceasta n-ar fi putut încăpea cărțile care s-ar fi scris. Amin. Ioan 21:25

Totuși, trebuie să vă împărtășesc ceva cu privire la motivul pentru care l-am ales pe Preaiubitul meu și de ce El este mai dulce decât toată lumea.

Există mulți creștini astăzi care descriu următoarea idee atunci când vorbesc despre dragostea lui Dumnezeu.

"Dragostea este cineva care iubește, și cu dragoste ceva este iubit." Augustin, te De Trinit "Pe Treime" Cartea VIII

Izvorând din această noțiune de iubire care este înțeleasă să existe în cadrul Trinității, găsim următoarele:

Dacă Dumnezeu este cu adevărat – în esența Sa – Dumnezeuul "iubirii" (Ioan 3:16 și 1 Ioan 4:8), atunci trebuie să luăm în considerare următoarele implicații. Ar putea cineva care a existat din toată eternitatea trecută și care ne-a făcut după chipul Său iubitor – ar putea acest Dumnezeu să fie numit cu adevărat dragoste dacă Ar exista doar ca o ființă

solitară? Nu este dragostea mai ales iubire divină, posibilă numai dacă cel care a făcut universul nostru a fost o ființă pluralistă care își exercita "dragostea" în pluralitatea Sa divină din toată eternitatea din trecut?... [acum citate din Bruce Metzger] "Unitarierii pretind să fie de acord cu afirmația că "Dumnezeu este dragoste." Dar aceste cuvinte "Dumnezeu este dragoste", nu au nici un sens real, cu excepția cazului în care Dumnezeu este cel puțin două persoane. Dragostea este ceva ce o persoană are pentru o altă persoană. Dacă Dumnezeu ar fi fost o singură persoană, atunci înainte ca universul să fie făcut, el nu ar fi fost dragoste. **Căci, dacă dragostea este esența lui Dumnezeu, el trebuie să fi posedat un obiect etern al iubirii. În plus, dragostea perfectă este posibilă numai între egali.** Așa cum un om nu-și poate satisface sau realiza puterile de dragoste iubind animalele inferioare, **așa cum Dumnezeu nu-și poate satisface sau realiza dragostea iubind omul sau orice creatură. Fiind infinit, el trebuie să fi posedat veșnic un obiect infinit al iubirii sale,** unele *alter ego*-ul, sau, pentru a folosi limbajul teologiei creștine tradiționale, un fiu consubstanțial, co-etern, și co-egal. *Treimea*, Whidden, Luna și Reeve, pagina 115,116.

Primul punct de remarcat este referirea la 1 Ioan 4:8 care ne spune că "Dumnezeu este dragoste." Cei care susțin Trinitatea ne-ar face să credem că această referință "Dumnezeu este dragoste" se referă la trei persoane cu statut egal care se iubesc reciproc, dar dacă citim acest verset în contextul său imediat găsim ceva diferit.

1 Ioan 4:7-12 Preaiubiților, să ne iubim unul pe altul: căci dragostea este de la Dumnezeu; și fiecare care iubește se naște din Dumnezeu și îl cunoaște pe Dumnezeu. (8) Cel care nu iubește nu-L cunoaște pe Dumnezeu; căci **Dumnezeu este dragoste.** (9) **În aceasta s-a manifestat dragostea lui Dumnezeu față de noi, pentru că Dumnezeu l-a trimis pe singurul Său Fiu născut în lume, pentru ca noi să putem trăi prin El.** (10) **Aici este dragostea, nu că l-am iubit pe Dumnezeu, ci că El ne-a iubit și l-a trimis pe Fiul Său să fie propiția pentru păcatele noastre.** (11) Preaiubiților, dacă

Dumnezeu ne-a iubit atât de mult, ar trebui să ne iubim unul pe altul. (12) **Nici un om nu l-a văzut pe Dumnezeu în niciun moment.** Dacă ne iubim unul pe altul, Dumnezeu locuiește în noi, iar dragostea Lui este perfecționată în noi.

După am înțeles acest pasaj, Ioan definește dragostea lui Dumnezeu în oferirea Fiului Său să moară pentru noi. Deci, la sfârșitul versetului 8, el îl definește pe Dumnezeu ca fiind dragoste și apoi extinde această definiție în manifestarea lui Dumnezeu care Îl trimite pe Fiul Său. Nu ar indica utilizarea consistentă în acest pasaj a faptului că Dumnezeul menționat în versetul 8 este același Dumnezeu în versetul 9-12? Nu sugerează acest lucru că Dumnezeu, în versetul 8, este Tatăl și că dragostea Sa este revelată în dăruirea Fiului Său?

Al doilea lucru pe care aș dori să menționez este că cuvântul grecesc pentru *dragoste* în 1 Ioan 4:8 este *agape*. Înțelegerea mea din studiile mele este că *agape* este o dragoste care investește valoare, mai degrabă decât o caută. Dumnezeu dăruind pe fiul Său investește valoare în noi și este într-adevăr *agape*. Totuși, când ne uităm la dragostea care descrie Trinitatea, vedem că acest Dumnezeu are nevoie de un obiect egal cu El Însuși pentru ca puterile Sale depline de dragoste să fie exprimate. Acest tip de dragoste este în căutarea de valoare și îndeplinirea unei nevoi. Acestea nu sunt descrieri ale *agape*, ci ale unui alt tip de dragoste.

Agape este adesea în contrast cu eros, care nu se găsește în Noul Testament, deși este prominent în filosofia greacă. Eros se poate referi la o dragoste vulgară, carnală, dar în contextul gândului elen ia forma iubirii spirituale care aspiră să obțină cel mai înalt bine. **Eros este dorința de a poseda și de a se bucura de [nevoia sau dorința pentru altul]; agape este dorința de a servi fără rezerve Eros este atras de ceea ce are cea mai mare valoare [nevoia de statut egal sau de egalitate]; Agape iubește pe cel mai puțin demn. Eros descoperă valoarea [caută egal] pe când[sic] agape creează valoare. [face egal] Agape este un cadou de dragoste în timp ce eros este o nevoie de dragoste. Eros izvorăște dintr-o deficiență care trebuie satisfăcută.**

Agape este abundența debordantă a harului divin.
Dumnezeu Atotputernicul: Putere, Înțelepciune, Sfințenie și Dragoste, Donald Bloesch, 2006, pagina 147.¹²

În timp ce ar putea veni ca o surpriză pentru mulți adventiști să creadă că cineva ar conecta eros cu dragostea lui Dumnezeu, acest lucru este bine înțeles în Biserica Romano-Catolică.

Dumnezeu este sursa absolută și finală a tuturor ființelor; dar acest principiu universal al creației – Logosul, rațiunea primordială – este în același timp un amant cu toată pasiunea unei iubiri adevărate. **Eros este, prin urmare, extrem de înnobilit, dar, în același timp, este atât de purificat ca să devină unul cu agape.** Papa Benedict al IX-lea Enciclică Scrisoare, 2005, Deus Caritas Est "Dumnezeu este dragoste."

Aici este una dintre diferențele vitale între Treime și Tatăl și Fiul Său și eu chiar vreau să subliniez acest punct pivotal.

Trinitatea caută egalitate în timp ce Tatăl face egal.

Realitatea nespus de tristă a Trinității este că, dacă dragostea perfectă poate fi găsită doar în căutarea celui care este egal, atunci oricine mai puțin decât egal cu Dumnezeu nu poate fi niciodată destinatarul iubirii perfecte. Dacă concepția noastră despre Dumnezeu este de trei persoane cu putere egală care se iubesc reciproc, atunci nu putem fi niciodată demni de dragostea lor perfectă. Cu această noțiune de Dumnezeu, devenim susceptibili de a căuta căi pentru ca ochii noștri să fie deschiși și să devenim ca zeii (Gen 3:5) pentru a fi demni de dragostea perfectă a lui Dumnezeu. Treimea mă plasează pe o platformă care mă obligă să încerc să fiu ca Cel Mai Înalt ca să pot câștiga acea dragoste perfectă.

Realitatea dulce a Iubitului meu este că toate lucrurile au fost date în mâinile Sale de către Tatăl.

¹² comentariile între paranteze pătrate sunt furnizate.

Căci așa cum Tatăl are viață în el însuși; așa i-a dat Fiului să aibă viață în el însuși; Ioan 5:26

Dacă Dumnezeu i-a dat Fiului Său să aibă Viață în Sine, atunci aceasta nu este o expresie de agape?. Dumnezeu Tatăl investește valoare în Fiul Său și Îl face egal. Nu este aceasta ceea ce 1 Ioan 4:8 indică? Din moment ce Preaiubitul meu a primit totul de la Tatăl Său, când îl văd pe Fiul lui Dumnezeu, îl văd pe Cel care a investit tot ce era în El. Eu nu mai văd o imagine a celui care găsește acceptarea fiind egal, ci mai degrabă, eu văd una care a fost făcută egală pentru că El a fost acceptat.

Știu că Domnul meu Isus Hristos a moștenit tot ceea ce Tatăl are și este pe deplin divin prin această moștenire și, în acea moștenire, pot auzi cuvintele iubitoare ale unui Tată adevărat care a vorbit cu Fiul Său. Cuvintele Tată și Fiu găsesc sens doar prin moștenirea pe care agape o permite și ceea ce erosul neagă.

În aceste cuvinte prețioase ale Tatălui către singurul Său Fiu născut, găsesc asigurarea mea de a fi fiu. Agape-ul lui Dumnezeu curge prin Fiul Său și îmi vorbește.

Și iată o voce din cer, zicând: "Acesta este fiul meu iubit[agapētos], în care îmi găsesc plăcerea. Mat 3:17

Și cuvântul care i-a fost rostit lui Isus la Iordan, "Acesta este Fiul Meu iubit, în care îmi găsesc plăcerea", îmbrățișează umanitatea. Dumnezeu i-a vorbit lui Isus ca reprezentant al nostru. Cu toate păcatele și slăbiciunile noastre, nu suntem dați la o parte ca fiind fără valoare. "El ne-a făcut acceptați în Preaiubitul." Efeseni 1:6. Slava care s-a așezat pe Hristos este un angajament al iubirii lui Dumnezeu pentru noi. Ea ne spune despre puterea rugăciunii,--cum vocea umană poate ajunge la urechea lui Dumnezeu, iar petițiile noastre găsesc acceptarea în curțile cerului. Prin păcat, pământul a fost deconectat de cer și înstrăinat de comuniunea sa; dar Isus a conectat-o din nou cu sfera slavei. Dragostea lui l-a înconjurat pe om și a ajuns la cel mai înalt cer. Lumina care a căzut de pe portalurile deschise

Bucuria Preaiubitului meu

asupra capului Mântuitorului nostru va cădea peste noi în timp ce ne rugăm pentru ajutor pentru a rezista ispitei. Glasul care i-a vorbit lui Isus spune fiecărui suflet credincios: Acesta este copilul Meu iubit, în care sunt foarte mulțumit. "Preaiubitule, acum suntem fiii lui Dumnezeu și nu apare încă ceea ce vom fi; dar știm că, atunci când El va apărea, vom fi ca El; căci Noi îl vom vedea așa este El. 1 Ioan 3:2. *Dorința veacurilor*, pagina 113.

Este moștenirea completă a lui Hristos care dezvăluie că Tatăl are *agape* pentru Fiul Său. Dacă Hristos nu a primit o moștenire, atunci nu putem fi siguri că Dumnezeu are *agape* pentru Fiul Său. Dacă Fiul a posedat toată puterea de la Sine și pur și simplu s-a dat pe Sine, atunci Tatăl, în semn de recunoaștere a ceea ce Fiul are deja, ar fi fileo¹³ Fiul. Cu toate acestea, Tatăl a spus că El a avut *agape* pentru Fiul Său. Aceasta poate deveni realitate doar prin moștenirea lui Hristos. Numai dând totul Fiului Său, Tatăl l-ar putea *agape* cu adevărat, căci numai atunci putem fi siguri că dragostea lui Dumnezeu nu se bazează pe nici o calitate inerentă a Fiului și această dragoste este cea care ne eliberează.

Prin *agape* dat lui Hristos, pot pune stăpânire pe aceste cuvinte în Matei 3:17, deoarece *agape* investeste valoare în mine și îmi permite să cred că eu sunt fiul Său prin Hristos, în timp ce *Eros* mă condamnă pentru că caută valoare de care nu am nici una. *Agape* îmi vorbește cu deplină asigurare când citesc:

... dar du-te la frații mei și spune-le: "Mă înalț la Tatăl Meu și la Tatăl tău; la Dumnezeul meu, și Dumnezeul tău. Ioan 20:17

Tatăl lui Isus este Tatăl meu, iar Dumnezeul lui Isus este Dumnezeul meu. Toate acestea le am prin Hristos, Fiul unic al lui Dumnezeu, care este cea mai mare demonstrație a *agape* universul poate vedea vreodată. Acesta

¹³ În mod corespunzător dragă, care este, un prieten; în mod activ fond, care este, prietenos (încă ca un substantiv, un asociat, vecin, etc): - prieten. *Strong's Concordance* G5384.

este motivul pentru care Tatăl îl înalță pe Fiul Său și îi dă un nume mai presus de toate. Hristos Isus este cea mai mare revelație a iubirii *agape* a lui Dumnezeu.

Ani de zile, Sfânta Treime mi-a refuzat subtil bucuria de a ști că pot fi cu adevărat iubit de Dumnezeu. Statutul co-egal, co-etern al membrilor săi gravat în mintea mea minciuna tristă că Dumnezeu caută valoare și dorește pe cei care sunt deja egali. Acum, cu plinătatea bucuriei, vă pot proclama că cunoașterea mea despre singurul Fiu născut m-a eliberat de această minciună teribilă, iar acum îl pot vedea pe Tatăl meu ceresc ca având dragoste perfectă pentru mine și că El a investit în mine toate bogățiile cerului, pentru că El l-a dat pe Fiul Său să moară pentru mine. Nu mai trebuie să caut să fiu "ca Cel Prea Înalt". Dragostea lui perfectă *agape* este tot ce am nevoie pentru a rămâne multumit în sfera pentru care am fost creat.

Deci, în Hristos Isus, bucuria mea este completă. În timp ce îl privesc pe marele meu prinț și îl văd îmbrăcat în dragostea *agape* a Tatălui Său, sunt copleșit de încântare. Găsesc odihnă pentru sufletul meu și într-adevăr am găsit jugul Său ușor și povara Lui ușoară.

Postludiu

Dragă Tată din Cer, te laud, te cinstesc și te venerez pentru îndurarea Ta blândă și pentru dragostea ta nemărginită în a-L oferi pe Fiul Tău ca jertfa, Preot și Prinț. Îți mulțumesc că m-ai salvat de la moarte sigură și mi-ai dezvăluit pericolele și vicleniile ispitorului. Mi-ai arătat clar că promisiunile lui erau goale și fundația lui ca nisipul mișcător.

Îți mulțumesc că m-ai condus pas cu pas spre Locul Tău PreaSfânt. Mi-ai luat percepțiile despre adevăr și le-ai curățat ca să mă faci ca aurul pur. Acum văd pe acești pereți sacri, frumusețea florilor deschise și a palmierilor (1 Regi 6:20). M-ai hrănit cu pâine cerească și mi-ai luminat calea cu lumină pură. L-ai trimis pe Ilie să mă confrunte, și ai permis încercărilor de foc să mă purifice. Totuși, prin toate aceste lucruri, Ai trimis Spiritul Fiului tău în inima mea plângând, "Tată Ava."

Dragă Tată, mă agăț de asigurările Cuvântului Tău. Emoțiile mele mă copleșesc la gândul acestor lucruri. Prin urmare, eu sunt ancorat prin siguranța cuvintele tale. Cine și-ar putea imagina că un om sărac, slab și nesăbuit, așa cum sunt eu, ar putea obține favoarea Domnului meu și darul Fiului Său?

Tronul tău este condus în dreptate, justețe și adevăr. Cu toate acestea, mai presus de toate acestea ești încoronat cu milă, răbdare și dragoste - Agape dragoste care investește și creează valoare, mai degrabă decât caută valoare pentru sine.

Tată, lasă-mă să stau cu tine în acest Loc Sfânt; Lasă-mi toate necurățeniile să fie luate. Fie ca Spiritul Fiului Tău să rămână mereu cu mine și să mă învețe poruncile Tale. Vreau ca Legea Ta să fie scrisă în inima mea și să-mi doresc să fie meditația mea zi și noapte.

Am încredere că Preaiubitul meu îmi pregătește o cameră în casa ta mare. Sunt mișcat până la lacrimi că m-ai primi cu atâta dragoste în casa ta și mi-ai dori să fiu acolo.

Aceste lucruri din inima mea vi le prezint în numele Preaiubitului meu, singurul Tău Fiu născut.

Amin.

**Îi aud pașii, pulsul meu se mărește în
anticipare. Îi aud vocea ca sunetul multor
ape. Este ca un balsam dulce pentru sufletul
meu. Preaiubitul meu cheamă; aş putea fi
eu pentru care El cheamă? ar putea fi
hrănită o speranță atât de prețioasă în
sânul meu? De unde se vine această
noțiune? De ce ar trebui să fiu socotit demn
de atenția Sa – acest prinț puternic, Fiul
Preaiubit al Tatălui?**

**Cu ecouri ale Sanctuarului, Cântecul lui
Solomon, și Progresul Pelerinului trasează
călătoria unui om prin obstacole, încercări și
provocări, pentru a descoperi, vinde tot, și a
se îndrăgosti de Isus, Fiul Tatălui.**

fatheroflove.info